

Η ΦΟΡΝΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘΜΟΣ 1
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1931
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 1

ΚΑΘΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
40 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΚΟΜΨΩΣ ΔΕΔΕΜΕΝΟΥΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Όλα είναι βιβλία γραμμένα ή μεταφρασμένα από λογοτέχνες και παιδαγωγούς εις γλώσσας απλήν ήτοι από τους: Άννινον Μπάμπην, Βουτυράν Δ., Καζαντζάκη Γαλάτ., Καζαντζάκη Ν., Καμπούρογλου Δ., Κλεάνθους Μυρσ., Νιρ-βάναν Π., Παπαντωνίου Ζαχ., Παπαχριστοδούλου Πολυδ., Σπεράντζαν Στυλ., Στρατηγόπουλον Άν. και άλλους.

ΗΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΚΛΕΞΕΤΕ 20 ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΕΙΡΩΝ τής ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ πληρώνοντες δρ. 20 μηνιαίως. ΟΙ προπληρώνοντες δλόκληρον σειράν έχουν έκπτωσησιν 10οο).

ΣΕΙΡΑ Α΄

20 ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ 7-12 ΕΤΩΝ ΔΡ. 400
ΠΛΗΡΟΤΕΑΣ ΕΙΣ 20 ΔΟΣΕΙΣ ΕΚ ΔΡ. 20 ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΟΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΔΙΔΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΔΡ. 320

Θά εκδίδεται ένα τόν μήνα, από του 'Ιανουαρίου.

1. Μυθολογία για παιδιά Ι. (Οι θεοί του Όλύμπου) υπό Baldwin
2. Μυθολογία για παιδιά ΙΙ. (Οι ήρωες) υπό Baldwin
3. Μύθοι Αισώπειοι υπό Baldwin
4. Μύθοι υπό Lafontaine
5. Ωραιές Παιδικές Ιστορίες Grimm
6. Τα ωραιότερα Παραμύθια του Άντερσεν
7. Η Ιλιάδα και Όδύσσεια του Όμηρου
8. Ροβινσών Κρούσος υπό Defoe
9. Δόν Κιχώτης υπό Cervantes
10. Οι περιπέτειες του βαρώνου Μυνχάου-ζεν υπό Mund
11. Ταξίδια του Γκιούλιβερ υπό Swift
12. Ιστορίες για παιδιά από τόν 'Ηρόδοτον
13. 20 Παραμύθια έκλεκτά διαφόρων λαών (έκλογαί).

14. Οι έπτά μικρές αδελφές Andrews Jane ήτοι: Άγκωνάκ ή Έσκιμώα, Τζεμιλά ή κόρη τής Ερήμου, ή Πεν-Σε ή Κινέζα, Λουίζα ή κόρη των βουνών κλπ. (Γεωγραφικόν).

15. Δέκα παιδιά που έζησαν κατά εποχές από τόν παλιό καιρό ως τώρα υπό Andrews Jane. (Ιστορικόν).

16. Δραματικά διηγήματα και Παιχνίδια.

17. Παιδικά Τραγούδια υπό Ζαχαρ. Παπαντωνίου και Λαμπέλ.

18. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς τών τετραπόδων, παιδικό μυθιστόρημα, του οποίου τὰ πρόσωπα είναι ζώα. (Φυσικοί χαρακτηρισμοί τών ζώων κατά τρόπον άστειότατον).

19. 'Η Πεντάμορφη Νεράιδα. (Ωραιότατα διηγήμ. 'Υγείας).

20. Ένας μικρόσωμος διηγείται τήν ζωήν του. ήτοι τερπνότερες ιστορίες ζώων και πτηνών.

ΣΕΙΡΑ Β΄

20 ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ 10-16 ΕΤΩΝ ΔΡ. 400
ΠΛΗΡΟΤΕΑΣ ΕΙΣ 20 ΔΟΣΕΙΣ ΕΚ ΔΡ. 20 ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΟΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΔΙΔΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΔΡ. 320

Θά εκδίδεται ένα τόν μήνα. Τό πρώτον θά κυκλοφορήσῃ πρὸ τής πρωτοχρονιάς.

1. Οι μεγάλοι άνδρες του παρελθόντος.
2. Πέντε Ένδοξοι Λαοί υπό Guerber
3. Τα μεγαλύτερα γεγονότα τής ανθρωπότητος υπό Guerber
4. Αί μεγαλύτεραι πράξεις.
5. Οι μεγάλοι θαλασσοπόροι (Κολόμβος Βάσκο δε Γάμα, Μαγελαΐος, Κούκ κλπ.).
6. Οι μεγάλοι 'Ιφευρέται και αϊ έφευρέσεις των. υπό Bachman
7. Οι μεγάλοι ευεργέται τής Ελλάδος.
8. 'Ο Κόσμος στη δουλειά του (ένα βλέμμα εις τήν ζωή τής ανθρωπότητος από τών αρχαιοτάτων χρόνων ως σήμερον) V. Louthier
9. Ανά τήν ξηράν και τήν θάλασσαν.
10. 'Υγιεινές συνήθειες Λαμπαδαρίου E.
11. Βυζαντινές Ιστορίες Diehl
12. Τι τρώγει ο κόσμος, νέα σειρά Carpenter
13. Πώς ενδύεται ο κόσμος, νέα σειρά Carpenter
14. Πώς στεγάζεται ο κόσμος, νέα σειρά Carpenter
15. Τό 'Αρχιπέλαγος εις άναστάτωσιν I. Βέρον
16. Περιπέτειες Κινέζου 'Ιουλιόν Βέρον
17. Άνω κάτω υπό 'Ιουλιόν Βέρον
18. Τό μαύρο διαμάντι. B. or.
19. 'Ο Γύρος τής Γης εις 80 ημέρας, Βέρον
20. 'Η μικρή μάγισσα του εάσου. W. Bonsels. Ένα μοναδικό βιβλίο σε περιγραφές της ύμνος στη δημιουργία.

Γονεῖς! Διδάσκαλοι! Έγγράψατε τὰ παιδιά σας εις τὰ άνωτέρω έργα
ΕΓΓΡΑΦΑΙ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γυναικολογική Θεραπευτική υπό Δρόσου Παμπούκη, Διευθυν-
τού τής Γυναικολογικής Κλινικής
του Δημοτικού Νοσοκομείου 'Αθηνών, έφηγητού τής Γυναικολογίας εν τῷ 'Εθν. Πανεπιστημίῳ.

Θά κυκλοφορήσῃ τήν 30ήν 'Απριλίου

Τό σύγγραμμα τούτο τυχόν «επαίνου» κατά τὸ Συμβουλίδειον άγώνισμα 1929, θά αποτελεσθῇ εκ 400 περίπου σελίδων μετὰ 40 όλοσελίδων εικόνων.

Τό πρώτον γενικόν μέρος, μετὰ σύντομον ιστορικὴν άνασκόπῃσιν τής εξέλι-
ξεως τής Γυναικολογίας, πραγματεύεται περὶ τών διαφόρων μέσων εξέτασεως τής
ασθενούς, τής διαγνώσεως και τών εν τῇ καθημερινῇ πράξει θεραπευτικῶν μεθόδων.

Τό δεύτερον μέρος πραγματεύεται περὶ τής θεραπείας τών διαφόρων γυναι-
κολογικῶν παθήσεων του αϊδίου, κολεού, μήτρας, έξαρτημάτων κλπ. Έν αὐτῷ
αναφέρονται λεπτομερῶς αἱ ένδειξεις και άντενδείξεις τών έπεμβάσεων, ή διάγνώ-
σις, ή πρόγνωσις και άπασαι αἱ νεώτεραι θεραπευτικαί μέθοδοι, αἱ διάφοροι έγ-
χειρήσεις, ή άκτινοθεραπεία κτλ.

Μεγάλη σαφήνεια και άκριβής περιγραφή πασῶν τών τελευταίων τελειοποιή-
σεων τής χειρουργικῆς Γυναικολογίας καθισταμένων εύκόλως άντιληπτῶν και διά
τῶν πρωτοτύπων εικόνων, άποτελοῦσι τὰ κύρια χαρακτηριστικά του έπιστημο-
νικοῦ τούτου συγγράμματος όπερ θά συντελέσῃ εις τήν πληρωσιν μεγάλου κενού τής
Έλληνικῆς ιατρικῆς βιβλιογραφίας.

Μαιευτική υπό Μιχαήλ Γεωργ. Καϊρη, μαιευτῆρος γυναικολόγου, παλαιοῦ έπιμε-
λητοῦ του δημοσίου μαιευτηρίου και καθηγητοῦ του μαιευτικοῦ σχολείου.
Τιμᾶται άδետος Δρ. 400.—δεδεμένη 430.—

Έξεδόθη

Τό άρτίως συγκεκριμένον μαιευτικόν τούτο σύγγραμμα, συγκεκριμένον εξ 960
σελίδων επί έκλεκτοῦ χάρτου μετὰ 510 καλλιτεχνικῶν εικόνων εν τῷ κειμένῳ, άπο-
βλέπει άφ' ένός μὲν εις τήν υποβοήθησιν τών κατά τήν έξάσκησιν του μαιευτικοῦ
έπαγγέλματος δυσχερεστάτων καθηκόντων του ιατροῦ και ιδίως του έν έπαρχία
άναγκαζομένου νά μετέρχηται πάντας τούς κλάδους τής ιατρικῆς, άφ' έτέρου δέ
εις τήν άρτίαν έπιστημονικὴν εκπαίδευσιν του φοιτητοῦ τής ιατρικῆς, όστις μελε-
τῶν τὸ μεθοδικόν και λίαν εύληπτον τούτο σύγγραμμα θά άποκτήσῃ τās άπαραί-
τήτους μαιευτικὰς γνώσεις οὔ μόνον διά τās επί διδακτορία εξέτασεις του, αλλά
και διά τήν μέλλουσαν έπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν του και τήν έπιτυχή έξάσκη-
σιν του μαιευτικοῦ του επαγγέλματος, διότι ευρίσκη έν αὐτῷ τήν τελευταίαν
λέξιν τής μαιευτικῆς έπιστήμης, περὶ παντός μαιευτικοῦ ζητήματος μετὰ σαφηνείας
εκτιθεμένην εις γλώσσαν εύληπτον και γλαφυρωτάτην. Η νέα αὕτη έκδοσις οὔσα
πλουσία εις ὕλην, πρακτικώτατα και άκριβέστατα ταξινομημένην, περιλαμ-
βάνει τήν ανατομικὴν και φυσιολογίαν του γεννητικοῦ συστήματος τής γυναικός,
τήν άσηψίαν και άντισηψίαν έν γένει, τήν φυσιολογικὴν κύσιν, τὸν φυσιολογικόν
τοκετόν, τήν φυσιολογικὴν λοχείαν, τήν δίαιταν και ὕγιεινὴν τών γενογῶν, τās
πλημμελείας περὶ τήν διάπλασιν και τήν λειτουργίαν τών γυναικείων γεννητικῶν
ὀργάνων, τήν παθολογικὴν κύσιν, τὸν παθολογικόν τοκετόν, τήν παθολογικὴν
λοχείαν, τās μαιευτικὰς έγχειρήσεις και τέλος τās ειδικὰς έγχειρητικὰς έπεμβάσεις.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε. - ΣΤΑΔΙΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

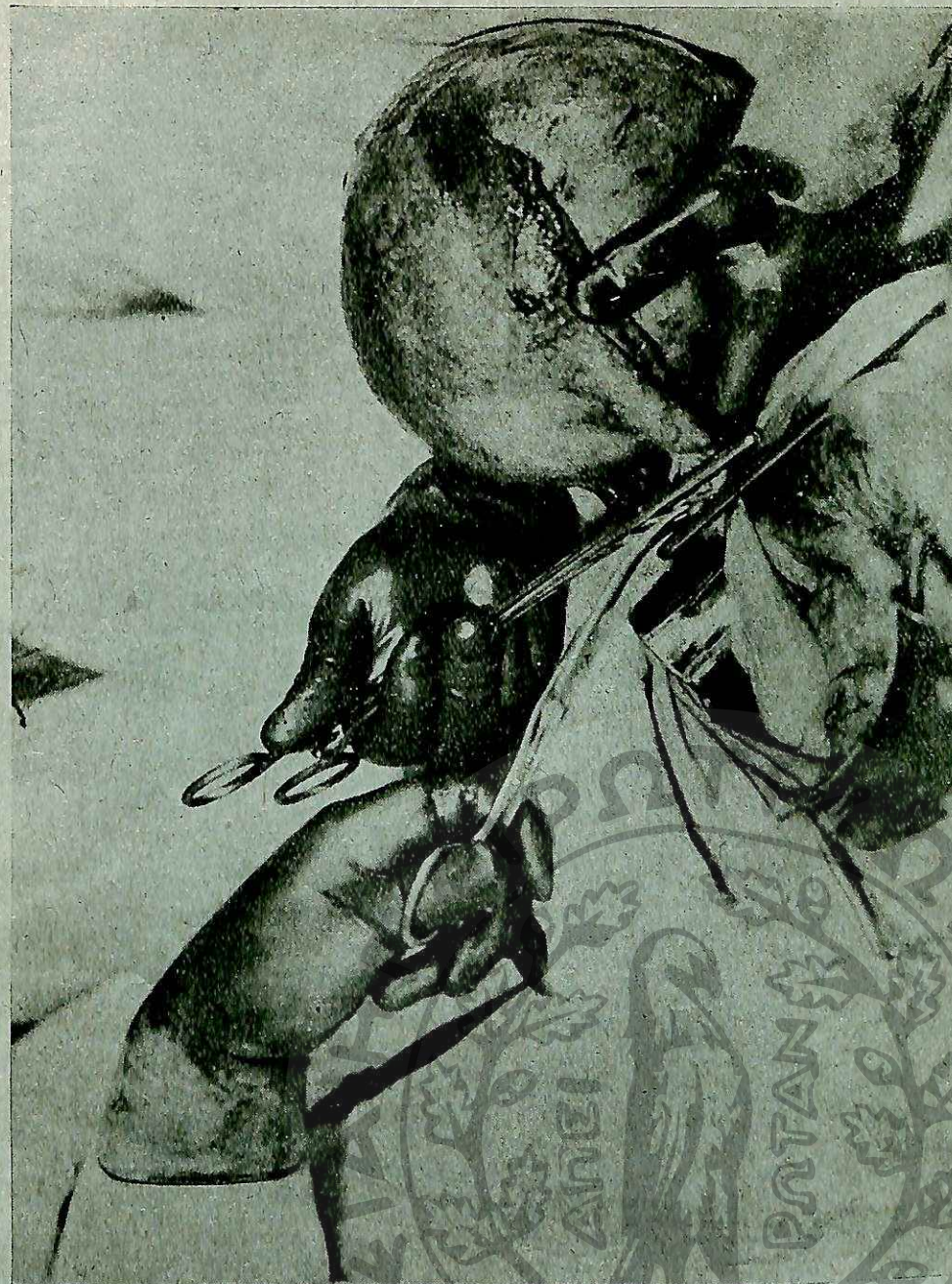
ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ. Διὰ τοὺς π.κ.κ. ἱστοῦς τοὺς ἐγγραφεμένους συνδρομητάς εἰς τὴν «Φωνὴν τοῦ Βιβλίου» Παρέχομεν τὰς ἀκολουθοῦντας ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῶν **ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ** εἴτε τοῖς μετρητοῖς εἴτε ἐπὶ πιστώσει. Διὰ ἀγορὰς ἄνω τῶν δραχμῶν 2.200 ἐκπτώσις 15%. Διὰ ἀγορὰς ἄνω τῶν δραχμῶν 4.200 ἐκπτώσις 25%. Διὰ τὰ ποσὰ αὐτὰ δὲν ὑπολογίζονται τὰ δεσμίματα τῶν βιβλίων οὔτε γίνεται ἐκπτώσις ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν. Διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἄνω ποσῶν δύναται ὁ ἀγοραστὴς νὰ ἀγοράσῃ καὶ ἄλλα βιβλία ἐκδόσεως μας, μέχρι ποσοῦ 10% ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἱατρικῶν. Τοῖς μετρητοῖς ἐπὶ πλέον ἐκπτώσις 10%. **Αἱ ἀνὰ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΙΣΧΥΟΥΝ ΜΕΧΡΙ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931.**

ΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

1. **ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ.** Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ F. J. Collet. Ἐκδ. 9η τοῦ 1926. Εἰς 4 τόμους, σελ. 2200, 368 εἰκόνες ὧν 64 ἐγχρώμιοι. Ἐπίσης 10 ὁλοσέλιδοι πολύχρωμοι πίνακες. Μετάφρ. Παγκάλου, Ἰωαννίδου, Πράτσικα, Δήμησσο. Διεθνoὺς φήμης ἔργον, ἀριθμοῦν δι' ὀλίγα ἔτη 9 ἤδη ἐκδόσεις. Εἶναι τὸ ἀνώτερον καὶ τὸ νεώτερον ἐξ ὧν τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον κυκλοφοροῦντων ὁμοίων συγγραμμάτων τιμᾶται ἄδetoς δραχ. 900.— δεδεμένη 1000.—
2. **ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ** ὑπὸ I. Von Mering-L. Krehl. Μετάφρασις μετὰ προσθηκῶν ὑπὸ Χρ. Ν. Ἀποστολίδου, Κ. Δ. Μπαλοδήμου. Ν. Θ. Τσαμπούλα. Τόμοι 3, σελίδες 1900, σχῆμα μέγα μετὰ 307 εἰκόνων ἐν τῇ κειμένῳ καὶ 7 ἐγχρῶμων πινάκων. Τιμᾶται ἄδetoς Δρ. 900.— Χρυσόδετος » 1000.—
- Τὸ βιβλίον τοῦτο συνδυάζει τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν συντομίαν, μετὰ πλείστων λεπτομερειῶν καθιστάμενον οὕτω ἀπαραίτητον οὐ μόνον διὰ τὸν σπουδαστὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν πολυάσχολον ἱατρὸν, ὅστις χρειάζεται εὐχρηστον ἀλλὰ καὶ λεπτομερῆ ὁδηγὸν διὰ τὴν καθημερινὴν του πράξιν.
- Οἱ κορυφαῖοι Γερμανοὶ Παθολόγοι συνειργάσθησαν διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου.
- Ἡ μετάφρασις εἶναι εὐληπτος καὶ εἰς ρέουσιν γλῶσσαν, ἀπηλλαγμένην Γερμανισμῶν καὶ ξενικῶν ὄρων.
3. **Η ΕΛΟΝΟΣΙΑ.** Ὑπὸ I. Καρδαμάτη, Ἐπιθεωρητοῦ ἐπὶ τῆς Ἑλονοσίας. Τὸ ἔργον τοῦτο ὁ Ἕλλην ἱατρὸς πρέπει νὰ τὸ κρατῇ, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς θεωρητοὺς καὶ φθιναπωρινοὺς μῆνας εἰς τὴν τέσπην του. Ἀριστος ὁδηγὸς θεωρητικῆς τῆς Ἑλονοσίας Τιμᾶται Δραχ. 100.— δεδεμένη ὅλο πανί 125.—
4. **ΚΩΔΙΞ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ.** Ὑπὸ Κωστῆ Χαριτάκη. Ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν σας πρέπει νὰ ἔχετε πάντοτε τὸν ἀριστον τοῦτον ἐπαγγελματικὸν ὁδηγόν. Θὰ σᾶς λύῃ πᾶσαν ἀπορίαν ἐπαγγελματικῆς ὑποχρεώσεως καὶ ἐπαγγελματικοῦ δικαιώματος. (Ἱατρικαὶ ἀμοιβαί, Ἐκδικάσεις αὐτῶν, Ἱατρικὸν μυστικόν, Ποινικαὶ εὐθύναι τοῦ ἱατροῦ, Δεοντολογία, νομοθεσίαι, κλπ.). Τόμοι 2. τιμᾶται Δρ. 350.— δεδεμ. ὅλο πανί 400.—
5. **ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΟΣΟΝ.** Ὑπὸ F. Coste, μετάφρ. Ἀλ. Δήμησσο. Κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ὅλα τὰ Σύνδρομα, ὅλα τὰ Συμπτώματα, μᾶς ὁδηγοῦν εἰς ἀσφαλὴ διάγνωσιν τῶν μετὰ θαυμαστῆς μεθοδικότητος Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης διαγνωστικῆς ἀπορίας.... Δραχ. 100.— δεδεμένον ὅλο πανί 125.—
6. **ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΚΛΙΝΙΚΗΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ.** Ὑπὸ Γ. Παγκάλου, Γ. Ἰωαννίδου. Τόμοι 2 μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐν τῇ κειμένῳ καὶ 10 πολυχρῶμων λιθογραφικῶν πινάκων ἐκτός κειμένου. Σύγγραμμα πρωτότυπον εἰς ταξινόμησιν καὶ σύστημα ὕλης.—Χρήσιμον διὰ πάντα κλινικὸν ἱατρὸν, θέλοντα νὰ ἐρωτᾷ καλῶς καὶ εὐστόχως τὸ Ἐργαστήριον καὶ νὰ ὀναγινώσκῃ πεφωτισμένως τ' ἀποτελέσματα. Τιμᾶται ἄδetoς Δραχ. 350.— δεδεμένον ὅλο πανί 400.—
7. **Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΥΡΟΛΟΓΙΑ.** Ὑπὸ Σπ. Οἰκονόμου Καθηγητοῦ τῆς Οὐρολογίας ἐν τῇ Ἑθνικῇ Πανεπιστημίῳ. Τόμοι 2 σελίδες 1100 μετὰ 400 περίπου εἰκόνων—ἐκ τῶν ὁποίων πλείσται ἐγχρώμιοι—καὶ 2 πολυχρῶμων πινάκων ἐκτός κειμένου. Τιμᾶται ἄδetoς δραχ. 500.— δεδεμένη 550.—
8. **ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ** γενικὴ καὶ εἰδικὴ ἐπίτομος ὑπὸ Η. Π. Λαζανά. Τιμᾶται δεδεμένη Δρ. 175.—
9. **ΕΠΙΔΕΣΜΟΛΟΓΙΑ** ὑπὸ Ἀστερίου Α. Ζαμπούρα ἐπιμελητοῦ τῆς Προπαιδευτικῆς Χειρουργ. Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τ. ἐπιμελητοῦ τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Ἀρεταίου Νοσοκομείου. Μετὰ 78 εἰκόνων Τιμᾶται ἄδetoς Δρ. 75.— δεδεμένη 85.—
10. **ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ** ὑπὸ Μιχαὴλ Γεωρ. Καθηγ. μαιευτῆρος γυναικολόγου παλαιοῦ ἐπιμελητοῦ τοῦ δημοσίου μαιευτηρίου καὶ καθηγητοῦ τοῦ μαιευτικοῦ σχολείου. Τιμᾶται ἄδetoς Δρ. 400.— Δεδεμένη πανί Δρ. 430.— Δεδεμένη δέσμα-πανί » 460.—

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω πωλοῦνται καὶ μὲ δόσεις.
Πίστωσις 20 μηνῶν. Ζητήσατε ὄρους καὶ συμφωνίας
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπὸ τὸ ἔργον : **ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΔΡΟΣΟΥ ΠΑΜΠΟΥΚΗ**

Κύστις τῆς ψοθήκης — Ἀφαίρεσις διὰ λαπαροτομίας

Ἐπαναστατόντες ἀντιθέτως τρεῖς φορές τὴν κύστιν οὕτως ὥστε νὰ εὐθυσθῇ ὁ μίσχος αὐτῆς, τέμνομεν τοῦτον μεταξὺ δύο λαβίδων.
Ὁ πυθμὴν τῆς μήτρας εἶναι ὁρατὸς μεταξὺ τῶν δύο διαστολέων.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α'
ΑΡΙΘΜΟΣ 1

31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 68-77

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ
ἢ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 25

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.		Σελ.
Γιατί βγαίνομε.....	2	Οὐέλς Έρ. Παγκόσμιος Ίστορία.....	13
Ὁ Διαγωνισμός γιά τόν τίτλον μας ..	3	Γατοπούλου Δ. Ὁ πρῶτος Μπαρου- τόμυλος	17
Εκπαιδευτικά Νομοσχέδια	4	Ἡ Διῶρυς τοῦ Παναμά	18
Ἀνάγκη σκοπιμότητος	5		
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ		ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΤΕΧΝΑΙ	
Βουτυρά Δημ. Τό ὄνειρο τοῦ Τάρα	6	Μπέρτου Ν. Ὁ Τζιόττο	20
Νιρβάνα Παύλου Ἀπό τὰ παράθυρα τοῦ τραίνου	9	ΥΓΙΕΙΝΗ - ΙΑΤΡΙΚΗ	
Παλαμά Κωστή Τά Δεκατετράστιχα..	10	Χαριτάκη Κ. Ὁ Γιατρός τοῦ Σπυτιοῦ	22
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ		ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
Δημητρακοπούλου Πολ. Ὁ πετεινός τῆς χρυσῆς Διαθήκης	11	Μυθολογία. Πῶς πῆρε τὸ ὄνομά της ἡ Ἀθήνα.....	24
ΙΣΤΟΡΙΑ - ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ		ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	27
Βλασσοπούλου Χρ. Ἱστορικά γεγονό- τα τοῦ Ἀγῶνος	12	ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	31

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Κατ. Χατζ. fi
29-9-78
23462

Γιατί Βραίνουμε

Σκοπός ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Υπάρχουν προσπάθειες σε κάθε εποχή, και μάλιστα στην πολυσύνθετη δική μας, που αναγνωρίζονται μόνο και μόνο γιατί στεφανώνονται με την επιτυχία· μα υπάρχουν και προσπάθειες που συγκεντρώνουν τη γενική προσοχή για έναν παραπάνω ακόμη λόγο: γιατί γεμίζουν κάποιο κενόν και γίνονται εστίες φωτός, πυρῆνες συστημάτων, που αγνοούν ή απλώς υποπτεύουν ή ατελώς γνωρίζουν οι άνθρωποι.

Μία από τις προσπάθειες αυτές—ας μᾶς επιτραπῇ νὰ ποῦμε—εἶναι καὶ ἡ δική μας: Τὸ περιοδικό μας ἡ «Φωνὴ τοῦ Βιβλίου» βγαίνει μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ προσφέρῃ εὐκολα τὰ μέσα γιὰ τὴ διάπλαση καὶ τὴν εὐδαιμονία, ἐκλαίκευοντας τὴ Γνώση, πού γιὰ τὴν ἀπόκτηση καὶ συστηματοποίησίν της ἐργάστηκε χιλιάδες χρόνια ἡ ἀνθρωπότης.

Κατὰ ποῖον τρόπον θὰ βαδίσῃ τὸ περιοδικό μας γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἄνω σκοπὸ του;

Γιὰ νὰ ἀπαντήσωμε στὸ ἐρώτημα αὐτό, εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμε προηγουμένως, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις καὶ ἡ τέρψις μόνον, ἢ ἡ ἱκχυνοποίησις ἀπλῆς περιεργείας, πού ἀπτελέσαν καὶ ἀποτελοῦν, ἰδίως στὴ μεταπολεμικὴ ἐποχὴ, τὸν μόνον σκοπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου, δὲν ἀποτελοῦν καὶ τὸν ἰδικό μας σκοπὸ. Ἡ προσπάθειά μας θὰ ἦτο τότε μονόπλευρη, μία προσπάθεια καὶ αὐτὴ μέσα στίς τόσες ἄλλες συνειθισμένες, καὶ δὲν θὰ ἤμπορού-

σαμε ποτὲ νὰ τονίσωμε, ὅπως εὐθὺς ἀπὸ τίς πρώτες φράσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὅτι «γεμίζει κάποιο κενόν», ὅτι εἶναι δηλαδὴ πρωτοφανὴς γιὰ τὴν Ἑλλάδα προσπάθεια, ὅτι ἀνοίγει δρόμο καινούργιο ὑψίστης ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς, κατὰ συνέπειαν, σημασίας.

Ἀλλὰ ὁ ἰδικός μας σκοπὸς δὲν εἶναι οὔτε κέρδος, οὔτε ἡ διὰ τὸ κέρδος σαγήνευσις τοῦ ἀναγνώστου μετὰ τὴν τέρψιν καὶ μόνον: Εἶναι, ἀντιθέτως, ἡ χειραγώγησις τοῦ ἀναγνωστικοῦ Κοινοῦ πρὸς τὴν πλήρη καὶ ἀληθὴ μὀρφωσιν, ἡ κατεύθυνσις του πρὸς τὸ χρῆσιμο καὶ τὸ μορφωτικόν. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ μας εἰς 50.000 πρόσωπα πρὸς τὸ παρὸν εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ μας καὶ τῆς ἀνωτερότητος τῆς ἐκπολιτιστικῆς καὶ ἐθνικῆς ὁντως πορείας πού διεγράψαμε· θὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ ἑλληνικὸ φύλλο πού θὰ ἤμπορέσῃ νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμο πρὸς ἕνα φωτεινὸ σταθμὸ—τὸν σταθμὸ τοῦ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἰσορροπημένου ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος πάντοτε θέτει τὰ θεμέλια τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ ἐνός ἔθνους.

Γιατὶ ἡ ὕλη του δὲν θ' ἀποτελῇται ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς τὰ «φύλλα» τῆς ἐπιχειρήσεως» προχειρογραφήματα καὶ κακότεχνα πρωτότυπα ἢ μεταφραστικὰ ἔργα, ἀλλὰ θὰ διέπεται πάντοτε ἀπὸ ἐκτεταμένα ἢ ὑπὸ ἐκδοσιν συγγράμματα καθηγητῶν Πανεπιστημίων, ἢ δοκίμων καὶ ἀνεγνωρισμένων

ἐπιστημόνων, ἢ δοκίμων καὶ ἀνεγνωρισμένων λογοτεχνῶν καὶ συγγραφέων ἐν γένει πού παρουσιάζουν κάτι τὸ χρῆσιμο καὶ μορφωτικόν. Πρόκειται περὶ τῶν συγγραφέων ἐκείνων πού, πρὶν δώσουν κάτι τι στὴ δημοσίευσιν, τὸ ἐπιμελοῦνται πρῶτα, τὸ διορθώνουν, τὸ ἐπεξεργάζονται, καὶ ἐπειτα τὸ παρουσιάζουν.

Ποσοτικὰ δέ: γιατί θὰ συγκεντρώσῃ σὲ κάθε τεῦχος του, ὅλα τὰ εἶδη τῆς διανοήσεως, ἐπιστῆμη καὶ λογοτεχνία, καὶ θὰ παρουσιάζῃ, σὰν φακὸς δυνατοῦ τηλεσκοπίου καθαρὲς ὅλες, καὶ τίς πιὸ κρυφές, ἀκτινοβολίες τοῦ πνευματικοῦ νεοελληνικοῦ καὶ ξένου σύμπαντος, τὴν καθολικότητα τῆς δημιουργίας τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Ὁ νομικός, ὁ ἱστορικός, ὁ παιδαγωγός, ὁ μαθηματικός, ὁ φυσιολόγος, ὁ μηχανικός, ὁ στρατιωτικός, ὁ ἱατρός, ὁ φιλόσοφος, ὁ χημικός, ὁ πολιτικός, ὁ ναυτικός, ὁ ποιητὴς καὶ ὁ συγγραφεὺς, κάθε ἐπιστήμων πού ζητεῖ στοιχεῖα τῆς ἐπιστήμης του, κάθε συγγραφεὺς, κάθε ἐπαγγελματίας, κάθε ἀπλῶς φιλομαθὴς πού ζητεῖ μιὰ κατεύθυνση ἐναντὶ οὐδὲν στὸ ἐπάγγελμα, στὴ σκέψιν του,

στὴ ζωὴ του—ὅλοι, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ περιοδικό μας, ἀμέσως θὰ κατατοπίζονται, θὰ βρίσκουν ὅ,τι ζητοῦν καὶ θὰ αἰσθάνονται νὰ γεμίξῃ τὸ κενόν πού ὑπῆρχεν πρὶν ἀπὸ αὐτό.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ἠθικὰ καὶ πραγματικὰ μετὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτῆς, γιατί θὰ παρουσιασθῇ σὲ ὅλες του τίς πλευρὰς στὰ μάτια τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου πού μέσες ἄκρες τὸ γνωρίζει, καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ φήμη παρὰ ἀπὸ διάβασμα, καὶ ἀργότερα καὶ στὰ μάτια τοῦ ξένου κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ διαδώσῃ εὐρύτατα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ κύριες γραμμὲς τοῦ προγράμματος καὶ τοῦ σκοποῦ, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐμφανιζόμεθα σήμερον στὸ Πανελλήνιο, καὶ δηλοῦμεν στοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας μας ὅτι θὰ δεχόμεθα κάθε γνώμη καὶ κάθε ὑπόδειξιν, πού ἤμπορεῖ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν προσπάθειά μας καὶ νὰ συμπληρώσῃ στίς λεπτομέρειές του τὸ ἀτελές, ἴσως, ὅπως ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, πρόγραμμα.

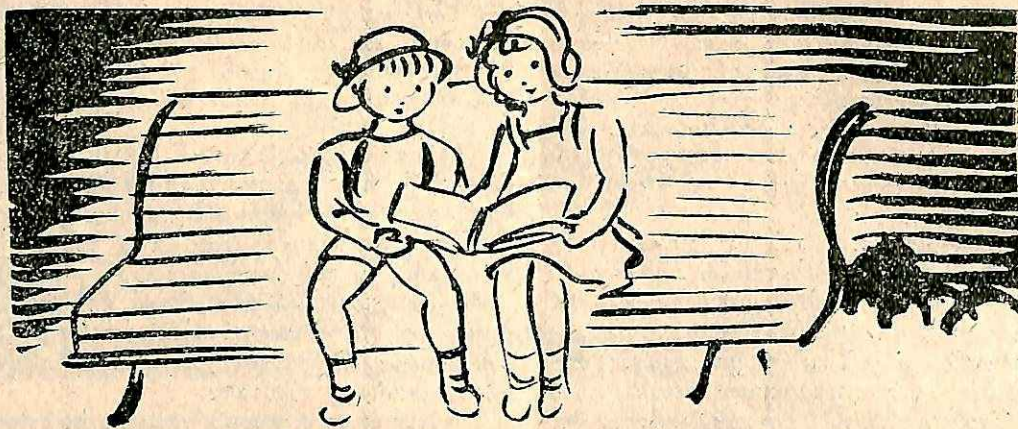
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὁ Διαγωνισμὸς γιὰ τὸν τίτλο μας

Κρίσις ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀποφασίσαντες τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ, ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ καλέσωμεν ὅλους τοὺς Ἕλληνας, πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ βιβλίον καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐν γένει γνῶσιν, νὰ διαγωνισθῶν πρὸς εὐρεσιν τοῦ καταλλήλου καὶ ἐρμηνευτικοῦ τοῦ σκοποῦ τίτλου του. Εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν προκήρυξιν μας, ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος χιλιάδες φιλομαθῶν καὶ βιβλιοφίλων, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, δίδοντες ὁ καθένας τὸν τίτλον τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐκλογῆς του. Δυστυχῶς, εἰς καμμίαν ἀπὸ τὴν πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν πού ἔχουν σωρευθῇ ἔμπροσθεν τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ, δὲν εὐρέθη ὁ κατάλληλος διὰ τὸ περιοδικόν μας τίτλος. Μεταξὺ τῶν προτεινομένων τίτλων, οἱ περισσότεροι ἦσαν κωμικοὶ καὶ παιδαριώδεις· ἄλλοι ἐντελῶς ξένοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἄλλοι

πολὺ βαρεῖς διὰ περιοδικόν, μὴ ἐρμηνευτικοὶ τοῦ σκοποῦ, καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν πού πρέπει νὰ προδιαθέτῃ καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου καὶ νὰ τὸν προσελκύῃ πρὸς τὸν περιοχόμενον. Ἀπὸ τοὺς πρώτους π.χ., ἀναφέρομεν τὸν τίτλον «Φωτίζου! φωτίζου!» πού μᾶς ἔστειλε μία κυρία! Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, δύο μόνον θὰ ἤμπορούσαν νὰ διεκδικήσουν τὸ χιλιάδραχμον γέρας: οἱ «Μυριοβιβλός» καὶ «Τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πρῶτος εἶναι πολὺ βαρεὺς διὰ περιοδικόν, ἀν καὶ ἐρμηνεύῃ τὸν σκοπὸν μας, ὁ δὲ δεύτερος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν σκοπὸν (διότι δὲν πρόκειται μόνον περὶ ἑλληνικοῦ βιβλίου ἀλλὰ περὶ τοῦ βιβλίου γενικῶς), ἐνεκρίθη ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Δημοσθ. Βουτυρά τίτλος, «Ἡ Φωνὴ τοῦ Βιβλίου», ὁ ὅποιος εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ διαγωνισμοῦ μας.

Εκπαιδευτικά Νομοσχέδια

Σχολικά ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

Κατ' εντολήν του Υπουργού της Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου, το Γνωμοδοτικόν Συμβούλιον κατήρτισε νομοσχέδιον **διδασκικών βιβλίων**, το όποιον κατ' αυτάς θα κατατεθῇ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ἐπιψήφισιν.

Τὸ νομοσχέδιον εἰσάγει συμπληρωματικὰ Ἀναγνωστικά καὶ βοηθητικά βιβλία εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ ἰδρύει υποχρεωτικῶς **μαθητικὰς βιβλιοθήκας**. Ἡ καινοτομία αὕτη θὰ ἔχῃ ἀναμφισβητήτως μεγάλα ἀποτελέσματα ὑπὲρ τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ θὰ παρουσιάσῃ τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ὀλίγου Κράτος συγχρονισμένον ἐκπαιδευτικῶς.

Ἀξιόπαινος εἶναι ἐπίσης καὶ ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ εἶναι **μόνιμος**, ὡς καὶ εἰς τὸν καταργηθέντα νόμον 1332, ἐκ μελῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Τοιοῦτοτρόπως δημιουργεῖται τρόπος τινὰ ἕνα σῶμα ὑπεύθυνον διὰ τὴν ποιότητα τῶν διδασκικῶν βιβλίων. Προστίθεται ἀκόμη καὶ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη συμπληροῦται ὑπὸ λογίων καὶ εἰδικῶν ἐκτὸς τῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοιούτων, ἵνα μὴ τὸ διδασκικὸν βιβλίον ἀντιπροσωπεύῃ τὴν ἀντίληψιν τῶν αὐτῶν πάντοτε προσώπων, ἀλλὰ νὰ ἐπηρεάζεται ἡ ποίησις του καὶ ἀπὸ νέους τοιούτους ἐκτάκτους.

Μία ἄλλη καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἶναι ἡ ἐκδοσις «Δελτίου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου».

Σκοπὸς τοῦ Δελτίου εἶναι: α) ἡ εὐρεῖα

παιδαγωγική, ἐπιστημονική καὶ σχολικὴ ἐπαφή, συνεννόησις καὶ συνεργασία τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ κλάδου μετὰ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας, β) ἡ καθοδήγησις ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν πρὸς ἐνιαίαν καὶ ὁμογενὴ κατεύθυνσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως, γ) ἡ πληρεστέρα ἐρμηνεία καὶ ἐπιστημονικὴ ἐρευνα τῶν διαφόρων νόμων καὶ διατάξεων, δ) ἡ γνωστοποίησις εἰς ὅλον τὸν κλάδον τῶν ἐργασιῶν τῶν διαφόρων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῶν ἀξιολόγων προσπαθειῶν τῶν Ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, ε) ἡ μελέτη καὶ ἡ κίνησις ἐν γένει τοῦ σχολικοῦ βιβλίου, ς) ἡ προετοιμασία καὶ ἐκθεσις τῶν ἐργασιῶν τῶν παιδαγωγικῶν συνεδρίων καὶ ζ) ἡ παρακολούθησις τῆς παγκοσμίου ἐκπαιδευτικῆς κινήσεως.

Ἀτέλειαι τινὲς τοῦ νομοσχεδίου πιστεύεται ὅτι θὰ διορθωθοῦν πρὸ τῆς καταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν.

Ἡ «Φωνὴ τοῦ Βιβλίου» ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ἵνα τὸ νομοσχέδιον τοῦτο συμπληρωθῇ, ὥστε νὰ περιλάβῃ ὅλας τὰς ἰσχυροῦσας διατάξεις τῶν διδασκικῶν βιβλίων τῶν παλαιότερων νόμων. Εἶναι τόση ἡ σημερινὴ πολυνομία καὶ τόσαι αἱ ἀλληλοσυγκρουόμεναι διατάξεις, ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰ διδασκικά βιβλία εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ καταφεύγουν εἰς νομικοὺς συμβούλους, ἐνῶ ὅλα τὰ ζητήματα τῶν διδασκικῶν βιβλίων ἡμποροῦν νὰ περιληφθοῦν μέσα σὲ δύο σελίδας.

Ἀνάγκη καὶ Ἐκδοσιμότης

Ἐπικαίρες ΓΝΩΜΕΣ

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι καὶ δὴ Ἕλληνες οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ἔχουν γεννηθῇ καὶ ζῆσει καὶ γεράσει μέσα στὰς Ἀθήνας, κάτω δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἔλαβον τὸν κόπον νὰ ἀνέβουν ὡς ἐκεῖ καὶ ψαύσουν καὶ ἀγκαλιάσουν καὶ ἰδοῦν καὶ θαυμάσουν ἔστω ἀπλῶς ἀπὸ κοντὰ τὸν μοναδικὸν στὸν κόσμον ναὸν ποὺ ἐδημιούργησαν οἱ πρόγονοί των. Ἐπέρασαν τὴ ζωὴ τους μὲ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ποτὲ νὰ ἀνεβοῦν ὡς ἐκεῖ ψηλὰ καὶ μὲ τὴν παντοεινὴν ἀναβολὴν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶναι οἱ περισσότεροι Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι τὸ ἴδιον κάμνουν καὶ μὲ τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον καὶ μὲ τοὺς συγγραφεῖς του: Θέλουν, ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ γνωρίσουν, τὸ ἀγοράζουν καὶ ὅμως ἀναβάλλουν πάντοτε τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιθυμίας των αὐτῆς! Γνωρίζουν τὸν τίτλον του, γνωρίζουν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως του (πολλὰς φορὰς τὸ ξεχνοῦν καὶ αὐτό), ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατορθώνουν νὰ γνωρίσουν καὶ τὸ ποῖον καὶ τὴν ἀξίαν οὔτε τοῦ ἐνός, οὔτε τοῦ ἄλλου. Βαρύνονται. Ἡ ἀναβολὴ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μεσημβρινῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐπιζητεῖται ἀπὸ αὐτοὺς ἐκεῖνο ποὺ προϋποθέτει ὀλιγώτερον κόπον ἢ, καλλύτερα, καθόλου κόπον. Τὸ διάβασμα ἐνὸς βιβλίου προϋποθέτει συγχέντρωσιν, προσήλωσιν, αὐτοκυριαρχίαν, ὑπομονήν, καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἥλιος εἶναι τόσον ὠραίος, π' ἀνάθεμά τον! Τοῦ ὑπαίθρου ἡ ζωὴ τραβᾷ τόσον πολὺ!.. Ποῦ καιρὸς καὶ ποῦ διάθεσις;

Διὰ τοὺς Ἕλληνας αὐτοὺς, τοὺς καὶ περισσοτέρους, τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον καὶ ὁ ἑλληνὶς συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ τὸ βιβλίον ἐν γένει καὶ οἱ συγγραφεῖς ἐν γένει, εἶναι ἀγνωστες χώρες. Καὶ θὰ ἀπέμεινον ἀγνωστες, ἂν δὲν ἐρρίπτετο καὶ δὲν ἐπραγματοποιεῖτο ἡ ἰδέα τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας, τοῦ ὁποίου ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοποὺς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς αὐτός: Νὰ κάμῃ, δηλαδὴ, τὸν Ἕλληνα σὲ λίγες στιγμὲς καὶ μὲ ἐλάχιστον κόπον νὰ παίρῃ τὴν ζωντανὴν ἰδέαν τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ συγγραφέως, νὰ τοῦ προσφέρῃ μὲ λίγα λόγια τὴς γνώσεως ἐκεῖνες, ἐκεῖνην τὴν διάθεσιν ποὺ θὰ τὸν κάμουν σιγὰ-σιγὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν νεοελληνικὴν ἀλλὰ καὶ παγκοσμίαν πνευματικὴν δημιουργίαν καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, σὲ σημείον ποὺ νὰ θελήσῃ, σὲ λίγο, νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ μὲ ὅλην τὴν λεπτομερείαν τῆς ἀπὸ τῆς ἰδίας τῆς πηγῆς, ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ βιβλία. Ἐτσι, στὸν ὀφελιμισμὸν τοῦ σκοποῦ τοῦ περιοδικοῦ μας, προστίθεται καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἡθικῆς νίκης τοῦ Ἕλληνοῦ ἐναντίον τοῦ ἐνστίκτου τοῦ πρὸς ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν τοῦ ἀνύψωσιν. Ἡ μόρφωσις τῆς συνεδήσεως προϋποθέτει τὴν ὑποταγὴν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ πικρὴ αὕτη ἀλήθεια τοῦ λαοῦ μας, ἂς ἐλπίσωμε ὅτι μὲ τὴν ἐκδοσιν καὶ πρόδον τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ δώσῃ τὴν δόσιν τῆς εἰς τὴν παρήγορον πραγματικότητά τῆς ἐκπληρώσεως καὶ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ σκοποῦ μας.

ΝΕΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκαστος τόμος χρυσόδετος ὅλο πανί δρ. 7.50 ἐπὶ πλέον.

Στους Ἀγνώστους Θεοὺς Δ. Βουτυρᾶ Δρ. 20.—	Ἡ Νεράιδα τοῦ Κάστρου, Δ. Καμπούρογλου 12.50
Ἀπολογία Μισανθρώπου καὶ ἄλλα διηγήματα ὑπὸ Α. Τραυλιαντῶνη..... 30.—	Σερβικὰ Τραγούδια Κ. Πασαγιάννη..... 7.50
Ἡ Δασκάλα Δ. Παναγοπούλου..... 7.50	Τὰ Τσιλικρωτὰ ἀπὸ τὰς παραδόσεις τοῦ ἑλλ. λαοῦ Κ. Πασαγιάννη..... 5.—
Ἀπ' τὴ Γῆ στὸν Ἄρη ὑπὸ Βουτυρᾶ..... 25.—	Νιμπελοῦγκεν Μετάφρασις Α. Αλεξίου..... 15.—
Μέσα στὴν Κόλαση Δ. Βουτυρᾶ..... 25.—	Ὁ Τύπος Δ. Πετρακόπουλου..... 15.—
Ἀνάστασις Νεκρῶν ὑπὸ Δ. Βουτυρᾶ..... 25.—	Λοεγκρίν καὶ ἄλλοι μεσαιωνικοὶ Θρύλοι..... 15.—
Εἴκοσι Διηγήματα Δ. Βουτυρᾶ..... 15.—	Ἡ Γαλάτεια Πολυβίου Δημητρακοπούλου 40.—
Διηγήματα ὑπὸ Π. Δ. Παναγοπούλου..... 35.—	Ἡ Ραλλοῦ Πολ. Δημητρακοπούλου 2 τόμ. 40.—
Ἐκλεκτὰ διηγήματα Δ. Παναγοπούλου .. 15.—	Τὸ Κόκκινον Σύννεφον Στρατηγόπουλου 42.50
Χριστουγεννιάτικα καὶ Πρωτοχρονιάτικα Διηγήματα Παπαχριστοδοῦλου..... 17.50	Τὸ Τριζόνι Δίκην. μετάφρ. Ἀγγελουμάτη .. 20.—
Οἱ Τελευταῖοι Βυζαντινοὶ Πρίγκηπες ὑπὸ Δ. Δημητράκου..... 15.—	Ἐνα ξερὶζωμά ὑπὸ Τσιτσέλικη..... 7.50
Τὸ Τραγούδι τῆς Ἀγάπης Τουργένιεφ..... 10.—	Ὁ Κεραμπᾶν ὑπὸ Τουλίου Βέρν τόμοι 2..... 30.—
Ἀταίριαστοι ὑπὸ Honoré de Balzac..... 10.—	Ἡ Ἀρετοῦσα ἡ τὸ βιβλίον τῆς ἀγάπης ὑπὸ Πολ. Δημητρακοπούλου τόμοι 2..... 40.—
	Τὰ τραγουδημένα (Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις 1905—1921) ὑπὸ Πολ. Δημητρακοπούλου 20.—

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. — ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ὄνειρο τοῦ Τάρα

Ἀπὸ τὸ τελευταῖο τοῦ βιβλίου «Στοὺς Ἀγνώστους Θεοὺς»

Δημ. ΒΟΥΤΥΡΑ

—Μὰ θὰ ποῦμε κανένα ὄνειρο; Ἀστε τὰ τὰ μικρά...

—Θὰ ποῦμε. Ποιὸς ὅμως θ' ἀρχίσει; Ἀ, ὁ Τάρας.

Ὁ Τάρας κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι:

—Τί νὰ πῶ ἐγώ, εἶπε, τί νὰ πῶ; Ἐγὼ δὲ ξέρετε, καὶ στὰ ὄνειρα εἶμαι ἄτυχος! Ποτέ καὶ σ' αὐτὰ δὲν εἶδα εὐτυχία. Κάνω

κάποτε νὰ δῶ, τὸ ξέρετε, μὰ... Ἐτσι εἶδα καὶ τις ἄλλες, εἶδα λίγη εὐτυχία, μιά εὐτυχία ὅμως θαυμασία, μὰ...

—Ἀ, αὐτὸ νὰ μᾶς πεῖς!.. Μήπως μᾶς τῶχεις διηγηθεῖ;...

—Ὁχι, ὄχι... Μὰ κακὸ πολὺ εἶνε κι αὐτό...

1. Δύο εἶδη γιγαντιαίων ὄντων, οἱ Λευκορρόδινοι καὶ οἱ Ἀρκέλοι, πλημμυρίζουν τὸ σύμπαν καὶ παλεῖουν μέχρις ἐκπνοῆς. Εἶναι τὰ σύμβολα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, τὰ πνεύματα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως πὺρ εὐρίσκονται πάντοτε ἀντιμέτωπα. Τὸ κακὸ κυριαρχεῖ ἐφήμερα στὸ γήινο κόσμον μας, πὺρ τὸν βλέπουν μὲ τὰ μάτια τῆς μνήμης καὶ τὸν διηγούνται σὲ ζωντανόχρωμα καὶ γεμάτα ἐνδιαφέρον διηγήματα οἱ Λευκορρόδινοι μεταξὺ τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ νέο φιλοσοφικὸ πνεῦμα καὶ ἡ φόρμα τοῦ νέου βιβλίου τοῦ διηγηματογράφου μας κ. Δημοσθ. Βουτυρά, πὺρ μὲ τὸν τίτλον «Στοὺς Ἀγνώστους Θεοὺς» ἔκαμε τόσον θόρυβον καὶ στὸν ἑλληνικὸ καὶ στὸν ξένον τύπον. Χαρίζομε στοὺς ἀναγνώστες μας ἕνα ἀπὸ τὰ διηγήματα τοῦ βιβλίου, εἰς τὸ ὁποῖον δίδεται ἡ ζωντανὴ ἰδέα τῶν ἀντιθέσεων τοῦ ὅλου ἔργου.

—Ὁ, τι νάνει! Ἐμεῖς θὰ τάκούσωμε μὲ εὐχαρίστηση. Ἐλα. Νὰ καὶ ἡ Δεμίλη θέλει νὰ τ' ἀκούσει...

—Ἐγὼ δὲ θέλω τίποτα!.. φώναξε ἡ Δεμίλη ἀπ' τῆς θέσης τῆς, ἀν ὅμως τὸ πεί, θὰ τὸ ἀκούσω μ' εὐχαρίστηση ὅπως ὅλοι!..

Ὁ Τάρας, χωρὶς νὰ τὴν κυτᾶξει διόλου, κούνησε τὸ γυρτό του κεφάλι:

—Θὰ τὸ πῶ, θὰ τὸ πῶ, εἶπε σιγά, ἀφοῦ θὰ τ' ἀκούσει κι αὐτὴ μ' εὐχαρίστηση!..

Σ' ἕνα παλιόσπιτο εἶχα δεῖ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Παλιόσπιτο, χαμοκέλα βρωμερὴ. Τρεῖς ἀδελφές, ξυπόλυτες, βρωμερές. Βρώμικη καὶ ἡ μάνα μου πὺρ ὅλο μὲ τις ὀρνίθες τῆς καὶ μὲ κοπριές εἶχε νὰ κάνει, ὅταν δὲν ξενόπλενε. Προσπάθησε καὶ κάποτε νὰ θρέψει δυὸ γουρουνόπουλα, ἀλλὰ στάθηκε καὶ σ' αὐτὸ ἄτυχη. Τὸνα τῆς φόφισε καὶ τᾶλλο ἀναγκάστηκε νὰ τὸ πωλήσει ὅσο κι ὅσο, γιὰτι εἶχε ἀρρωστήσει μιά ἀδελφή μου.

Ὁ πατέρας μου.. μὰ αὐτόνε λίγο τὸν βλέπαμε. Τὸ πρῶν ἔφευγε σχεδὸν νύχτα. Κ' ἐρχόταν τὸ βράδι νὰ ξεξέψει. Ἐφευγε, μόλις ξέζευε καὶ θὰ ἐρχόταν, ὅταν κοιμόμαστε, μεθυσμένος σουπὶ! Ὁ θάβριζε, ἡ θὰ γελοῦσε. Κατὰ τὴ διάθεση, πὺρ θάφρευε ἀπ' τὴν ταβέρνα. Πῶς τὸ κατάρθωνε ὅμως καὶ σηκώνονταν πρὶν φέξει, εἶνε μυστήριο!..

Ποτέ δὲ μᾶς εἶχε χαϊδεύει. Ἰσα, ἴσα μᾶς βλαστημοῦσε, ὅταν ἐρχόταν τὸ βράδι νὰ ξεξέψει, καὶ μᾶς ἔδινε καὶ καμμιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὴ χέρα του. Καὶ μὲ τὸ τίποτα θυμῶνε. Ἡ μάνα μου τὸν φοβόταν ὑπερβολικά. Μὰ κ' ἐγὼ δὲν πῆγαινα πίσω. Ἀλλ' ἡ μάνα μου πάρα πολὺ. Ἀ, πὺς ἔκανε, ὅταν τὸν ἀκούγε νάρχεται!.. πὺς ἔτρεχε ν' ἀνοίξει τις σαραβαλιασμένες μεγάλες πόρτες τῆς μάντρας, γιὰ νὰ μπεῖ αὐτὸς καὶ τὸ μακρὺ ἀμάξι του.

Καὶ νὰ τὸν βοηθήσει, ἔπειτα, νὰ βγάλει τὰ χάρμυρα, νὰ ποτίσει τᾶλλο, νὰ τὸ πᾶει στὸ σταῦλο...

Ἡ μάνα μου ἔμένα κάποτε, μέβαλε καὶ σὲ σχολεῖο. Μὰ γιὰ λίγον καιρὸ. Ὅσο κράτησαν τὰ παπούτσια μου καὶ τὰ ρουχαλάκια, πὺρ μούχε κάνει ἀπὸ παλιὰ παιδιῶν πλουσιῶν. Ἐπλενε στὸ σπῆτι τους

καὶ τῆς τάχαν δώσει. Ἀλλὰ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ. Κ' ἔτσι μὲ σχισμένα ρούχα, κι ὅλο μπαλώματα διάφορα πάνω, χωρὶς ποδιά, ξυπόλυτο, δὲ μὲ ἤθελαν στὸ σχολεῖο. Μ' ἔδιωξαν. Καὶ πόσο ἤθελα νὰ πηγαίνα, πόσο...

Καὶ δὲν ξαναπῆγα ποτὲ πιά. Ἐμένα στὸ σπῆτι, ἔπαιζα μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, μὲ κείνα, πὺρ σὰν καὶ μένα δὲν πῆγαιναν σχολεῖο, καὶ τσαλαβουτοῦσα στὰ ἀκάθαρτα μαῦρα νερά τῆς μάντρας μας...

Ἔτσι μεγάλωσα. Χωρὶς νὰ μάθω τέχνη, κάποια ἐργασία. Δὲν τσαλαβουτοῦσα ὅμως πιά στὰ νερά τὰ βρώμικα, δὲν ἔπαιζα μὲ φίλους, τάχα πάφει. Ἀλλὰ κάτι ἄλλο ἔκανα τώρα. Ἀγαποῦσα!.. Καὶ ὄχι μιά!.. Ἀγαποῦσα τις γυναῖκες ὅλες, ἀγαποῦσα ὅλα τὰ κορίτσια.

Ἀλλὰ κανένα κορίτσι δὲ μὲ κοίταζε μένα, κανένα δὲ μὲ ἔριχνε συμπαθητικὴ ματιά. Μὲ περιγελοῦσαν μάλιστα, πὺρ τὰ κοίταζα καὶ γελοῦσαν γιὰ τὰ χάλια μου. Φοροῦσα κάτι παλιοπάπουτσα τοῦ πατέρα μου κ' ἕνα βρακί τοῦ ὅλο μπαλώματα.

Βρήκα πὺς εἶχαν δίκαιο τὰ κορίτσια νὰ μὲ περιγελοῦν καὶ σκέφτηκα νὰ κάνω ρούχα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω ρούχα, ἔπρεπε νὰ δουλέψω. Καὶ ζήτησα δουλιὰ. Ἀν καὶ εἶχα συνηθίσει νὰ γυρίζω ἄεργος, νὰ μὴν κάνω τίποτα, νὰ κοιμοῦμαι ὅποταν θέλω σὰν τὴ γάτα καὶ τὸ σκύλο, τὰ νίκησα αὐτὰ καὶ ζήτησα δουλιὰ νὰ βρῶ. Καὶ βρήκα στὸ μῦλο.

Ἐγίνα ἐργατικώτατος μὲ μιᾶς. Καὶ ὁ πὺρ ταχτικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἐργάτες. Καὶ δὲν πέρασε καὶ πολὺς καιρὸς κ' ἔκανα ρούχα, παπούτσια, καπέλο!

Εἶμουν ὅλος χαρὰ, πὺρ κατάρθωσα νὰ κάνω καλὰ ρούχα, νὰ φορέσω καινούργια φορεσιὰ, πὺρ ποτέ μου δὲν εἶχα φορέσει. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ μένα ἐχάρηκαν οἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ μάνα μου. Ὡ! πὺς ἔκαναν, πὺς μὲ κοίταζαν ὅταν τὰ ἔβαλα!.. Καὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὰ καμώματα, γιὰτι εἶχα συνηθίσει γυμνὸς καὶ ντυρόμουν ντυμένος, βγήκα νὰ κάνω κανένα γύρο, ὅλες τις εἶδα νάχουν βγεῖ στὴν πόρτα κ' ἔξω στὸ πεζοδρόμιο, γιὰ νὰ μὲ καμαρώσουν!..

Θυμοῦμαι καὶ πὺς ἡ μάνα μου ἔκανε τὸ σταυρό τῆς, ὅταν μὲ εἶδε ντυμένο μὲ τὰ καινούργια ρούχα, καὶ τὰ χέλια τῆς κινήθηκαν. Κάτι θάπε σιγά, μιά εὐχή, μιά εὐχαρίστηση...

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καινούργια φορεσιὰ, πὺρ τόσο ἡλιπίζα, τίποτα δὲν ἔπιασα, τὰ ἴδια, ἀποτυχία!..

—Θάμαι ἀντιπαθητικὸς, ἔτσι φαίνεται, ἔλεγα σὲ κάθε ἀποτυχία. Δὲν τοὺς ἀρέσω!..

Ἰσαμε τότε εἶχα ἄλλη ἰδέα γιὰ τὴ μορφή μου. Τὴ νόμιζα συμπαθητικὰ πολὺ, πάρα πολὺ. Καὶ ὅλες τις ἄλλες μορφές, πρὸ πάντων τῶν ὡραίων νέων, τις εἶχα γιὰ ἀντιπαθητικὸς!.. Κι' ἄρχισα μὲ τις περιφρονησεις πὺρ μούκαναν, μ' ὅλα τὰ ὡραῖα ρούχα, τὸ ὡραῖο καπέλο, καὶ τὰ τριζάτα παπούτσια, πὺρ φοροῦσα, νὰ χάνω τὴν καλὴ ἰδέα ποῦχα γιὰ τὴ μορφή

μου. Ἐπαιρνα πολλὰς φορές τὸν καθρέφτη τοῦ σπιτιοῦ στὸ χώρισμα πὺρ ἔμενα γώ, καὶ κοίταζα τὴ μορφή μου...

—Μὰ τί ἔχω, ἔλεγα, τί ἔχω;... Ἐγὼ δὲ βρίσκω νάμαι καὶ τόσο ἀντιπαθητικὸς!..

Καὶ ὕστερα:

—Καὶ ὅμως εἶμαι! ἀγάπη δὲ θὰ δῶ ἐγὼ!..

Τὰ μάτια μου τότε γέμιζαν δάκρυα:

—Κλαῖς, κλαῖς; ἔλεγα στὸν ἑαυτὸ μου. Κλάψε κλάψε!.. ἔτσι εἶνε ἡ μοῖρα σου νὰ ὑποφέρεις!.. Κλάψε, κλάψε!..

Καὶ ἀντὶ νὰ πίνω, νὰ τὸ ρίχνω ἔξω, γιὰ νὰ πᾶνε τὰ φαρμάκια κάτω, ὅπως μὲ συμβούλευε κάποιος φίλος μου, ἐγὼ ἔκλαιγα, θρηνοῦσα. Αὐτὸ μόνο. Πο- νοῦσα, ἀλλὰ πῆγαινα στὴ δουλιὰ μου. Ξακολουθοῦσα νάμαι ὁ πὺρ ταχτικὸς ἐργάτης τοῦ μύλου, πὺρ ποτέ δὲν εἶχε λείψει, πὺρ ποτέ δὲν εἶδαν πιόμένο.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς δουλιᾶς μου στὸ μῦλο, καὶ νὰ ζητῶ ἀγάπη μὲ καινούργια ρούχα, οἱ ἀδελφές μου παντρεύτηκαν στὴ γραμμή. Ἡ μιά κοντὰ σ' ἑνὴ ἄλλη. Σὰ νὰ περίμενε ὅμως αὐτὸ ὁ γέρο πατέρας μου, πὺρ δὲν εἶχε πάφει νάρχεται μεθυσμένος κάθε βράδυ, πέθανε. Ἐφυγα τότε ἀπ' τὸ μῦλο καὶ πῆρα γώ τὴ δουλιὰ του, τὸ παλιὸ τὸν κάρρο καὶ τὸ γέρινο ἄλογο. Σὲ λίγο ὅμως τὰ παλιὰ τᾶκανά νεά.

Τότε εἶδε σωστά, ἡ μάνα μου ἀνακούφισα. Μὰ δὲν κράτησε πολὺ, δὲν ἔζησε ἀρκετὸν καιρὸ νὰ εὐχαριστηθεῖ. Συντριμμένη ἀπ' τις μπουγάδες, ἀπ' τὰ βάσανα, ἀπ' τὴν κακιά ζωὴ, ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ μιά μέρα ἔφυγε ἀπὸ τὴ γῆ.

Ἔτσι ἔμενα μόνος στὸ σπῆτι. Καὶ ἄρχισα τότε, περισσότερο ἀπ' ἄλλοτε, νὰ ζητῶ μιά γυναῖκα νὰ παντρευτῶ. Ἡ δουλιὰ μου μὲ πῆγαινε γοργὰ πρὸς τὸ καλὸ. Καὶ δὲ βράδυνα ν' ἀγοράσω κ' ἄλλο ἀμάξι καὶ ἄλογο. Ἐβαλα καὶ χοίρους σὲ μιά μεριά τῆς μάντρας, καὶ σὲ λίγο πῆρα καὶ δυὸ γελάδες.

Μαῦτὰ ἔβγαζα περισσότερα. Καὶ μιά μέρα ἀγό- ρασα καὶ τὴ μάντρα μὲ τὰ δωμάτια, πὺρ καθόμαστε χρόνια. Μόλις ἔγινε κι αὐτό, μού ἦρθε μιά προξενιά! Ἐδέχτηκα. Εἶταν φτωχιά κόρη, πολὺ φτωχιά, καὶ ὄρφανή ἀπὸ πατέρα.

Εἶχα δεχθεῖ χωρὶς νὰ τὴ δῶ. Ὅταν ὅμως τὴν εἶδα, πῆγα νὰ τρελαθῶ ἀπ' τὴ συγκίνηση, ἀπ' τὴ λαχτάρα μου γι' αὐτή, ἀπὸ τὸν ἔρωτα, πὺρ μού ἄναψε μὲ μιᾶς.

Εἶταν μιά ὡραία, ὡραιότατη κόρη μὲ σῶμα θαυ- μάσιο καὶ μὲ κάτι μάτια, πὺρ ὅταν μὲ κοίταζαν, μού ἔφερναν ζάλη.

Κέγινε ὁ γάμος γρήγορα. Πρὶν γίνεῖ ὅμως εἶχα ἐτοιμάσει καὶ τὰ δωμάτια. Ἐπιπλα νέα, τὰ στό- λιζαν ζωγραφίες. Ἡ αὐλὴ καθαρὴ. Ἐνας γέρος ἐφρόντιζε γιὰ τις γελάδες, τοὺς χοίρους, τις ὀρνίθες καὶ τᾶλλα.

Καὶ ἡ εὐτυχία δὲ σταματοῦσε νὰ μᾶς ρίχνει τὴν εὐλογία τῆς. Ὅλα τὰ καλὰ ἐρχόνταν μὲ μιᾶς...

ΣΤΟΥΣ

ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

ΥΠΟ ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Ἀδελ. Δρ. 20—Χρυσ. Δρ. 27.70.

Μέσα στις σελίδες τῶν «Ἀγνώστων Θεῶν» βρίσκει κανεὶς πάντα τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα, πὺρ διακρίνουν τὸν Δημ. Βουτυρά ὡς διηγηματογράφον. Τὴν ἀπλότητα τοῦ ὅρου, τὴν δυνατὴ ψυχολογία, τὴν μελετημένη φράση, τὴν παρατηρητικότητα. Ἐρεῖ ὅσον κανένας ἄλλος νὰ τὴν φανερῶν σπαρταριστὰ στὰ διηγήματά του.

Καὶ αὐτὸ εἶναι πὺρ κρατεῖ πάντα τὸν Βουτυρά στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν Ἑλληνῶν διηγηματογράφων.

«Η γυναίκα μου ντυμένη σαν κούκλα βγαίνει έξω. Μαζί της πάντα κ' έχω φυλακισμένος μέσα σ' ένα ρούχο της μόδας. Αυτό τόθελε η γυναίκα μου.

Μά και δε δούλευα πιά σ' ένα κάρρο, είχα βάλει και σ' αυτό άνθρωπο. Και τα κάρρα είχαν ξηγή τώρα. Οι γελάδες όγτώ. Χοίρους, γήνες, πάπιες, όρνιθες, περιστέρια! Είχα κ' ένα άμάξι για τ'ό γάλα νά τ'ό πηγαίνει σ'τα σπύτια...

Τί εύτυχία είχα, τί εύτυχία, πού έλεγα, ποτέ νά μ'ην πάψει, έτσι νά περνώ, έτσι, παρακαλούσα, νάμαι και νά γεράσω!..

Είχαν περάσει έξη χρόνια άπ' την παντρεία μου. «Η γυναίκα μου γινόταν πιδ όραία. Τό σώμα της έφριγγε κάτω και τ'α καλύτερα όγόματα γυναικών. Και ή μορφή της κρατούσε πιδ πολύ τ'ή δροσιά της όμορφιάς άπ' άλλοτε. «Η ματιά της μόνον είχε άλλ'άξει και είχε γίνει καυτερή, ήδονική...

«Ό ποτέ άς μ'ην έπαινε αύτή ή εύτυχία, αύτό τό όνειρο, ποτέ!...

Τί όραία είταν, όταν καθόμαστε, τό βράδι προπάντων σ'τό τραπέζι. «Η γυναίκα μου, έγώ, τ'ά δυό παιδάκια μας. Μιά μικρή ψυχοκόρη, πούχα πάρει, κι αύτή εκεί, όταν είταν όλα έτοιμα. Τό φαί άρχιζε σ'τή μέση. Τό φώς της λάμπας άπό πάνω μ'ας φωτίζε. Τ'ά παιδάκια έπειτα, άμα έπαιζαν, θά πήγαιναν νά κοιμηθώ. «Η γυναίκα μου και ή ψυχοκόρη σ'τό μαγεριό. Κ' έχω έμενα καπνίζοντας και περιμένοντας τ'ή γυναίκα μου νά έρθει για νά πούμε τίποτα...

Μιά βραδιά και είταν και έορτή, όχι μεγάλη, πήγα σ'τό σπίτι άργά. Είχα πάει νά ξεκαθαρίσω κάτι λογαριασμούς κι άργησα. Τόξερε ή γυναίκα μου.

Είταν σελήνη... Κοντά σ'τό σπίτι μου, άντικρύ σχεδόν έόρταζαν. Τό σπίτι τους είταν κατάφωτο και άκούγονταν τραγούδια και όργανα.

Είχα πάρει γλυκά άπό κάποιον ζαχαροπλαστέιο και κρατώντας αυτά, στάθηνά για λίγο κι άκούγοντας τ'ά τραγούδια, τ'ά ξεφωνητά, τ'ά όργανα. Ουμώμαι πώς χαμογελούσα...

Κίνησα έπειτα, κι έφτασα σ'πίτι μου. Τόδα όμως σκοτεινό, δέν είχαν ανάψει φώς. «Έκανα τότε γρήγορα νάνοίξω τό πορτάκι, πού είταν καμωμένο σ'τή μεγάλη πόρτα πάνω, και μ'ήκα.

Καμιά φωνή!.. Και μία ήσυχία!... «Αρπάξω τό πόμολο και άνοίγω τ'ήν πόρτα. Σκοτεινιά. Φωνάξω. Άκούω τ'ήν φωνή της ψυχοκόρης νά μου άπαντά...

—Πού είνε ή κυρά σου; τ'ή ρωτώ.
—Βγήκε έξω, μου άπαντά.
—Έξω βγήκε!.. Και πού, πού πάει;...
—Δέν ξέρω...
—Με τ'ά παιδιά;...
—Όχι, τ'ά παιδιά κοιμούνται...

Τώρα έτρεμα, έτρεμα. Κ' αίσθάνθηκα τ'ή δυστυχία νά με πλυσιάζει.

Ρώτησα τ'ήν ώρα, μή τ'ή ζήτησε ή μάνα της, μήπως καμιά άδελφή μου, μή, μή...

—Όχι, όχι, όχι, μου άπαντούσε.

«Ηθελα φώς, φώς. Και τρέμοντας άναψα τ'ή λάμπα.

Είδα τ'ήν ψυχοκόρη όρθή, γυμνόποδη, τ'ά παιδάκια μου νά κοιμούνται σ'τόν καναπέ μαζεμένα τόνα άπ' τ'ή μία μεριά του και τ'άλλο άπ' τ'ήν άλλη...

Πάλι τ'ή ρώτησα, πάλι πού ήγε, πού... Και ή ψυχοκόρη τώρα μου άπάντησε:

—Νά, ξέρετε τί μου είπε νά σ'ας πώ;.. Πώς βαρέθηκε κοντά σας και φεύγει!..

«Έβγαλα μία φωνή δυνατή. Τ'ά παιδιά ξύπνησαν και κάθισαν.

—Ό μπαμπάς!.. έκαναν.
—«Η μαμά, πού είνε ή μαμά;...
Κρατήθηκα όσο μπορούσα και κοίταξα νά τ'ά ήσυχάσω.

—Τώρα θάρθει, θάρθει... Τάβαλα νά γείρουν πάλι και τ'ά σκέπασα. Δέ με κρατούσε ή καρδιά νά τ'ά πάω σ'τα κρεβάτια τους. Κ' έπειτα είταν και νηστικά!..

Πήρα ύστερα τ'ήν υπηρέτρια σ'τό διπλανό δωμάτιο, και τ'ή ρώτησα πάλι για νά τ'ά ξεανακούσω. Κι αύτή μου τ'ά ξανάπε.

«Έπεσα κάπου κ' έμεινα εκεί. Στάφτιά μου ήρθαν τ'ά τραγούδια και τ'ά όργανα, ό κρότος τους, εκείνων πού διασκεδάζαν σ'τό κοντινό σπίτι...

—«Αχ, έκανα, όχι! για μένα πάνε όλα!... Και άρχισα νά κλάω.

Ξαφνικά καθώς έμενα κρατώντας τό κεφάλι μου, συντριμμένος άπ' τ'ή Ολίψη, κάτι ήρθε σ'τό νού μου, μία σκέψη παρυσίαστηκε. Πετάχτηκα με μιάς, ζήτησα άπ' τ'ήν ψυχοκόρη μία λαμπίτσα, τ'ήν άναψα και πήγα σ'τήν κρεβατοκάμαρα.

Τό κρεβάτι στρωμένο, συγυρισμένο... «Όρμησα σ' ένα μπαουλάκι, πού κρύβαμε τ'ά λεφτά. Αύτή κρατούσε τό κλειδί.

Τό μπαουλάκι είταν κλειδωμένο με λουκέτο καλό. Πήρα ένα σίδερο πέταξα τό λουκέτο και τ'ά νοίξα...

Τ'ά χρήματα δέν υπήρχαν μέσα!... «Η άδελφή μου ή μεγάλη δέν είχε παιδιά, και σ'αύτ'ήν έστειλα, όταν ήρθε μέρα, νάρθει εκεί, σ'τό σπίτι μου. Είχε καλόν άντρα και άγαπούσαν και οι δυό τ'ά παιδιά μου.

Τ'ής διηγήθηκα τί μου είχε συμβεί και τ'ής έδωσα νά πάρει τ'ά μικρά μαζί της. Με λυπήθηκε πολύ, και με παρεχάλεσε νά πηγαίνω τό βράδι και νά μένω σ'τό σπίτι της. Δέ θέλησα. Είχα τό σκοπό μου...

«Όταν έφυγε πήρα ένα χαρτί κ' έγραψα με τ'ά γραμματάκια κείνα πούχα μάθει, και ύστερα ή τριβή τ'άκανε νά τρέχουν σχεδόν καλά, έγραψα τ'ες τελευταίες μου θελήσεις, για τ'ά πράγματά μου, τ'ήν περιουσία μου...

«Υστερα, άφού έκανα ένα γύρο σ'τό σπίτι είδα διάφορα πράγματά της, έπ'ήρα τό περιστρόφο μου, τό άκούμπησα σ'τό κεφάλι μου και τράβηξα τ'ή σικανόδαλη...

Από τ'ά παράθυρα τ'ού τ'ραίνου

«Από τ'ήν υπό έξδοσιν συλλογήν εύθυμογραφημάτων «Από τό Παράθυρο».

Παύλου ΝΙΡΒΑΝΑ
«Ακαδημαϊκού

«Ένώ έγκραμοστακίζόμθα με τό «Θηρίον» άπό Κηφισιάς εις «Αθήνας, είδομεν έξαφνα ανατέλλουσιν άπό ένα φράκτιν τ'ήν σελήνην. Μίαν σελήνην τέλος πάντων.

—Κρίμα, πού δέν ύπάρχει κώδων κινδύνου εις τό θλίον αύτό τ'ραϊνό! μου είπεν ό παρακαθήμενός μου.

—Κώδων κινδύνου; τόν έρώτησα έντρομος. «Αλλά βλέπετε λοιπόν κανένα κίνδυνον, κύριε;

«—Κίνδυνον όχι! μου άπήντησεν. «Αλλά είδα τ'ήν σελήνην ανατέλλουσιν και ήθελα νά σταματήσω τό τ'ραϊνό, όπως ό «Αμερικανός τ'ής παλαιάς εκείνης χαριτωμένης Ιστορίας...

Και έπειδή δέν έγνώριζα τ'ήν χαριτωμένην ιστορίαν, έλαβε τ'ήν καλωσύνην και ήθελα νά τ'ήν διηγ'ή.

«Ένας «Αμερικανός, λοιπόν, έταξείδευεν εις τ'ας «Ελβετικές «Αλπεις. «Έξαφνα, εις τ'ήν έξοδον άπό κάποιαν σήραγγα, είδε και αύτός ανατέλλουσιν άπό μίαν λόχμην τ'ήν σελήνην. «Αλλά ποιόν σελήνην! Μία χωριατοπούλα, πλασμένη άπό άνθόγαλα, είχε σταματήσει εις μικράν άπόστασιν άπό τ'ήν γραμμήν και με τό θάρρος, πού δίδει ή έρημία και ή άθωότης, χωρίς νά ύποπτεύεται τ'ήν διάβασιν τ'ού τ'ραϊνού, τό όποιον έπρόβαλλεν άπροσδόκητιν άπό τό στόμιον τ'ής Σήραγγας, είχε σηκώσει άθωότατα τό φουστανάκι της και έρράνιζεν άνύποπτη τ'ά χόρτα τ'ού άγρού. «Ό «Αμερικανός είδε τότε τ'ήν ανατέλλουσιν σελήνην. Ποτέ τό μουσικόν φώς τ'ής σελήνης τ'ού ουρανού δέν είχε πλημμυρίσει τ'ά βάθος τ'ής ρομαντικής τ'ού ψυχής με τόσην ποιήσιν, όσον τό επίγειον αύτό δροσερόν φώς. Και τό έξ π ρ ές έφευγεν όλοταχώς. «Ολίγα στιγμιαία κόμη και τό θεϊον όραμα θά έσβηον διά παντός εις τ'ήν σιληράν άπόστασιν. «Ό πόθος του τότε τ'ού έγενεν έμπνευσις. «Ετινάχθη άπό τ'ήν θέσιν του, άρπάξε τό σχοινάκι τ'ού κώδωνος τ'ού κινδύνου και τό έσυρε με παράφρονα όρμήν. Τό τ'ραϊνό έτρίξεν επί τ'ων τροχιών του και έσταμάτησεν άποτόμως. «Ό υπάλληλος έσπευσεν εις τό σημάζαν όχημα.

—Ποιός έσυρε τό κουνδούνι έδώ;

—Εγώ! άπήντησεν ό «Αμερικανός, τ'ού όποιου τό πρόσωπον, πλημμυρισμένον άπό αίμα, έδωκε τ'ήν υπόνοιαν εις τόν υπάλληλον, ότι πρόκειται περι έγκεφαλαικής συμφορήσεως.

—Έχετε ανάγκην άπό ιατρόν;

—Καμμίαν άπολύτως. Είμαι πολύ καλά εις τ'ήν ύγείαν μου!

—Αλλά διατί έσημάνετε λοιπόν;

—Διότι έχω τ'ήν όρεξιν νά άποβιβασθώ.

—Έδώ εις τ'ήν έρημίαν; «Ακριβώς.

—Δέν γνωρίζετε, λοιπόν, ότι δέν σταματά κανείς τ'ήν άμαξοστοιχίαν άπλώς και μόνον διά τό κέφι του;

«Ετοιμασθήτε νά πληρώσετε τό πρόστιμόν σας! —Θά τό πληρώσω εύχαρίστως.

—«Ό λαμπρός «Αμερικανός επλήρωσεν εύχαρίστως τό βαρύτατον πρόστιμον, άπεβίβάσθη βιαστικά άπό τό όχημα και έσπευσεν πρὸς συνάντησιν τ'ής ανατελούσης σελήνης. «Η σελήνη είχε δύσει έν τῷ μεταξῷ, άλλ' αύτό δέν είχε καμμίαν σημασίαν πλέον. «Η γοητεία έμενεν. «Η χωριατοπούλα, έπροχωρούσεν άμέριμνη πρὸς τό μονοπάτι τ'ού χωριού της. «Ό «Αμερικανός τ'ήν έπρόφρασε, τ'ής έξέφρασε τόν θαυμασμόν του πρὸς τό όρατά και τ'ά άόρατα κάλλη της και τ'ήν ήκολούθησεν έως τό καλῶς τ'ων γονέων της, δια νά ζητήσῃ επισήμως τ'ήν χείρα της, άφού είχε λάβει ήδη τ'ήν καρδίαν της. Μετά μίαν εβδομάδα τό παρθενικόν έντελβαίς τ'ων «Ελβετικών «Αλπεων έπερνούσε τόν όκεανόν. «Η όραία χωριατοπούλα είχε γίνει σύζυγος τ'ού «Αμερικανού εκατομμυριούχου, ό όποιος έβλεπε τώρα κάθε νύκτα ανατέλλουσιν τ'ήν σελήνην, όχι πλέον άπό τ'ά παράθυρα τ'ού τ'ραϊνού.

«Αλλά ή παλαιά ιστορία δέν τελειώνει έδώ, μοιλοῦντι κ' έδώ καλά θά είχε τελειώσει.

Μετά ένα ακριβώς, έτος, τό ζεύγος άπεφάσισε νά έορτάσῃ τ'ήν επέτειον τ'ων γάμων του εις τόν ώραιόν τόπον, όπου είχε γίνει ή πρώτη των γνωριμία, υπό τόσον ρομαντικής συνθήκας. Και, ένα έαρινόν πρωί, τό τ'ραϊνό τ'ους έφερνεν, ένωμένους τώρα πρὸς τ'ήν χιονοσκεπή κορυφήν, πού είχε γίνει μέρος τ'ού ώραιού των μυστικῶν. «Έξαφνα, ένῳ άναζητούσαν άπό τ'ά παράθυρα τ'ού τ'ραϊνού τό ακριβές σημεῖον, όπου τό θαῦμα μιάς άποκαλύψεως είχαν ένώσει δια παντός τ'ας καρδιάς των, ένας υπάλληλος εισήλθε βιαστικά εις τό όχημα και κατέβασε τ'ά παραπέτασματά των παραθύρων.

—Διατί κλείνετε τ'ά παράθυρα; έρώτησε έξαλλος ό «Αμερικανός.

—Με συγχωρεῖτε, κύριε! είπεν ό υπάλληλος. «Αλλά πρὸ ενός περίπου έτους, εις τό σημεῖον αύτό ακριβώς τ'ής γραμμής, ένας παλαβός μεῖον αύτό ακριβώς τ'ής γραμμής, ένας παλαβός «Αμερικανός, έτυχε νά ιδῇ άπό τό παράθυρο μία βσκοπούλα σ'τή θέσιν, πού θά τ'ήν έβλεπε μέσα σ'τά γ ο υ ὤ τ ε ρ — κ λ ὠ ζ ε τ. Και ό παλαβός αύτός τ'ήν έρωτεύθηκε και τ'ήν επήρε γυναίκα του...

—Και τί σ'ας ενδιαφέρει αύτό, έρώτησε θυμωρίαν του, διηγ'ήμενην με τόσον χυδαῖον τρόπον.

—«Εμᾶς δέν μάς πειράζει! άπήντησεν ό υπάλληλος. «Αλλ' άπό τότε όλα τ'ά κορίτσια τ'ού χωριού καταβαίνουν σ'τή γραμμή, όταν πρόκειται νά περάσῃ τό τ'ραϊνό, και κάνουν ό,τι έκανεν ή μικρή τ'ους πατριώτισσα, με τ'ήν έλπίδα, πὸς θά βρεθούν και άλλοι παλαβοί «Αμερικανοί νά τις έρωτευθούν άπό τό άνάποδο πρόστωπό τους. Και, ένωσεῖτε, κύριε, ότι οι σοβαροί ταξείδιώται δέν έχουν καμμία έπιθυμία νά βλέπουν τέτοια θεάματα άπό τ'ά παράθυρα τ'ού τ'ραϊνού.

«Εκείνοι δέν άπήντησαν. Και τό τ'ραϊνό επέρασε με καταβασμένα τ'ά παράθυρα άπό τό σημεῖον, όπου ή σελήνη εξακολουθούσε ν' ανατέλλη.

= Η ΧΡΥΣΗ ΔΙΑΘΗΚΗ =
ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Τιμάται άдетον Δραχ. 15. Χρυσόδ. Δραχ. 22.50

Τὰ Δεκατετράστιχα

Κωστή ΠΑΛΑΜΑ
Ἀκαδημαϊκός

σκέψεως. Ἡ δεύτερη τώρα ἐκδοσις τῶν «Δεκατετράστιχων» εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀξίας τοῦ παλαμικοῦ αὐτοῦ βιβλίου. Γιατί εἶναι βιβλίον πού βγαίνει γιά δεύτερη φορά, βγαίνει γιατί ἡ κοινή συνείδησις τὸ ζητεῖ, τὸ δοῦναι καὶ τὸ θέλει. Τὰ «Δεκατετράστιχα» τῆς β' ἐκδόσεως περιλαμβάνονται στὸν κατάλογο τῶν 25 ἐκλεκτῶν ἔργων πού ἐκδίδει ὁ Ἑκδοτικός Οἶκος Δημητράκου.

1

Ὡ μυστικὴ ἐσὺ πλάστρα, οὐσία, αἰτία,
πού κρατᾷς μου ἀξεχώριστα δεμένα
τὸ κορμί, ψυχὴ, καρδιά, νοῦν, τὰ στοιχεῖα
πού με κάνουν τὰ δυὸ τὸν ἕνα ἐμένα,
καὶ ἡ βυθίζεις με στὴν ἀνυπαρξία
καὶ ἡ μ' ἀργοπαῖς πρὸς μῖαν ἀλλότρια γέννα,
Στὰ σὺ οὐ δὲ μου εἶπες, ἀρετὴ, ἀταξία,
σκέψη, χῶμα, ξετύλιμα ὁλοένα.
Τὰ γεράματα νά! Τὰ ξεροκαίρια!
Μέσα μου, ἐσὺ τὸ ξέρεις, κι ὅσα ἀστέρια
κι' ὅσα λουλούδια ἀγάλια ἀγάλια ἀχνίζουν...
Μὰ εὐχαριστῶ Σε, Δέσποινα, τί ἀκόμα
μὲ τὰ τραγούδια πού ἀβυσσα φλογίζουν
μέρα νύχτα πυρώνεις μου τὸ στόμα.

2

Τᾶσπρον χαρτὶ καὶ τάλαιφρον κοντύλι·
καὶ τὸ χαρτὶ σὰν παριανὸ λιθάρι,
καὶ τὸ κοντύλι γλυπτικὸ σὰ σμίλη,
τί με βλογᾷ ξανά θεϊκὴ μιὰ χάρη
νὰ ξαναρχίσω τὸ ἄσπαστο τροπάρι.
Καὶ ἡ τέχνη πού ἐρωτεύτηκες, Μαβίλη,
καὶ ὁ Πήγασος πού κράτησες, Γρουπάρη,
κ' ἡ δωρική σου, Ἑρμοῖνα, Μοῦσα, —ὦ φίλοι,
μὲ ξυπνᾷν πλάστη νέας ῥόδης, γιορτῆς·
καὶ δάσκαλος ἐγὼ καὶ μαθητής.
Χορὸς στοῦ ἐντεκασύλλαβου τὸ βῆμα
κ' ἐσὺ, δεκατρισύλλαβε, τὸ κύμα.
Καὶ τὰ Δεκατετράστιχα εἶνε γάστρες
καὶ μέλισσες τριγύρω ἀνθοβυζάστρες.

3
Σ' ἐμένα ἐσὺ πού θὰ σταθῇς ταιριάζει
νὰ τὸ γνωρίζης, φίλε μου ἡ κριτὴ μου,
πὼς μέσα ἐδῶ πότε μιλά ἡ ψυχὴ μου,
πότε ἡ ζωὴ μου βαρυαναστενάζει.
Φίλε μου, ἄλλο ζωὴ, ἄλλο ψυχὴ, κριτὴ μου.
Χώρα. Κι' ἀδέρφια ὁ χωρισμὸς τάλλαζει.
Ἡ ζωὴ μου παραστράτισμα ἡ μαρὰ,
πρὸς τὸ φῶς φτερανέβασμα ἡ ψυχὴ μου.
Μοῦ γίνεται τραγούδι ὅ,τι ποθοῦσα
νὰ εἶμιον ἡ νὰ εἶχα δίχως νὰ εἶμαι ἡ νὰ ἔχω,
κι ὅ,τι ἄθελα μὲ σπρώχνει, καὶ σὲ βράχο
γιά συντριμὸ, κ' ἡ ὁρμή, κ' ἐκείνη Μοῦσα.
Ζωὴ, καταγίς, ψυχὴ μου πρὸς τὰ ἐπάνω!
Μὰ ὅ,τι στοχάζομαι εἶμαι, ὅχι ὅ,τι κάνω.

4

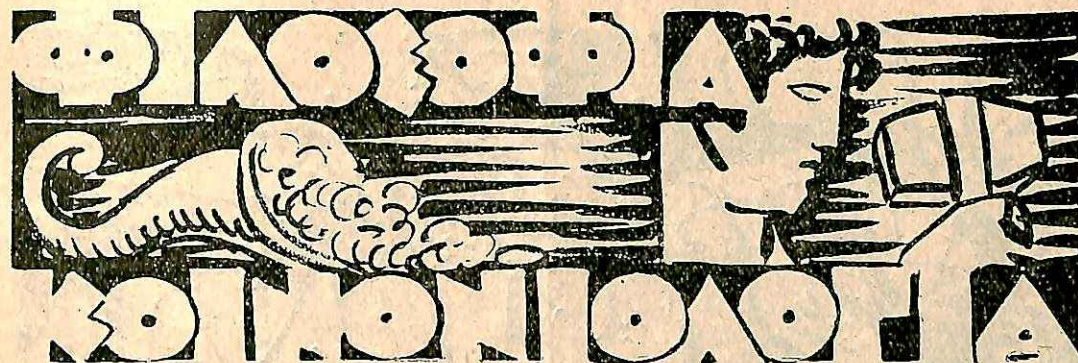
Καί, φίλε μου ἡ κριτὴ μου, πρέπει ἀκόμα
νὰ γνωρίζης πὼς ὅ,τι τραγουδοῦμε,
κι ἐν μέσα μας—πιστεύουμε—τάκουμε,
δὲν εἶν' αἷμ' ἀπὸ τὸ αἷμα μας καὶ σῶμα
κι ἀπ' τὸ σῶμα μας πάντα ἔξω χῶμα,
καὶ τὴν πνοή μας πλάστες τοῦ φουσοῦμε,
μὲ μάτια ἀστέρια ἐφτάφυχο τὸ ζοῦμε,
βούση ἀρμονίας τοῦ κάνουμε τὸ στόμα.
Τραγουδιστὴ, προῖκα πλούσια κρατεῖς,
ἀπ' τὸν πατέρα θεὸ τὸ χρυσομίτρα
καὶ λές: —Μόνο τὸ πού βογγαίει ἐντός μου
δράμα δὲν παίζω στὴ σκηνὴ τοῦ κόσμου·
καὶ τοῦ ξένου ἐγὼ θεῖος ὑποκριτὴς
καὶ ἡ Φαντασία τρανὴ σκηνοτεχνίτρα.

5

—Ἀ! ἡ γόησσα Φαντασία μὴ σὲ γελᾷ,
Τραγουδιστὴ, εἰν' ἀπ' τὸ αἷμα σου αἷμα,
ἡ πηγὴ τῆς δὲ βρίσκεται ψηλά
κι ἂς πᾶν ὡς τᾶσπρα, τᾶσπρα ἂς βάξῃ στέμμα,
καὶ αὐτοκυβέρνητη ὅσο κι ἂν γελᾷ,
σὰν ἀλλότριο πού δὲν κρατιέται ρέμα·
καθρέφτης εἶναι, ἀντιρεγγοβόλᾳ
μέσα τῆς ἡ καρδιά, γίνεται πνεῦμα
Τᾶνθος θαμποτικὸ τῶν παραδείσων
φουντώνει ἀπὸ τὴ φύτρα πού τὴν ἔχεις
μέσ' στὸν κήπο, ὅποιο κήπο τὸ δικό σου.
Πάντα εἶς ἐσὺ, μ' ὅποια ὄνειρα κι ἂν τρέχῃς,
τῶν κορφῶν κνηγὰ καὶ τῶν ἀβύσσων,
ἀλυσόδετε μὲ τὸν ἑαυτό σου.—

6

Ἀ! κάποια λόγια... Μέσ' ἀπ' τ'ἀνθοκλάδια
μᾶς κελαιδάτε ξωτικά πουλιά!
Τὰ μιλημένα λόγια εἶναι σὰ χάρδια,
τὰ λόγια τὰ γραμμένα εἶναι φίλια.
Στῆς ψυχῆς μου τῆς ἀρρωστης τὰ βράδια
μπάλισμα ἐσεῖς καὶ φεγγαροβολία.
Στοῦ παλατιοῦ μου ἐπάνω τὰ ρημάδια
χορεύουνε ξωθιὰς μὲ τὰ βιολιά.
(Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ με ραντίζουν
ἀνδρα χέρια ἀπὸ ψηλὰ μπαλκόνια
μὲ μυρτιές καὶ μὲ ρόδα θριαμβευτῆ.
Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ με ποτίζουν
μὲ τῆς νυχτῆς τὸ φέγγος, μὲ τὰ ῥόδια
σὲ πυκνὸ δάσος χάρη ὄνειρευτῆ...)

Ὁ πετεινὸς τῆς Χρυσῆς Διαθήκης

Ἀπὸ τὴ «Χρυσὴ Διαθήκη»¹

Πολυβίου ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Συμβουλαὶ πρὸς τὸν πετεινὸν μου.

«Ἀκουσέ με καλῶς Πετεινέ: Ἀπεφάσισα νὰ μὴ σὲ φάγω, ἀλλὰ νὰ σὲ καταστήσω σοφὸν μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν σου. Δὲν λέγω ὅμως νὰ σὲ κάμω καὶ ἀνθρώπον. Πρόσεξε: Νὰ γίνῃς σοφὸς ὅσον ἀρκεῖ δι' ἕνα πετεινόν· διότι, ἐὰν γίνῃς σοφὸς ὅσον ἀρκεῖ δι' ἕνα ἄνθρωπον, δὲν θὰ βραδύνη ἡ ὥρα ὅπου θὰ βγάλῃς τὰ μάτια τοῦ διδασκάλου σου.

2. Σὲ εἰσάγω εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔχεις ἀνάγκη ὅπλων, διότι εἰς ἕκαστον βῆμα σου θὰ παλαίσης. Ἀλλὰ πρόσεξε μὴ φανερώσης εἰς οὐδένα τοῦ ὁπλισμοῦ σου τὸ σύστημα, διότι θὰ νικηθῇς δι' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου.

3. Θέλεις νὰ γίνῃς σοφός; Μάθε ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ δυσπιστῇς πρὸς τὴν ἰδίαν σου σοφίαν. Πρό-

σεξε ὅμως μὴ τὰ μάθῃς ὅλα, διότι δὲν θὰ πιστεῦσῃς πλέον εἰς τίποτε.

9. Μὴ ζητήσης νὰ μετρήσης τὸν ἔρωτα μὲ τὸ ὥρολόγιον· δὲν ἔχει χρόνον ὀρισμένον. Ὅταν πάσχη, ἡ στιγμή εἶναι αἰών· ὅταν εὐδαιμονῇ, ὁ αἰὼν εἶναι στιγμή.

17. Νὰ θεωρῇς τὸν ἀνεμοδείκτην ἐνὸς ἀνακτοροῦ χρησιμώτερον ἐνὸς βασιλέως ἀνίκανον· τοῦλάχιστον δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐξόδων καὶ στρέφεται πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ βασιλείου.

18. Μὴ φοβοῦ τὰ τελειότερα ἐκ τῶν θηρίων, καὶ τοὺς ἡμιτελεῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων· ἐκεῖνα καθίστᾳ θρασύτερα ἢ τελειότης τῶν, τοὺτους πανουργότερους ἢ ἀτελείᾳ τῶν.

19. Λάλησον καὶ ἐκρίθῃς.

20. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἔχοντας τὸ συμφέρον εἰς τὴν θρησκείαν, νὰ προτιμᾷς πάντοτε τοὺς ἔχοντας τὴν θρησκείαν εἰς τὸ συμφέρον τοῦλάχιστον οἱ δεύτεροι ἔχουν μίαν θρησκείαν, ἐνῶ οἱ πρῶτοι δὲν ἔχουν καμμίαν.

21. Ὅσον ἄσμος καὶ ἂν εἶσαι, πρόσεξε καὶ εἰς τὸ ἀπλοῦστερον βλέμμα σου· εἶναι ἱκανὸν νὰ δημιουργήσῃ ὁλόκληρον ἱστορίαν.

22. Θέλεις νὰ πιστεῦσουν ὅτι εἶσαι ἐγωιστής; Διακήρυττε πάντοτε ὅτι εἶσαι μετρίφρων.

23. Ἀνεγνώρισες τὴν ἀμαρτίαν σου; ἡμάρτησες κατὰ τὸ ἥμισυ· ἀποπειράσαι νὰ τὴν δικαιολογήσῃς; τὴν ἐδιπλασίασες.

25. Τὸ γῆρας δὲν ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου λευκαίνεται ἡ κόμη· ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου μαυρίζει ἡ καρδιά.

26. Ὁ ἀκούσας κάτω· πλάνη· ρίψε ἐν βλέμμα ἄνω, καὶ ὁ διάβολος κάτω· πλάνη· ρίψε ἐν βλέμμα ἐντός σου, καὶ θ' ἀνακαλύψῃς τὸν ἕνα ἐκ τούτων κοιμώμενον, καὶ τὸν ἕτερον ἀγρυπνοῦντα.

117. Ὁ ἐνθουσιασμός εἶναι σύμπτωμα μαρτυροῦν ἀναβίωσιν καὶ ἀναγέννησιν.

140. Ἀπόφευγε τοὺς ἐμπόρους τῶν μεγάλων ἐκδουλεύσεων· εἶναι καθρέμφοροι δηλητηρίων.

152. Τὰ ἔθνη δὲν φονεύονται οὔτε διὰ τῆς πείνης, οὔτε διὰ τῶν χρεωκοπιῶν, οὔτε διὰ τῆς ἡττῆς, φονεύονται διὰ τῆς ιδέας.

Ιστορικά γεγονότα του αγώνος

Από το άρτι εκδοθέν
«Ημερολόγιον του Αγώνος».

Χ. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ
Επιμελητού Αρχ. Μουσείου

1814 τέλη του έτους. Σύστασις Φιλικής Έταιρείας υπό Νικολάου Σκουφά εξ Αρτης, Παναγιώτου Α. Αναγνωστοπούλου εξ Ανδριτσάνης της Πελοποννήσου και Αθανασίου Τσακάλωφ εξ Ιωαννίνων.

1816. Προσελήφθη ο Νικόλαος Γαλάτης Ιθακίσιος υπό Νικολάου Σκουφά ως μέλος της Φιλικής Έταιρείας.

1817. Εμυήθησαν εν Κωνσταντινουπόλει τα της Φιλικής Έταιρείας οι Παναγιώτης Σέκερης εκ Τριπόλεως της Πελοποννήσου υπό Παναγ. Α. Αναγνωστοπούλου, και Έμμανουήλ Ξάνθος εκ Πάτμου υπό Νικολάου Σκουφά.

1818, αρχάς του έτους. Κατηχήθησαν εν Όδησσώ τα της Φιλικής Έταιρείας οι Αναγνώστης Πα-

παγεωργίου (Αναγνωσταράς) εκ Πολιανής της Πελοποννήσου, Χριστόφορος Περραιβός εκ Θεσσαλίας, Χρυσόσπαθης και Δημητρώπουλος εκ Μάνης και Φαρμάκης εξ Ολύμπου.

1818 μέσα του έτους. Κατηχήθησαν τα της Φιλικής Έταιρείας οι Κυριάκος Καμαρινός και Κ. Πελοπίδας εκ Μάνης και πολλοί άλλοι.

1819. Φεβρουαρίω 2. Εμυήθη εν Καλάμαις τα της Φιλικής Έταιρείας ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης υπό Κυριάκου Καμαρινού.

1819 Ιουλ. τέλη. Έτελεύτησεν εν Κωνσταντινών πόλει ο ιδρυτής της Φιλικής Έταιρείας Ν. Σκουφάς.

1819 Αύγ. 3. Ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης απέστειλε εις Πετρούπολιν τον Κυριάκον Καμαρινόν μετ' επιστολών προς τον Ιωάννην Καποδίστριαν, ίνα ακριβώς μάθη τα σχετικά προς την υπερτάτην Αρχήν της Φιλικής Έταιρείας.

1819 Νοεμβρ. Έφονεύθη ως προδότης των της Φιλικής Έταιρείας ο Νικόλαος Γαλάτης εν Καστρύ της Ερμιόνης υπό των φιλικών Αθαν. Τσακάλωφ και Δημητροπούλου.

1820 Ιανουαρίω αρχάς. Αποστολή Έμμ. Ξάνθου εις Πετρούπολιν, ίνα προσφέρει την Γεν. Αρχηγίαν της φιλικής Έταιρείας τώ Ιωάννη Καποδίστρια.

1820 Φεβρουαρίω 20. Επιστρέφων ο Κ. Καμαρινός εκ Πετρούπολεως μετ' επιστολάς εκ μέρους του Καποδιστρίου προς τον Πετρόμπεην Μαυρομιχάλην, έφονεύθη καθ' οδόν υπό των φιλικών Εύμορφοπούλου, Σφαέλου και Καραβιζά.

1820 αρχάς του έτους. Ο Ι. Παπαρρηγόπουλος έστάλη εκ μέρους των Αρχιερέων και προκρίτων της Πελοποννήσου εις Πετρούπολιν, όπως μάθη ακριβώς τα σχετικά προς την υπερτάτην Αρχήν.

1820 Απριλίω 12. Ο Αλ. Ύψηλάντης, άρνηθέντος του Ιωάννου Καποδιστρίου, ανέλαβε την Γενικήν Αρχηγίαν της φιλικής Έταιρείας.

1820 Φθιν. Επανήλθεν εκ Πετρούπολεως ο Ι. Παπαρρηγόπουλος, όστις είχε σταλή προς ακριβή εξέτασιν της υπερτάτης Αρχής.

1. Ο έπιμελητής της Ιστορικής και Εθνολογικής Έταιρείας κ. Χρήστος Βλασσόπουλος, ήτο ο μόνος ένδεδειγμένος, ως εκ της ιδιότητός του, που ήμπορούσε να μάς παρουσιάση το υπό των τίτλων «Ημερολόγιον του αγώνος» ιστορικών και πρωτότυπων βιβλίων. Μελετήσας επί μακρά χρόνια όλες τις πολύτιμες ιστορικές συλλογές, τα χειρόγραφα της Εθνολογικής Έταιρείας τα σχετικά με την Ελληνική Έπανάσταση του 1821, εργάστηκε επί είκοσι δόκληρα χρόνια, και μόλις τώρα με την ευκαιρία της Εκατονταετηρίδος παρουσίασε καθ' όλα έτοιμη την εργασία του: ένα πλήρη και πολύτιμον ιστορικόν και βιβλιογραφικόν οδηγόν της ιστορίας της πατρίδος μας από του 1814 μέχρι του 1830, όπως δείχνουν τα κατωτέρω αποσπάσματα από το βιβλίο του «το Ημερολόγιον του Αγώνος».

1820 Νοεμβρίου αρχάς. Κατήλθεν ως Ήγεμών εις την Πελοπόννησον ο Χουρσίτ Μεχμέτ πασάς.

1820 Δεκεμβρίου 28. Αφίξεις Γρηγορίου Δικαίου Φλέσσα εις Πελοπόννησον ίνα αναπληρώση τον άπουσιάζοντα Αλεξ. Ύψηλάντην.

1821 Ιανουαρίω 5. Αναχώρησις Ήγεμόνος Χουρσίτ Μεχμέτ πασά εκ Πελοποννήσου εις Ιωάννινα.

1821 Ιανουαρίω 6. Αφίξεις Θεοδώρ. Κ. Κολοκοτρώνη εκ της Έπτανήσου εις Καρδαμήλην, πρωτεύουσιν του Δήμου Καρδαμήλης της Έπαρχίας Οιτύλου.

1821 Ιανουαρίω 26. Συνήλθον εις Βόνιτσαν, Αίγιον της Αιγιαλείας, οι Αρχιερείς και προσετώτες ήκροάσθησαν εν συνεδριάσει του Γρηγορίου και Δικαίου περι της έναρέσεως του πολέμου.

1821 Φεβρουαρίω 7. Οι Τούρκοι ανακαλύψαντες, ότι εν τοίς μύλοις του Σπηλιοπούλου εν Δημητσάνη της Γορτυνίας, κατεσκευάζετο πυρίτις κατέστρεψαν τούτους.

1821 Φεβρουαρίω 21. Σφαγαί Τούρκων εν Γαλατσίω της Μολδοβλ. καθ' ως έφονεύθη ο Τοπουτσης Αγάς.

Αρχηγοί των σφαγών ήσαν οι Βασίλης Καραβιάς, Δ. Αργυρόπουλος και Γ. Αρβανιτάκης.

1821 Φεβρουαρίω 22. Ο Αλέξανδρος Ύψηλάντης δι-

βάς τον Προύθον, έφθασεν εις Ιάσιον της Μολδαβίας.

1821 Φεβρουαρίω 23. Προκήρυξις Αλεξ. Ύψηλάντου εν Ιασίω προς τους Μολδαβούς, δι' της διεφήμιζε, ότι διέβαιναν άπλως πορευόμενος εις Βλλάδα.

1821 Φεβρουαρίω 24. Δευτέρα προκήρυξις Αλεξ. Ύψηλάντου εκ του Γενικούς τρατοπέδου Γαλατς του Ιασίου προς τους Γραικούς της Μολδαβίας και Βλαχίας, ίνα κινηθώσι προς επανάστασιν.

1821 Φεβρουαρίω 26. Έγένετο εν Ιασίω εις το Νάον των Αγίων Ταξιάρχων δοξολογία παρόντος του στρατού, και Αρχιστρατήγου Αλεξάνδρου Ύψηλάντου, εν ή άρκίσθησαν τον ύπερ έλευθερίας της Πατρίδος όρκον.

1821 Φεβρουαρίω λήγοντος. Ο Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης απέστειλεν εις τας Τουρκικάς αρχάς Τριπόλεως ως όμηρους τον υιόν του Αναστάσιον και τον άνεψιόν του Πανάγον Πικουλάκη.

1821 Μαρτίω 1. Η Πύλη έμαθε την επανάστασιν της Μολδαβίας.

1821 Μαρτίω 8. Ανεγνώσθη εν Κων)πόλει μυστικόν φερμάνιον εις όλα τα τζαμιά ίνα οι πιστοί είναι έτοιμοι προς άπόκρισιν των χριστιανών.

Η Παγκόσμιος Ιστορία

Από το υπό έκτύπωσιν έργον
του παγκοσμίου γήμης Άγγλου συγγραφέως.

Έρβαρτ ΟΥΕΛΣ

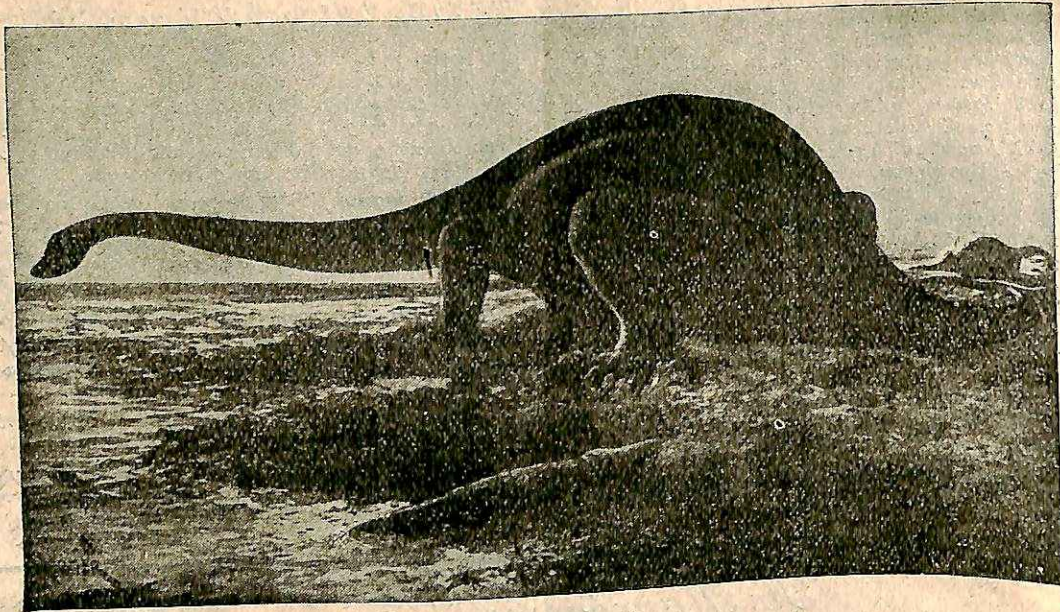

Το βιβλίον τούτο έγράφη το πρώτον τώ 1918-1919. Ύπηρεον πολλοί λόγοι, όπως παρακινήθη ένας συγγραφέας να γράψη Παγκόσμιον Ιστορίαν κατά το 1918. Ήτο τώ τελευταίω, το κουραστικώτερον και περισσότερον άπογοητευτικόν έτος του μεγάλου πολέμου. Παντού ύπήρχον άφάνταστοι στερήσεις παντού ύπήρχε πένθος. Η φήμη άνεβίβαζεν τους νεκρούς και τους άναπήρους εις πολλά έκατομύρια. Οι άνθρωποι ήσθάνοντο ότι τα πράγματα του κόσμου είχαν φθάσει εις κρίσιν. Δέν ήσαν βέβαιοι, εάν αντιμετώπιζον καταστροφήν του πολιτισμού ή τα εγκαίνια νέας φάσεως ανθρωπίνης συναδεφώσεως. Έξενοντο υπεράφθονοι συζητήσεις περι δυνατόν νέων διευθετήσεων της παγκοσμίου πολιτικής περι παγκοσμίων συνθηκών διά την κατάρτησιν του πολέμου, περι κοινωνιών των εθνών, κοινωνιών των λαών. Κάθε άνθρωπος αεσκέπτετο διεθνώς ή τουλάχιστον προσεπάθει να κάμη τούτο.

Ανδρες και γυναίκες προσεπάθουν να αναπολήσουν τα περιωρισμένα ιστορικά διδάγματα των σχολικών αυτών ήμερών και εύρισκον ένα κατάλογον εθνικών βασιλέων και άρχηγών μη δυναμένων πλέον να εμπνεύσουν και εν μέρει λησμονημένων. Εύρισκον ότι είχαν διδαχθή την ιστορίαν φορούντες εθνικιστικάς προσωπίδας, άγριοσύντες

κάθε άλλην χώραν πλην της ιδικής των, και τώρα είχαν ριφθή μέσα σε μίαν έκτυφλωτικήν λάμπην. Πλήθη ανθρώπων, όλοι οι νουνεχείς άνθρωποι του κόσμου, οι όποιοι έστερούντο ειδικής μορφώσεως, έζητουν, πράγματι, κατά το μάλλον ή ήττον συνειδητώς να σχηματίσουν ιδέαν των παγκοσμίων ζητημάτων εν τώ συνόλω αυτών. Δηλαδή έδημιουργουν, τρώντι, εκ του προχείρου εις τον νουν των Διαγράμματα της Παγκοσμίου Ιστορίας προς ίδιαν αυτών χρήςιν.

Ο Ούελς ως φιλόσοφος από τας αρχάς του σταδίου του προσεπάθει να σχηματίση «Διάγραμμα της Ιστορίας» προς ιδιωτικήν αυτου χρήςιν. Τόν άπνησχόλησε πρό παντός η ιστορία ως σύνολον, καθώς και αι γενικαί δυνάμεις αι όποια δημιουργούν την ιστορίαν. Και διά τούτο η διανοητική άναστάσις, την όποιαν επέφερεν ο πόλεμος τον εύρεν, άν έχι ειδικώς παρασκευασμένον, τουλάχιστον ιδιαίτερας διατεθειμένον, να συλλάβη μίαν περιληπτικήν άποψιν των παρελθόντων και παρόντων πραγμάτων. Επί τινα χρόνον πριν άρχισή την συγγραφήν της Ιστορίας του κατέγινετο εις την επίλυσιν των προβλημάτων της μεταπολεμικής άποκαταστάσεως και εις το σχέδιον της Κοινωνίας των Εθνών, δηλαδή εις τας ήμέρας πριν ο Πρόεδρος Ούίλσον αναλάβη την πρωτοβουλίαν εις την πρότασιν ταύτην. Τοιαύτη εργασία περιελάμβανε κατ' ανάγκην συμμετοχήν εις τας φιλονικίας και εις την δριγάνωσιν διαφόρων προπαγανδιστικών ενώσεων και εταιρειών. Αι συζητήσεις εις τούς συνδέσμους τούτους ζωηρότατα απέκαλύψαν την ζωντανήν σπουδαιότητα εις όλα τα σημεία της πολιτικής δράσεως της περι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΟΥΕΛΣ

Ἀμφίβιον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἰσομέγεθες μὲ τὸν ἐλέφαντα. Ὁ Γίγαντὸσαυρος ἦτο γιγάντιος Δεινόσαυρος. Σκελετὸς τοῦ ζώου τούτου ὁ ὁποῖος ἐξεχώσθη ὑπὸ γερμανικῆς ἀποστολῆς ἀπὸ 1912 κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, εἶχε μῆκος πλέον τῶν 100 ποδῶν. Εἶναι ἀμφίβολον, ἐὰν οἱ πόδες του ἦσαν πολὺ χρήσιμοι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

τοῦ παρελθόντος ἀντιλήψεως ἑνὸς ἀνθρώπου. Διότι τῇ ἀληθείᾳ ἡ παντοειδὴς πολιτικὴ δρᾶσις ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐκδήλωσις ἐν τῇ πράξει τῶν περὶ τοῦ παρελθόντος ἰδεῶν αὐτοῦ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέροντο εἰς τὰ σχέδια αὐτὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἐθνῶν δὲν ἠδύναντο μὲ κανένα τρόπον νὰ συμφωνήσουν ἀναμεταξύ των, διότι εἶχον τὰς μᾶλλον ἀόριστους καὶ ἑτερογενεῖς ἀντιλήψεις περὶ τοῦ τί εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων, τί ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ συνεπῶς τί ἠδύναντο νὰ εἶναι εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ συγγραφεὺς ἐθεώρει ὅλον ἐν περισσότερον σκόπιμον νὰ τακτοποιήσῃ τὰς σημειώσεις του τακτικώτερον περὶ τῶν κυριωτέρων μορφῶν τῆς ἱστορίας καὶ ν' ἀναπτύξῃ εἰς ἓνα εἶδος γενικῆς ἐκθέσεως ὑπὸ τύπον ἐγχειριδίου τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸ Κοινόν, φιλονικοῦν ἐπὶ ματαίῳ περὶ ἀδυνάτων θεσμῶν ἀφορώντων ἀπιθάνους παγκοσμίους συνομοσπονδίας.

Ἐν ἀρχῇ ὁ Οὐέλς εἶχεν ὑπ' ὅψιν μίαν γενικὴν ἐπισκόπην τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος. Ἐνα εἶδος συνοπτικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς ἀκμῆς καὶ ἐκπτώσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ συστήματος, περὶ τῆς ἐπιμόνου ἀναβιώσεως τῆς ἰδέας τῆς Αὐτοκρατορίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῶν διαφορῶν σχεδίων διὰ τῆς συνένωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐβράτην συνένωσιν αὐτὸν φανερὸν ὅτι ἡ πραγματικὴ δυνεὶ νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν φανερὸν ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀρχὴ τῶν πραγμάτων δὲν ἦτο οὔτε εἰς τὴν Ρώμην οὔτε εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

Ὁ Συγγραφεὺς εὗρεν ὅτι ὁ μῦθος τῆς διηγῆ-

σεως ἔφερεν αὐτὸν ὀπίσω ἀπ' ἐνὸς εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῶν Ἀρειῶν μέσα εἰς τὰ δάση καὶ τὰς πεδιάδας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας, καὶ ἀπ' ἑτέρου εἰς τὰ παλαιότερα στάδια τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὰς νῦν ὑπὸ τὰ ὕδατα τεθάμενας χώρας, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὅτι συνετήρουν ἄλλοτε ἀνθρώπων πληθυσμὸν εἰς τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου.

Ἦρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται πόσον αὐστηρῶς οἱ Εὐρωπαῖοι ἱστορικοὶ υπερίβασαν τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἔπαιξαν εἰς τὸ δράμα τῆς ἀνθρωπότητος τὰ κεντρικὰ ὑψίπεδα τῆς Ἀσίας καὶ οἱ πολιτισμοὶ τῆς Περσίας, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Κίνας. Ἦρχισε νὰ βλέπῃ ὅλον ἐν ἀναργέστερον πόσον ζωντανὸν εἶναι ἀκόμη τὸ ἀπώτερον παρελθὸν εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ εἰς τοὺς θεσμούς μας καὶ πόσον ὀλίγον ἡμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὰ μεγάλα σημερινὰ πολιτικὰ ἢ θρησκευτικὰ ἢ κοινωνικὰ ζητήματα ἄνευ ποιᾶς τιμῆς κατανοήσεως τῶν παλαιωτέρων σταδίων τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Αὐτὸ δὲ περιελάμβανε κάποιαν κατανόησιν αὐτῆς τῆς γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου.

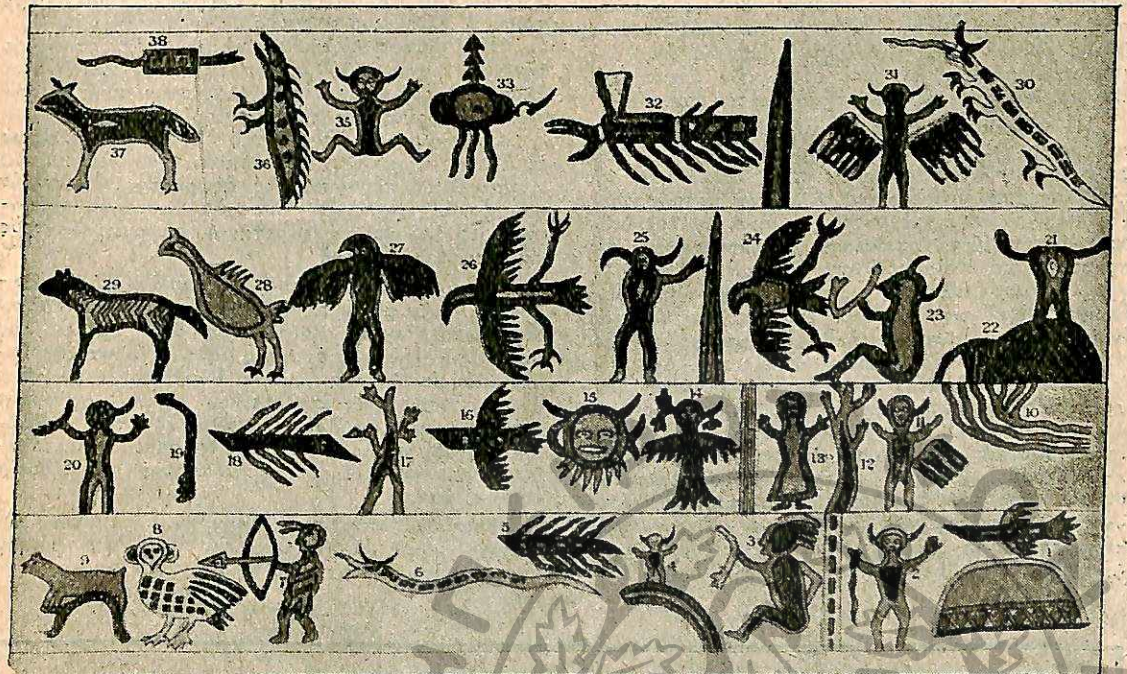
Τοιοῦτοτρόπως τὸ Διάγραμμα ἐλάμβανε ὅλον ἐν μεγαλυτέρῳ ἔκτασιν καὶ εὐρύτητι μέσα εἰς τὸν νοῦν τοῦ συγγραφέως. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐδίστασεν αὐτὸς πρὸ τοῦ ἐπικοῦ ὅγκου τοῦ μεγεθυμένου αὐτοῦ ἐγχειρήματος. Διερωτᾶτο ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ἔργον κατὰλληλον δι' ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος ἱστορικὸν μᾶλλον παρὰ φιλόσοφον ὡς αὐτός. Δὲν ἐφάνετο ὅμως ὅτι ὑπῆρχεν πρόχειρος ἱστορικός,

ὁ ὁποῖος νὰ ἦτο ἀρκετὰ ἐπιφανειακός, δηλαδὴ εὐρύς καὶ ἀρκετὰ βαθύς ὥστε νὰ καλύψῃ τὴν μεγάλην ἔκτασιν τοῦ σχεδίου.

Οἱ ἱστορικοὶ εἶναι σήμερον κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι πολὺ σχολαστικοί· φοβοῦνται τὰ μικρὰ σφάλματα, τοὺς τρομάζει περισσώτερον ἢ γλευστική μορφή δι' ἐσφαλμένην χρονολογίαν παρὰ ἢ ἀμφισβήτησις διὰ τὴν ἀπόδοσιν ἐσφαλμένης ἀξίας. Ὁ Οὐέλς ὅμως, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸ χαρακτῆρος καὶ ἐκ προτιμήσεως δὲν ἀποβλέπει εἰς ἀκαδημαϊκὸν σεβασμὸν, κατάρθωσε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶν διὰ τὴν ἱστορίαν χωρὶς τὴν θυσίαν τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀνωτέρας περιωπῆς καὶ χωρὶς τοὺς ἐξ ἐχθρικῶν ἐπικρίσεων κινδύνους, τοὺς ὁποῖους μὴ ἀνεγνωρισμένη αὐθεντία θὰ εἶχε νὰ ὑποστῇ. Ἦτο εὐτυχής, διότι εἶχε τὸ προνόμιον νὰ δύναται νὰ προσβάλλῃ ἐνῶ αὐτὸς παρέμεινε

ἀπρόσβλητος. Εἶναι Βεδουῖνος τῶν γραμμάτων ἔχων ὡς κατοικίαν τὸ μέγα ὑπαίθριον, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει πλέον υπερήφανον τίτλον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ. Οὗτος ἢ ἐκεῖνος ὁ εἰδικὸς δύναται νὰ μαίνεται διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως σκανδαλώδη παραμέλησιν τούτου ἢ ἐκεῖνου τοῦ πολυτίμου θέματος, τοῦ ἀποτελοῦντος μονοπώλιον τοῦ ἐν λόγῳ εἰδικοῦ. Οὕτω ὁ Οὐέλς συνέλεξεν, ἐτακτοποίησε, καθώρισε τὴν ἀναλογίαν τῶν διαφορῶν μερῶν καὶ φάσεων τῆς μεγάλης περιπετειᾶς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπλάσε τὴν μεγάλην μάζαν τοῦ ἱστορικοῦ ὕλικου τοῦ ὁποῖου μάλιστα μέρος ἦτο ἐντελὴς νέον ὕλικόν καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα λαϊκοῦ συγγραφέως τροφήν εὐπεπτον διὰ τὸ πολὺ Κοινόν.

Ἐν τούτοις τὸ θέμα εἶναι τόσον λαμπρὸν ὥστε οἰοσθήποτε τρόπος πραγματείας, ὅσονδήποτε ἄνευ ἀξιώσεων, δὲν δύναται νὰ ἀποστερήσῃ ἐντελῶς

Δεῖγμα νεωτέρας ἰδεογραφίας τῶν ἐρυθροδέρμων Ἰνδῶν φερούσης εἰς τὴν μνήμην θρησκευτικὸν ἄσμα. (ἀπὸ τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν τοῦ Οὐέλς).

Ἡ Εἰκὼν παρέχει σαφὴ ἰδέαν τῆς πρωτογενοῦς μνημονικῆς ἰδεογραφίας. Πολὺ πιθανὸν τὸ αὐτὸ περίπου εἶδος μνημονικῆς γραφῆς μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρέννου. Τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο δεῖγμα ἐγένετο πρὸς τελεσιουργικὴν χρῆσιν τῶν ἐρυθροδέρμων Ojibbeway. Τὰ σημεῖα εἶναι γυμνὰ ἐπὶ ξυλίνης πινακίδος καὶ χρωματισμένα. Εἶναι καταγραφή μαγικοῦ ἄσματος. Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δεξιὰν γωνίαν τῆς βάσεως καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀριστεράν γωνίαν τῆς κορυφῆς. Ὁ ἀναγνώστης ψάλλει ἀναγινώσκων, κατ' ἀρχὰς ἐν μονωδίᾳ καὶ μετὰ τὸ μεταξὺ τῆς 2 καὶ 3 μορφῆς διάφραγμα ἐν συνωδίᾳ τῶν ἄλλων. Ἡ ψαλμωδία δὲν ἀποτελεῖ συνεχῆ ἱστορίαν· ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀσυνδέτους φράσεις φράσεις πολὺ ὁμοιοζούσας μὲ τὰς ἀσυναρτήτους φράσεις τοῦ ξεχωρίζον ἀπὸ τὸ μουγγὸ τραγοῦδι ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ἐπὶ παραδείγματι τὸ 5 σημαίνει «Ἐγὼ εἶμαι τὸ μαγικὸν πνεῦμα· αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ ἔργον μου», τὸ 7 «Εἶμαι φοβερός κυνηγός» καὶ τὸ 8 «Ὁ, ἡ κουκουβάγια ἢ δυνατὴ κουκουβάγια!» καὶ οὕτω καθεξῆς.

τὸ συναρπαστικὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν αἰγλήν αὐτοῦ. Τὸ βάθος τῆς εἰκόνος εἶναι ἀνεξερεύνητον μυστήριον, τὸ αἶνιγμα τῶν ἀστέρων, τὸ ἀμέτρητον τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐμφανίζεται ἡ ζωὴ παλαιούσα πρὸς ἀπόκτησιν συνειδήσεως, ἀντλούσα δυνάμεις, συσσωρεύουσα θέλησιν, διὰ μέσου ἐκχτομυρίων ἐτών, καὶ διὰ μέσου ἀναριθμητῶν δισεκατομυρίων ἀτομικῶν υπάρξεων, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸ τραγικὸν σημεῖον τῶν συγχύσεων καὶ τῶν περιπλοκῶν τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Βλέπομεν τὸν ἀνθρώπον ἀνερχόμενον ἀπὸ τὰ μονήρη πρῶτα αὐτοῦ βήματα εἰς τὴν παρούσαν αὐγὴν τῆς παγκοσμίου συναδελφώσεως. Βλέπομεν ὅλους τοὺς ἀνθρωπίνους θεσμούς νὰ μεγαλύνουν καὶ νὰ μεταβάλλωνται τώρα μετὰ μεγαλητέρας ταχύτητος παρὰ ἄλλοτε ποτέ.

Θὰ ἦτο παράλογον νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι τὸ Διάγραμμα τοῦτο εἶναι τι πλεον τῆς ἐκλαϊκεύσεως τοῦ διαφαινομένου ὁράματος τῆς πραγματικότητος, τὸ ὁποῖον ἡ πολυπληθὴς δρᾶσις γαιωλῶγων, πάλαιοντολόγων, ἐμβρυολόγων καὶ παντὸς εἶδους φυσιοφάνων, ψυχολόγων, ἐθνολόγων, ἀρχαιολόγων, φιλολόγων καὶ ἱστορικῶν ἐρευνητῶν, ἀπεκαλύψεν κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸν ἔτη.

Ἡ παρούσα ἐκδοσις εἶναι ἡ τετάρτη. Ἡ πρώτη τιμηματικὴ δημοσίευσίς του ὑπέβαλε τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Οὐέλς κεφάλαιον πρὸς κεφάλαιον εἰς τὴν διονύχισιν ὑπερεκατὸν χιλιάδων ἀναγνωστῶν. Πολλοὶ ἔγραψαν παρέχοντες κριτικὰ σχόλια, ὑποδεικνύοντες μικρὰ σφάλματα καὶ ἐφιστύντες τὴν προσοχὴν ἐπὶ ἐνδιαφερόντων σημείων. Ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐμελετήθη συστηματικῶς. Ὁ Οὐέλς ἐπωφελέθη ἐξ αὐτῆς πολὺ εἰς τὰς λεπτομερείας. Καὶ ἡ ἐκδοσις αὕτη περιῆλθεν εἰς χεῖρας μεγάλου πλῆθους ἀναγνωστῶν, μόνον δὲ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐξετυπώθησαν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδες ἀντίτυπα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ πάλιν προέκυψαν ἄφθονος ἀμελητὸς διορθώσεις. Ἡ ἐν λόγῳ ἐκδοσις ἐπροκάλεσεν ἐπίσης πολλὰς ἀξίας λόγου κριτικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ ἀρκετὰ φυλλάδια. Ἡ τρίτη ἐκδοσις ἐπωφελέθη μεγάλως ἀπὸ τὴν δευτέραν ἐκτεταμένην ἐρευνᾶν τὰ γεγονότα, τὰ ὀνόματα καὶ αἱ χρονολογίαι τῆς παρούσης τετάρτης ἐκδόσεως οὕτω ἔχουν ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τῶν ἐν λόγῳ διονυχιστῶν

καὶ διορθώσεων. Τὸ βιβλίον ὑπέστη ἀκόμη πολλὰς αὐστηρὰς κριτικὰς ἐπιθέσεις, οὐδέποτε ὅμως αὐταὶ ἀπέβλεπον εἰς τὴν γενικὴν αὐτοῦ ἀκρίβειαν. Αἱ γενόμεναι ἀντιρροήσεις ἀφορῶσι τὴν σχετικὴν ὑπερβολήν, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τοῦτο ἡ ἐκείνου τὸ μέρος εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦτο τοῦ πολιτισμοῦ ἢ τὴν σπουδαιότητα ἐκείνου.

Ἐνας ὠρισμένος τύπος κλασσικοῦ σοφοῦ μαίνεται διὰ τὴν σχετικὴν παραμέλησιν τοῦ Ὁμήρου καὶ τῆς αἰσθητικῆς πλευρᾶς τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, μολονότι ἡ ἀφήγησις περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης εἶνε πλήρης, καὶ μολονότι ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις τῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζεται, ὅπως πραγματεύεται αὐτὴν ὁ συγγραφεὺς ὡς πρωτεύουσα φάσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπτύξεως.

Ἐνας ἄλλος μέγας ὄγκος κοινῆς γνώμης βλέπει τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ λατινικὸν πρίσμα καὶ εἰς αὐτοὺς προκαλεῖ ἀγανάκτησιν καὶ αὕτη ἡ ἀπλή μνεία τῆς σχετικῆς ἐκτάσεως, διαρκείας καὶ ἐπιδράσεως, ἐπὶ παραδείγματι, τοῦ Βυζαντινοῦ, Περσικοῦ ἢ Κινεζικοῦ κράτους.

Ἡ Ρώμη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐπιθετικὴ εἰς τὴν νεωτέραν φιλολογίαν καὶ κριτικὴν καὶ ζητεῖ ἀκόμη νὰ περιορίσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον τοὺς μὴ λατινικοὺς χώρους τῆς παγκοσμίου εἰκόνος.

Οἱ δογματικοὶ ὁπαδοὶ τῆς ἐλευθερίας σκέψεως ἐξ ἄλλου θεωροῦν τὸ παραδεκτὸν τοῦ Ἰησοῦ ὡς πραγματικοῦ προσώπου ὡς ἀφόρητον. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰσλάμ φωνάζουν διὰ τὴν ὑπεράγαν οἰκειότητα μετὰ τὴν ὅποιαν φέρεται ὁ συγγραφεὺς πρὸς τὸν προφήτην αὐτῶν.

Οἱ κομμουνισταὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς προσβεβλημένους, διότι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Λενιν δὲν ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τοῦ ὅλου ἔργου. Εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχοντας μᾶλλον ὕλιστικὰς θεολογικὰς ἀντιλήψεις ἔκαμε δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἡ συσσώρευσις ἐπιβλητικῶν ὄγκου μαρτυριῶν περὶ τῆς ἐκ τῶν ζῶων καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτοὶ νομίζουν ὅτι καὶ ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, συντελεῖ ὅμως τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν.

Τοιαῦται ἐπικρίσεις ἦσαν ἀναπόφευκτοι. Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἀποφύγῃ τις ἢ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς τοιαύτας ἀπαιτήσεις.

Τὸ μόνον ἑλληνικὸν ἱστορικὸν βιβλίον ποὺ ἐπιστέφει τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 1814 μέχρι τοῦ 1830 με νέαν μέθοδον ποὺ ἀνακουφίζει μεγάλως τοὺς ἀσχολουμένους μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν καθηγητὰς, συγγραφεῖς, δημοσιογράφους, φοιτητὰς, μαθητὰς, ἀλλὰ καὶ πάντα μορφωμένον Ἕλληνα. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὑπάρχει ἀλφαριθμητικὸν εὐρετήριο προσώπων καὶ πραγμάτων, δίδονται δὲ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ὡς ἄνω δεκαετίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν. Σελίδες 238 μετὰ 150 εἰκόνων ὁλοσέλιδων.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τοῦ κ. **Χ. Βλασσοπούλου**, Ἐπιμελητοῦ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας.

Τιμᾶται Δρ. 125 Χρυσόδετον Δρχ. 150.—

Ὁ αὐτὸς Μαραουτόμυλος

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον
τὰ «Ἐκατὸ Ἑλληνικὰ Χρόνια».

Μία πεπαλαιωμένη καὶ δυσανάγνωστος ἐπιστολή, ἀνευρεθεῖσα εἰς ἓνα τῶν φακέλλων τοῦ ἀρχείου τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη, ἀποτελεῖ τὴν αὐθεντικὴν ἱστορίαν τοῦ μυστικοῦ Πυριτιδοποιείου τοῦ Ἀγῶνος, τοῦ ὁποῦ τὴν ὑπαρξὴν εἰς Πελοπόννησον ἐγνώριζαν οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ἐλάχιστοι ὁπαδοὶ του.

Ἡ ἐπιστολὴ φέρει ὑπογραφήν «Νικόλαος Σπηλιωτόπουλος» καὶ προέλευσιν ἐκ Δημητσάνας. Ἀπευθύνεται δὲ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμη, ὡς Πρόεδρον τῆς συγκροτηθείσης βραδύτερον Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν ὁποῖον παρουσίαζε τὸ «δοῦναι» τοῦ Ἔθνους εἰς γ ρ ό σ ι α, διὰ πολεμικὸν ὕλικόν, χορηγηθὲν εἰς τοὺς διαφόρους καπεταναίους ὑπὸ τοῦ Πυριτιδοποιείου τῆς Δημητσάνας κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ θρυλικὸς «Δημητσανίτης μπαρουτάς» ἔχει πραγματικὴν ἱστορίαν, ἡ ὁποία ἀρχισεν ἀπὸ τὴν ἵδρυσιν τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ὑπὸ δύο ἀδελφῶν, τοῦ Νικολάου καὶ Σπυρίδανος Σπηλιωτοπούλων, ἀριετὸν καιρὸν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἀγῶνος.

Οἱ δύο Δημητσανῖται ἀδελφοὶ ἦσαν ἔμποροι εἰς τὴν Ἱδραν. Ἐνας στενὸς φίλος τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτου συνεδέετο μαζὶ τῶν. Καὶ παρ' αὐτοῦ ἐπληροφορήθησαν τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ τὰ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους. Συνδυάζοντες δὲ οἱ δύο Σπηλιωτόπουλοι

τὰ πατριωτικὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμά των, προσεφέρθησαν νὰ διαθέσουν ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν των διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ πολεμικοῦ ὕλικου τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὴν Ἱδραν, μετέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἤλθον εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοὺς Π. Πατρῶν Γερμανόν, Ἀσμηάκην Ζαΐμη, Ἀνδρέαν Δόντον, Ἀθανάσιον Κανακάρην, Σωτήριον Θεοχαρόπουλον, Ἀσμηάκην Φωτῆλαν καὶ ἄλλους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἀρχηγούς τῆς Πελοποννήσου, οἱ ὁποῖοι ἐνίσχυσαν τοὺς δύο ἀδελφούς εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας των. Καὶ συν-εφώνησαν ὅλοι οἱ ἀρχηγοί, ἀναγνωρίσαντες ὅτι ἡ ἵδρυσις «ὑδροπυριτιδομύλων» ἦτο πράγματι ἡ σοβαρώτερα βᾶσις τοῦ Ἀγῶνος. Ὁ ὀλιγόλογος ἀρχὼν τῶν Καλαβρύτων Ἀσμηάκης Ζαΐμης παρέ-ώτρυνε τὸν διστακτικώτερον τῶν δύο ἀδελφῶν Νικόλαον Σπηλιωτόπουλον, μετὰ τὴν φράσιν:

—Τί χρειάζονται οἱ μπεζαχτάδες, ὅταν σαλεύῃ τὸ κεφάλι!

Ὁ Θεοχαρόπουλος ποὺ διέθεσεν ὁλόκληρον τὸν περιουσίαν του εἰς τὸν Ἀγῶνα, ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, τοὺς εἶπε:

—Καὶ τὰ κεφάλια σας ἀκόμη γιὰ νὰ λυτρωθῇ τὸ Γένος!

Οἱ δύο Δημητσανῖται τὸ ἐπῆραν ἀπόφασιν. Μετέβησαν εἰς Δημητσάναν καὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τὸ ἔργον. Ὅλα σχεδὸν τὰ χρήματα των διέθεσαν εἰς τὰ ἔξοδα ἐγκαταστάσεως δύο «ὑδροπυριτιδομύλων» καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν θείου, μολύβδου καὶ χάρτου καὶ ἤρχισαν τὴν κατασκευὴν πυρίτιδος, ἀπασχολήσαντες εἰς αὐτὴν καὶ πολλοὺς ἰδιώτας Δημητσανίτας ὡς ἐργάτας, εἰδικευθέντας εἰς τὴν κατασκευὴν πυρίτιδος.

Τὸ προϊόν τοῦ πρώτου Πυριτιδοποιείου τοῦ Ἀγῶνος μετεφέρετο μυστικὰ εἰς ἀποθήκας ἀποκρύφους ἔξω ἀπὸ τὴν Δημητσάναν καὶ ἐκείθεν ἀπεστέλλετο, κατὰ διαφόρους ποσότητας, ἐπὶ τιμὰς ἀποδείξει, εἰς τοὺς «ἐπισήμους» ἀρ-στῶσι καὶ ἀσώματων τῶν ἀγωνιστῶν.

Παρ' ὀλίγον ὅμως τὸ Πυριτιδοποιεῖον τοῦ Ἀγῶνος ν' ἀνακαλυφθῇ καὶ νὰ καταστραφῇ ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας, ὑπὸ τὰς ἐξῆς περιστάσεις: Κάποιος Κώστας Τζανῆς, ἔχων προηγουμένα ἐκ-ναντίον των προκρίτων τῆς Δημητσάνας, ἐπληρο-φορήθη τὴν κατασκευὴν τῆς πυρίτιδος. Ἐπειδὴ φορήθη τὴν κατασκευὴν εἰς τὰ τῆς ὁργανώσεως ὅμως, δὲν ἦτο μεμνημένος εἰς τὰ τῆς ὁργανώσεως τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐνόμισεν ὅτι ἡ πυρίτις προ-ρίετο διὰ τὸν Ἀλῆ-πασσᾶν, εὐρισχόμενον τότε—κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἀγῶνος—εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μετὰ τοῦ Σουλτάνου. Μὴ καὶ δύο, λοιπόν, μετέβη εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ κατέδωκεν, ὅτι κατασκευάζονται πολεμοφόδια εἰς τὴν Δημητσάναν, ὑπὸ τῶν προκρίτων, διὰ νὰ ἀπο-σταλοῦν εἰς τὸν Ἀλῆ πασσᾶν.

Ο Τούρκος διοικητής της Τριπόλεως διέταξε τότε ένα Μπουμπασίρη (άνακριτη) να μεταβή εις Δημητσάναν, πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεων καὶ ἐρεύνης, ὁ ὁποῖος καὶ πράγματι μετέβη με πέντε συνοδοὺς καὶ ἔκαμε κ ο ν α κ ι εἰς τὴν οἰκίαν τῶν... Σπηλιωτοπούλων. Αὐτοὶ τὸν ἐδέχθησαν με μεγάλην φιλοφροσύνην, παρέθεσαν πολυτελέστατον δείπνον, με ἄρθρο κρασί καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκάλεσαν κάποιον ἐντόπιον γελωτοποιόν, ὀνόματι Εὐθύμιον, με τὸν ὁποῖον διεσκέδασαν ἀρκετὰ ὁ Μπουμπασίρης καὶ οἱ συνοδοὶ του.

Εἰς τὸ μεταξὺ ὅμως κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς καὶ τῆς διασκεδάσεως, οἱ ψυχογυιοὶ τῶν Σπηλιωτοπούλων μετέφερον τὰ προϊόντα καὶ τὰ μηχανήματα τοῦ Πυριτιδοποιείου ἔξω ἀπὸ τὴν Δημη-

τσάναν, εἰς ἓνα ἄστεγον «ληνὸν» τῶν ιδιοκτητῶν. Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπομένης, ὁ Μπουμπασίρης ἐνήργησεν ἐρευνᾶν καὶ μὴ εὐρὼν τίποτε, ἐξεφράσθη κολακευτικώτατα ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὁποῖοι ἀπεδείκνυντο «τίμιοι καὶ πιστοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ δοβλέτι» καὶ διέταξε νὰ καταδιωχθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ καταδότης!

Βραδύτερον, ἡ ἡμερησία παραγωγή τοῦ Πυριτιδοποιείου τούτου ἐφθασεν εἰς 500 ὀκάδας κατὰ ἡμερονύκτιον, ἐλλείπει δὲ χάρτου, ἐχρησιμοποιήθησαν, ὡς γνωστὸν, καὶ βιβλία οἰκιῶν, καθὼς καὶ τὰ βιβλία τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης τῆς Δημητσάνας, τῆς ὁποίας τὰ παλαιότερα, θεωρηθέντα ὡς... ἄχρηστα, ἐθυσιάσθησαν εἰς τὸ «Πυριτιδοποιεῖον τῆς Ἐπαναστάσεως».

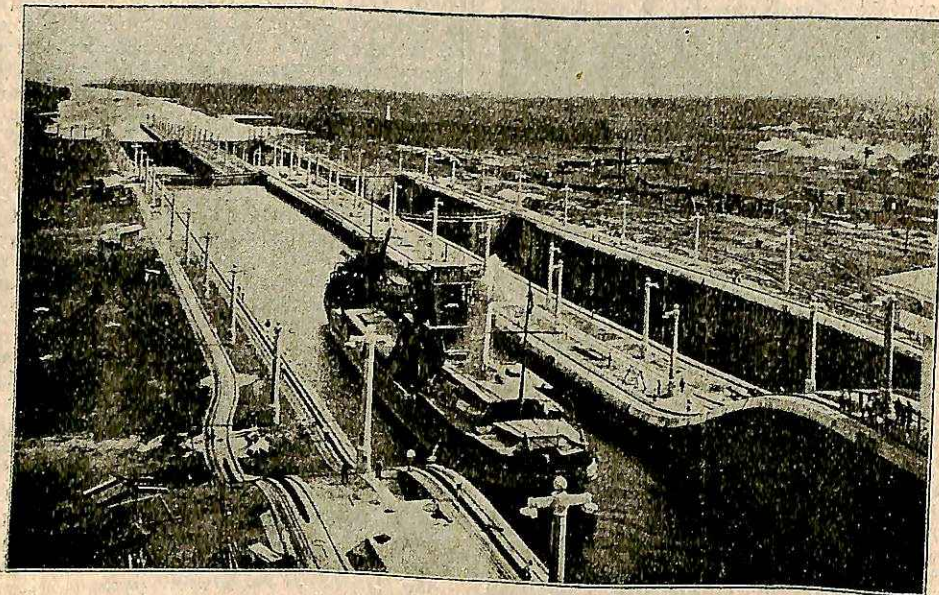
Ἡ Διώρυγὸς τοῦ Παναμά

Ἀπὸ τὸ ἔργον «Πανδέκτης ἡ Ἐγκυκλοπαιδεία κατὰ κλάδους» (σειρὰ 25 ἐκλεκτὰ ἔργα Δημητράκου)

Ἡ διώρυγὸς τοῦ Παναμά χωρίζει τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν Νότιον. Ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ κόλου τοῦ Λίμου, ἀπέναντι τοῦ Κόλον, συναντᾷ τὸ Γκάτουν, διασχίζει ρεῦμα ὕδατος πολὺ ἐλικοειδὲς τὸν Σάγρες (Chagres), τοῦ ὁποῖου διατέμνει εἰκοσι ὀκτὼ φορές τὸν ροῦν. Χρησιμοποιεῖ ἀκολουθῶς μίαν κοιλάδα καὶ διευθύνεται πρὸς τὰς Κορδιλιέρας τῶν Ἀνδεων, τὰς ὁποίας περνᾷ διὰ χάνδακος

εἰς τὸν αὐχένα τῆς Κουλέβρας. Ἐπὶ τέλους καταλήγει εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ρίο-Γκράντες διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν πρὸς νότον τοῦ Παναμά.

Ἡ διώρυγὸς ἔχει μῆκος 81 χιλιομέτρων ἐξ ὧν 65 μόνον εἶναι ἐπὶ στερεᾷ γῆς, τὸ δὲ λοιπὸν τμήμα ἀποτελεῖται ἐκ θαλάσσης διοχετεύσεως. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν 11 χιλιομέτρων ἡ διώρυγὸς εὐρίσκεται εἰς τὸν σταθμὸν τῆς

Ἵδροφράκται τοῦ Γκάτουν. Οἱ ὕδροφράκται ἐπιτρέπουν εἰς ἓνα πλοῖον νὰ ἀνέρχεται καὶ εἰς ἓνα νὰ κατέρχεται, ἔχουν μῆκος 305 μέτρων καὶ διαιροῦνται ὑπὸ διαμέσων θυρίδων, τῶν ὁποίων γίνεται χρῆσις ὅταν πρόκειται νὰ διέλθουν μικρὰ πλοῖα, ἓνα γίνεται οἰκονομία ὕδατος.

θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπου ἡ ἐκ τῶν παλιρροῶν μεταβολὴ τῆς στάθμης τῆς θαλάσσης δὲν ὑπερβαίνει κατ' ἀνωτάτων ὅριον τὰ 60 ἑκατοστόμετρα. Τὸ πλάτος τοῦ αὐλακος τούτου εἶναι 150 μέτρων.

Εἰς τὸ Γκάτουν (Gatum) μετεχειρίσθησαν ὕδροφράκτας ἐκ τριῶν βαθμίδων πτώσεως 8 μ. 63. Δι' αὐτῶν δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς λεκάνην, ἡ ὁποία ὀνομάζεται λίμνη τοῦ Γκάτουν. Τὸ ἐπίπεδον τοῦ ὕδατος τῆς λίμνης διατηρεῖται εἰς ὕψος 25 μ. 90 ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης διὰ τεραστίου φράγματος σθάνοντος εἰς ὕψος 35 μ. 0,7 καὶ ἐφωδιασμένον διὰ κανονίζοντος τὴν στάθμην ὀχετοῦ. Τὸ μῆκος τῆς λεκάνης ταύτης τῆς κορυφῆς μεταξὺ τῶν ὕδροφρακτῶν τοῦ Γκάτουν καὶ τοῦ ὕδροφρακτοῦ τοῦ Petro Miguel εἶναι 51 χιλιομέτρων. Τὸ πλάτος τῆς διώρυγος ποικίλλει μεταξὺ 300 καὶ 200 μέτρων, εἰς τὸν χάνδακα ὅμως τῆς Κουλέβρας δὲν ὑπερβαίνει τὰ 91 μ. 50.

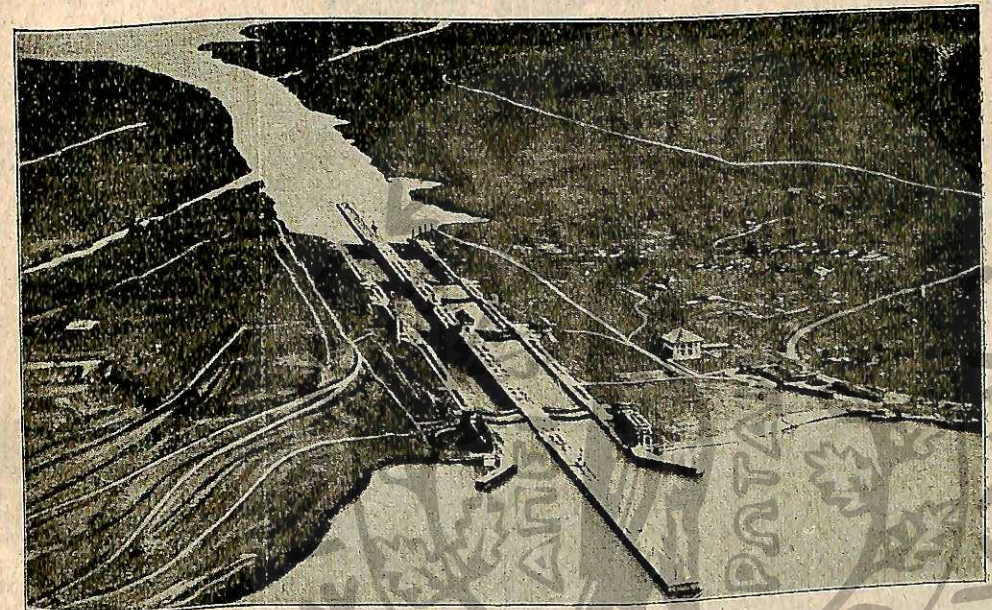
Ο ὕδροφράκτης τοῦ Petro Miguel ἔχει πτώσιν 9.15. Ὅδῃ γαί δὲ διὰ λεκάνης μῆκους δύο χιλιομέτρων μέχρι τῶν ὕδροφρακτῶν τοῦ Μίρα Φλόρες, δύο τὸν ἀριθμὸν, οἱ ὁποῖοι ἐπαναφέρουν τὴν στάθμην τοῦ ὕδατος εἰς τὸ μέσον ἐπίπεδον τῆς ἐπιφανείας τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅρου αἱ διακυμάνσεις τοῦ ἐπιπέδου ἐνεκα τῆς παλιρροίας φθάνουν εἰς 6 μ. 10. Ἡ λεκάνη εἰς τὸν εἰρηνικὸν ἐκτείνεται σχεδὸν εἰς μῆκος 12 χιλιομέτρων μέχρι τῆς νήσου Νάος, ὅπου φθάνομεν εἰς τὰ μεγάλα βάρη.

Ο ποταμὸς Σάγρες (Chagres) μετὰ τῶν παραποτάμων του τροφοδοτεῖ τὴν λίμνην τοῦ Γκάτουν. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ χορηγούμενον ὕδωρ ἐλαττοῦται κατὰ τὴν ξηρὰν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου. Ἀντιθέτως ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι

τοῦ Δεκεμβρίου, ὑπάρχει εἰς αὐτὰς τῆς ἐκροῆς σημαντικὰς καὶ ταχείας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ποσότητα ἐκρέοντος ὕδατος ὀλίγων δεκάδων κυβικῶν μέτρων φθάνουν εἰς 3 ἢ 4000 κυβικῶν μέτρων. Πρὸς διακανονισμόν τοῦ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐκρέοντος ὕδατος ἐδημιούργησαν τὴν λίμνην τοῦ Γκάτουν τῆς ὁποίας ἡ ἐπιφάνεια εἶναι 42 500 ἑκταρίων τοῦ ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ παραλλαγὴ τῆς στάθμης τοῦ ὕδατος διὰ μέσου ἐκρέοντος ὀχετοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνευ δυσκολίας τὰ 120 κυβικά μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ὕδροφρακτῶν.

Τὸ φράγμα τοῦ Γκάτουν εἶναι ἔργον σπουδαῖον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει, ὅπως διατηρεῖται ἡ στάθμη τῶν ὕδατων τῆς λίμνης. Εἶναι κατεσκευασμένον μεταξὺ δύο λόφων καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ κεντρικὸν τμήμα συγκρατούμενον ἐκατέρωθεν ἀπὸ λιθοποιῶν ἐξ ὀγκολίθων. Τὸ συνολικὸν μῆκος του εἰς τὴν κορυφὴν εἶναι 2145 μέτρων. Τὸ ἐλάχιστον πᾶχος τοῦ φράγματος εἰς τὴν βάσιν εἶναι 800 μέτρων καὶ εἰς τὴν κορυφὴν 30 μέτρων.

Τὰ πλοῖα ἀνέλκονται με ταχύτητα 3 χιλιομέτρων 200 μ. τὴν ὥραν, διὰ ἡλεκτροκινήτων ρυμουλκῶν. Δύο ρυμουλκὰ ἐμπρός, ἐν ἐκατέρωθεν καὶ δύο ὀπίσω, τὰ ὁποῖα ἔχουν σκοπὸν νὰ συγκρατοῦν τὸ πλοῖον εἰς τὸν ἄξονα τῆς διώρυγος. Κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ὕδροφρακτῶν τὰ ρυμουλκὰ διέρχονται ἐπίπεδον κικλιμένον 50 ἑκατοστὰ κατὰ μέτρον. Αἱ γραμμαὶ τῆς ἀνελκύσεως εἶναι ἐφωδιασμέναι με ὁδοντωτοὺς κανόνας αἱ γραμμαὶ τῆς ἐπιστροφῆς δι' ἀπλῆς προσκολλήσεως, πλὴν μόνον ἐπὶ τῶν κικλιμένων ἐπιπέδων.

Ἐποφίς τῶν ὕδροφρακτῶν τοῦ Γκάτουν. Εἰς τὸ Γκάτουν κατεσκευάσαν τρεῖς κικλιμένους ὕδροφράκτας ἑκάστον με κλίσιν 8 μ. 63. Ἡ στάθμη τῆς ἀνωτάτης ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κανονίζεται ὑπὸ ὀχετοῦ ἐκροῆς. Τεραστία λεκάνη ἔχει δημιουργηθῇ εἰς ὕψος 35 μ. 07, ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ο Τζιόττο (Giotto)

Από το έργο έκδοσης: «Μυθώμενη Έκδοση»

Νίκου ΜΠΕΡΤΟΥ

Ανάλογη με τη μεγάλη σημασία, που έχει η τέχνη για την ζωή, είναι και η τεράστια προσπάθεια που κάθε πολιτισμένος λαός κάνει τις τελευταίες δεκαετίδες, για να τη διαδώσει σε όλες τις τάξεις του και να την χρησιμοποιήσει γενικά για μορφωτικό μέσο της λαϊκής ψυχής.

Με πλήθος από βιβλία για κάθε ζήτημα τέχνης, με εκθέσεις κάθε λογής, με οργανωμένες εξηγήσεις σε Μουσεία και σε Πινακοθήκες, με τοποθέτηση καλλιτεχνικών σε δημόσιους κήπους και πλατείες, με ζωγραφίες και εικόνες κάθε λογής, με μεθοδικές διδασκαλίες στα σχολεία, με διαλέξεις, με ταξίδια και με ό,τι άλλο σχετικό μπορεί να επινοήσει ο άνθρωπος, να φέρουν την τέχνη όσο μπορούν πιο κοντά στο λαό όλου του κόσμου και να τον μορφώσουν έτσι καλλιστηνικά.

Ο «Τζιόττος» πρώτος και όσοι άλλοι μεγάλοι καλλιτέχνες βγουν σε τούτη τη σειρά έχουν το σκοπό να βοηθήσουν, όσο μπορούν, για να πραγματοποιηθεί η νέα αυτή αντίληψη στον τόπο μας, που τόσο πίσω μένει και στο ζήτημα τούτο.

Και τη βοήθειαν αυτή δεν πρέπει να τη φαντάζεται κανένας τίποτε άλλο παρά σαν κάτι που δίνοντας τις απαιτούμενες γνώσεις και οδηγίες θα κάνει τον κάθε αναγνώστη ικανό να βλέπει και να καταλαβαίνει και υστερότερα μόνος του να κατορθώνει κάτι διαφορετικό και ανώτερο, να ζει δηλαδή και να αισθάνεται τα έργα της τέχνης.

Παρουσιάζοντας στον αναγνώστη την ευκαιρία να γνωρίσει τους μεγάλους καλλιτέχνες κάθε εποχής του παρέχουμε όλη την τέχνη. Γιατί τέχνη, μπορεί κανείς να πει, είναι μονάχα ό,τι μας δώσανε, ό,τι δημιουργήσανε οι μεγάλοι καλλιτέχνες.

Οι μεγάλοι καλλιτέχνες της Αναγέννησης στην Ιταλία θα βγουν πρώτοι στη σειρά, γιατί το καλλιτεχνικό ιδανικό μας, έξω από λίγες εξαιρέσεις

1. Το έργο θα κυκλοφορήσει τέλος Φεβρουαρίου εις πολυτελή έκδοση σχήμα μέγα, χάρτης ειδικός με 35 ολοσελίδους εικόνες, θα εκδοθή εις την σειράν «25 εκλεκτά έργα».

είναι η τέχνη της εποχής εκείνης. Και άμα φυσικά ο ρυθμός της τέχνης αυτής της εποχής μας γίνει, όσον είναι δυνατό, συνειδητός, τότε είναι πια πολύ ευκολότερο να καταλαβαίνει ο καθένας μας την τέχνη σε όλες τις άλλες εποχές.

Και πρώτος από τους καλλιτέχνες αυτούς παρουσιάζεται ο Τζιόττος για δυο λόγους, ένα γενικό και έναν ειδικό, που έχει σημασία για μας ιδιαίτερα τους Έλληνες.

Ο Τζιόττος στέκεται στο τέλος μιας εποχής και στην αρχή μιας άλλης. Αποτελεί την μετάβαση από τη βυζαντινή ζωγραφική στη ζωγραφική της Αναγέννησης.

Και πάντα σε τέτοιες μεταβατικές εποχές μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα κάθε ρυθμό, γιατί οι νέες καλλιτεχνικές μορφές παρουσιάζονται απάνω στη γένεσή τους και όλα τα φαινόμενα της τέχνης γενικά είναι πιο απλά, πιο ευκολοδιάκριτα και πιο ευκολονόητα, παρά σε οποιαδήποτε άλλη εποχή, όπως π.χ. στην εποχή της ακμής ενός ρυθμού, όπου ο ρυθμός είναι πια τελειωμένος και είναι πολύ δύσκολο για μάτι αμάθητο να κατατοπιστεί μέσα στην τόσο συμπύκνωση και σταθεροποίηση των μορφών. Αυτός είναι ο γενικός λόγος.

Επειτα η τεχνολογία, που καταργεί ο Τζιόττος για να γίνει ο θεμελιώτης μιας άλλης, είναι η βυζαντινή, ή τεχνολογία δηλ. που σε όλους μας είναι γνωστή και πιο κοντά από κάθε άλλη τεχνολογία. Και έτσι μια και θάμαστε αναγκασμένοι, για να καταλάβουμε το έργο του Τζιόττου, να το συγκρίνουμε με το έργο των ζωγράφων, που ζήσανε απ' αυτόν, θα έχουμε το δεύτερο όρο στη σύγκρισήν αυτή γνωστό.

Στον πρόλογο ενός βιβλίου, όπως ο «Τζιόττος», που για πρώτη φορά βγαίνει στον τόπο μας, θα είχε κανείς να πει πολλά πράγματα. Θα ήταν ευκαιρία π.χ. να μιλήσει για την έννοια του καλλιτεχνήματος ή της τέχνης γενικά και για τη σημασία που έχει η τέχνη στη ζωή.

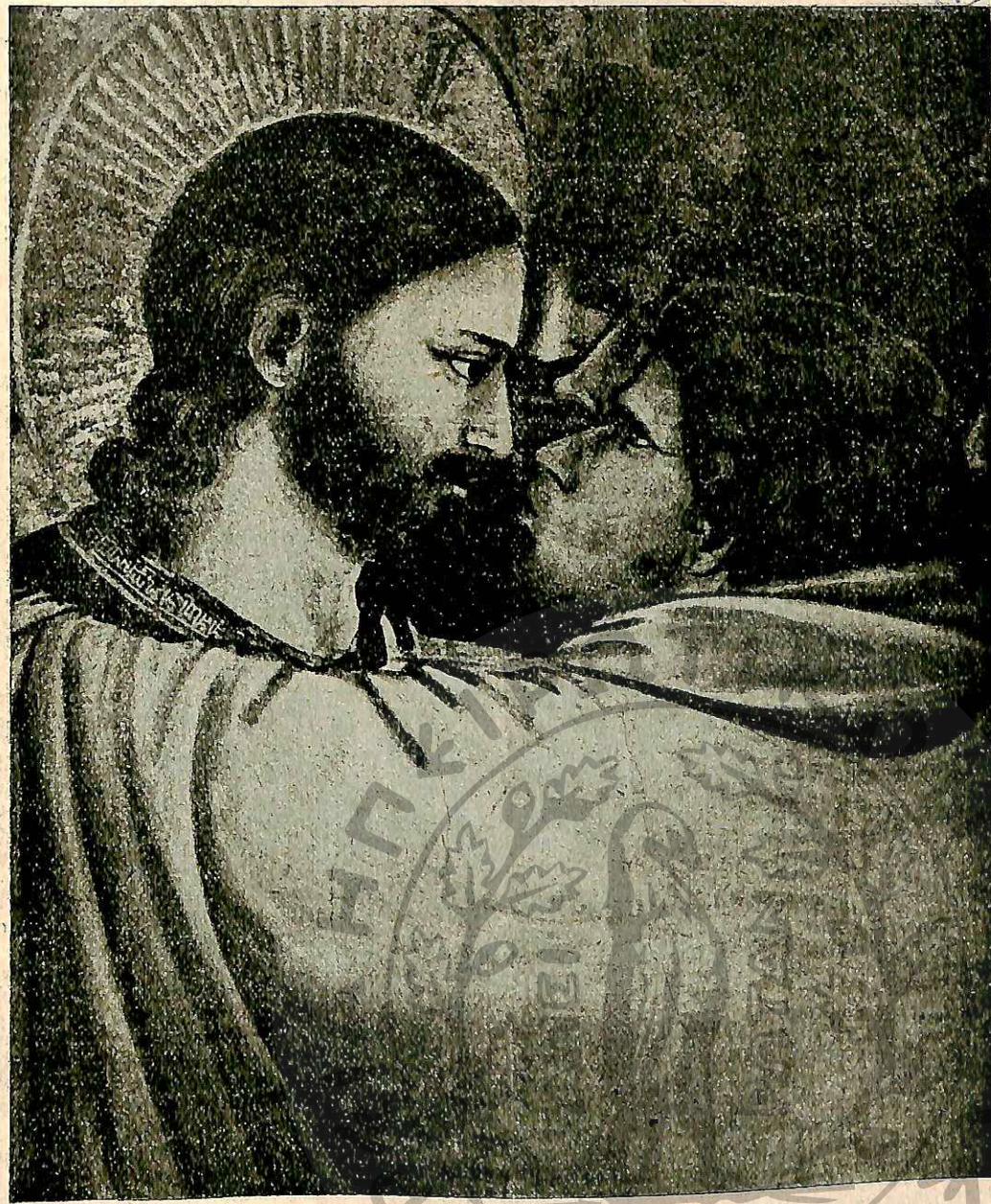
Η εξέταση όμως αυτών των ζητημάτων, που αναγκαστικά θα μας έφερνε να ερευνήσουμε και το πώς η ελληνική κοινωνία αντικρύζει το τελευταίο

απ' αυτά θα απαιτούσαν ένα τόμο ίσως μεγαλύτερον από το «Τζιόττος», όσο σύντομη και αν ήταν.

Και δεν είναι αυτός μονάχα ο λόγος, που μας έκανε να περιοριστούμε στα λίγα, που γράφουμε.

Εξετάζοντας οποιοδήποτε γενικό ζήτημα της τέχνης, θα μας παρουσιάζονταν στιγμές, που δεν θα μπορούσαμε να δώσουμε στους περισσότερους

αναγνώστες μας να καταλάβουν, τί θα θέλαμε να πούμε, χωρίς να χρησιμοποιήσουμε καλλιτεχνικά έργα άγνωστά τους. Αλλά τα άγνωστα δεν μαθαίνονται με άγνωστα δυστυχώς. Γι' αυτούς τους λόγους προτιμήσαμε μικρό αυτό, σύντομο, προγραμματικό, αφήνοντας τα μεγάλα αυτά ζητήματα για άλλη πιο κατάλληλη ευκαιρία.

Τζιόττο. «Το φίλημα του Ιούδα».

Ο Γιατρός του Σπιτιού

Από το Έργον
δ' «Γιατρός του Σπιτιού» 1

Κ. ΧΑΡΙΤΑΚΗ
Γιατρού

Αιμορραγία. — 1ον Της ρινός (ρινική επίστασις): Σφίγγετε ελαφρά και ήπια τους ρώθωνες με τα δύο δάκτυλα, δίδετε θέσιν εις τον πάσχα κλίνουσαν προς τα όπισω καθώς κάθεται, του ύψωνετε άνω τας χείρας και τας κρατείτε εκεί ύψώμενας και άν, καθώς αφήνετε ελευθέρους τους ρώθωνες, εξακολουθεί ή αιμορραγία, εισάγετε εις τον αιμορραγούντα ρώθωνα τολύπιον βάμβακος μουσκεμμένον εις πυκνόν διάλυμα άντιπυρίνης (βλ. λ.). Αν ή αιμορραγία είναι μεγάλη ή επίμονος καλείτε ιατρόν.

Άμμος—Ψαμμίασις. — Λέγεται και νεφρολιθίασις. Ο λαός εκφράζεται περί του νοσήματος αυτού λέγων ότι, «ό άρρωστος βγάξει άμμο από τους νεφρούς του». Και πραγματικώς άν τα τοιαύτα ούρα ψαμμιακού, τα διυλίσωμε διά μέσου διηθητικού χάρτου, θά ιδώμεν ότι ό χάρτης αυτός συγκρατεί μίαν ψαμμάδη ούσαν χρώματος κοκκινωπού προς το κεραμόχρουν, άδράν σχετικώς εις την συστάσιν. Εις το μικροσκόπιον φαίνεται ή άμμάδης αυτή ούσία ως άφθονα κρυστάλλια ούριου όξέος. Όστε ούρικόν όξύ είναι το κύριον άν όχι το μόνον συστακόν της ψάμμου των τοιούτων άσθενών. «Οχι σπανίως, ή ψάμμος αυτή συγκολλάται εις μεγάλα τεμάχια βάρους και έως 10 γραμμαρίων μαζί και με άλλα χημικά συστατικά που αποτελούν σωστά λιθάρια, πετραδάκια. Δι' αυτό οι ψαμμιακοί λέγομεν ότι πάσχουν από «νεφρολιθίασιν» και διότι τα πετραδάκια αυτά είναι ένσφηνωμένα εις τους νεφρούς.

Αιτία της νεφρολιθίασεως είναι εις μεγάλην αναλογίαν ή κληρονομική της άρθριτικής διαθέσεως, που σχηματίζει αυτήν την νόσον με έξωτερικα συνήθως αίτια: την κρεωφαγίαν, την πολυφαγίαν, την ξεκουρασία και την καθιστικήν ζωήν. Άλλά και μόνη ή πολυφαγία ή άσφορος και άχάλιναγωγήτος, ή συνεχής κρεωφαγία κλπ. φέρουν το νόσημα, διότι έν ό άφ' ενός εισάγομεν εις τον οργανισμόν μας ά-

ζωτούχους τροφάς, δέν γίνεται κατά την άφομοίωσιν των πλήρης καύσις ότε τα περισσεύματα αυτά μέσα εις την κυκλοφορίαν πολύτιμα θρεπτικά στοιχεία μεταμορφώνονται εις ούρικόν όξύ.

Όσοι είναι ψαμμιακοί—και είναι πάντοτε πολλοί—υποφέρουν λίγο ή πολύ, αναλόγως προς διαφόρους αίτίας και άνεξαρτήτως της σοβαρότητος της παθήσεως. Διά το τελευταίον αυτό αναφέρομεν άπλως το παράδειγμα ανθρώπων που ή ακτινογραφία απέδειξεν ότι ό εις ή και οι δύο νεφροί των είναι κατάφορτοι από λιθάρια και όμως δέν υποφέρουν ούτε φαίνονται άρρωστοι, έν ό εξ άλλου υπάρχουν άλλοι που «βγάζουν λίγη μονάχα άμμο» και όμως υποφέρουν από φοβερούς πόνους του νεφρού (κωλικοί του νεφρού). Οι πόνοι αυτοί προέρχονται από την διόδον διά μέσου των ούροφόρων σωληναρίων του νεφρού και έπειτα διά μέσου των ούρητήρων, μορίων από την ψάμμον εκείνην ή και μικρών λιθάρων μεγέθους σίτου ή φακής. Οι πόνοι άρχίζουν από την όσφυν και έπισθεν και προχωρούν προς τα εμπρός και προς τα κάτω, ακολουθούντες ακριβώς την διαδρομήν των λιθάρων, ως εις την ούροδόχον κύστιν, ότε και παύουν απότομως. Έπειτα ήμπορούν να επανέλθουν διότι κατέρχεται άλλο λιθάριον και ούτω καθεξής. Πολλάνκις, ό παρατηρητικός άσθενής διακρίνει εις τα ούρα τον τοιαύτα λιθάρια.

Η συμπτωματική θεραπεία συνίσταται εις θερμά επιθέματα πίσω εις τα νεφρά, πλάγια εις τα μαλακά μέρη της μέσης και εμπρός εις το υπογάστριον. Επίσης μία έννεσις μορφίνης του ένός εκατοστογραμμού, ή όποία διαστέλλει τα άγγεία και άπαλύνει το άλγος. Κατά τα άλλα θά έμπιστευθε την θεραπείαν εις τον ιατρόν, τον όποιον κατά κανόνα θά φωνάζετε άμέσως και ιδίως όταν πρόκειται περί παιδιών.

Έγκαυμα (κάψιμο). — Υπάρχουν έγκαύματα μικρού ή μεγάλου βαθμού είτε εις έκτασιν είτε εις βάθος. Τα εις βάθος έγκαύματα άπειλούν πολύ όλιγώτερον την ζωήν παρά τα έκτεταμένα, διότι τα τελευταία ταύτα έμποδίζοντα την άδελον λεγο-

μένην διαπνοήν του δέρματος επιφέρου θάνατον εξ άσφυξίας. Δέν θά εισέλθωμεν εις λεπτομερείας των διαφόρων έγκαυμάτων, διότι αύται άφορούν τον ιατρόν, ό όποιος θά κληθί ήνα περιποιηθί εξακολουθητικώς τον άσθενή. Περιριζόμεθα λοιπόν εις όφειλομένας τινάς πρώτας βοηθείας.

α') **Επί έγκαυμάτων με ζέον ύδωρ:** Μόλις καή κανείς άς έμβαπίση το παθόν μέλος εις κρύον νερόν, άλλ' άμέσως. Έτσι δέν προχωρεί το έγκαυμα. Το ίδιον θά πράξετε και άν όλον το σώμα σας εκάη. Θά βουτηχτήτε όλόσωμοι εις κρύον νερόν. Τα λοιπά είναι έργον του ιατρού.

β') **Επί ξηρών έγκαυμάτων** (καέντα ένδύματα, από κάβουνα κλπ.): Ένεργοϋμεν ως άνωτέρω.

γ') **Έγκαύματα χημικά.** — Αν από φαιν. όξύ. Πλυθήτε άμέσως με οινόπνευμα. Το καυστικόν αυτό δηλητήριο έξουδετεροϋται ούτως άμέσως. — Από άλυσίβαν σαπυνοποιείον: Επιθέματα με ζύδι. — Από καυστικόν κάλι: όμοίως επιθέματα με ζύδι. — Από νιτρικόν όξύ: επιθέματα από άσβεστόνερν ή διάλυμα άμμωνίας. — Από άσβέστην: πλύσιμον με ελαιόλαδον.

δ') **Έγκαύματα από τον ήλιον:** Πολλάνκις θά ιδώμεν έγκαύματα με την μόδαν της ήλιοθεραπείας. Προς μετριασμόν του κακού που εκδηλούται με κοκκινίλαν του δέρματος και ελαφρόν πόνον μόλις πιζόμεν τουτο, θέτομεν εις άνάπαυσιν τον παθόντα, τον αφήνομεν με ελαφρά και μαλακά έσώρουχα, τον αερίζομεν, του άσφαλίζομεν δωμάτιον ΝΑ. ή βόρειον, ώστε να εύρίσκεται υπό άτμόσφαιραν δροσιτικήν, του άπαγορεύομεν να έξέλθι εις τον ήλιον προτού θεραπευθί και του κάνομεν 1—2 γενικά ψυχρά ή χλιαρά λουτρά. Τα έρεθισμένα μέρη επιπάσσομεν με πούδραν λεπτήν και καθαράν άφ' ου πλύνομεν με μίγμα ζυδιού και ύδατος 1 προς 3.

Διά τα έγκαύματα με βραστόν νερόν ή φωτιά, άν είναι πολύ όδυνηρά χρησιμοποιούμεν ως επίθεμα φέτες νωπής πατάτας και έπειτα τα έπαλείφομεν με έλαιόλαδον, ή λίπος χοίρειον, ή βαζελίνην. Καλόν είναι και το φάρμακον που σχηματίζεται από ίσα μέρη έλαιολάδου και άσβεστόνερν, με το όποιον επαλείφομεν άπαξ ή δις της ημέρας το πάσχον μέρος. Τα λοιπά είναι έργον του ιατρού, όταν πρόκειται περί σοβαρών και έκτεταμένων έγκαυμάτων.

Έγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτις. — Η φοβερά αυτή, άλλ' ιατή νόσος είναι κολλητική καθ' όσον όφείλεται εις ίδιον μικρόβιον άνευρισκόμενον εις το έγκεφαλονωτιαίον υγρόν. Συμπτώματά της είναι:

Φοβερά κεφαλαλγία, τάσις του τραχήλου και της κεφαλής προς τα όπίσω, πόνοι κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης, άναισθησία, ακούσιαι άποπατήσεις, πυρετός μάλλον ύψηλός, έμετοί, παραλήρημα.

Η μόνη σωτηρία είναι να κληθί έγκαιρώς ό ιατρός διά να κάμη άντιμηνιγγικόν όρόν.

Προφυλακτική: Έν καιρώ επιδημίας άπομόνωσις των πασχόντων. Εισρόφησις διά των ρωθώνων μικρών ποσοτήτων άλοιφής βορικομεντολούχου ή γομενολούχου. Παργάρες με χλωρικόν κάλι 3 τοίς 100. Καθαριότης χειρών και προσώπου.

Έλαιον έλαιών. — Ιδού έν πρόχειρον και πολύτιμον είδος, χρήσιμον και εις την θεραπευτικήν. Έξωτερικώς: χρησιμοποιείται δι' έντριβάς άπλουν ή βραζόμενον με διάφορα άρωματικά φάρμακα, με βότανα: ως είναι το κάφορέλαιον, το χαμομηλόλαδο κλπ. Όμοίως χρήσιμον είναι έν συνδυασμώ με το άσβεστόνερν (βλ. λ.) ότε χρησιμοποιείται εις έγκαύματα και έλκη.

Έσωτερικώς. Κάθε πρωί ένα μικρό φλυτζάνι (ή ποτηράκι του κονιάκ) όφειλει εις τα ήπατικά νοσήματα και ιδίως εις την χολολιθίασιν. Εις μεγαλύτεραν δόσιν, είναι καθαρτικόν. Θερμόν και υπόθερμον χρησιμοποιείται εις πραυντικά και μαλακτικά κλύσματα του ήρθου έντέρου (ως εις χρονίας έντεροκαλίτιπας).

Έμετοι άκατάσχετοι. — Αιτιολογία: άχωνευσία, έλκος, καρκίνος, γαστρίτιδες έν γένει, κωλικοί ήπατος και έντέρων, σκωληκοειδίτις, περιτονίτις, έγκυμοσύνη, μηνιαία, μηνιγγίτιδες, έγκεφαλίτιδες, νευροπάθειαι, ήμικρανία, δηλητηριάσεις, μη άνοχη γάλακτος εις το βρέφος κ.λ.π. κ.λ.π. Βέβαια, ή θεραπεία της αιτιολογίας προέχει.

Πρώται βοήθεια: Ψυχρά πόματα, ξυνά, κομματάκια πάγος προς κατάποσιν, άεριοϋχα ποτά ψυχρά. Επιθέματα θερμά από κομπρέσες βουτηγμένες εις οινόπνευμα—Συναπισμοί, καταπλάσματα θερμά επάνω εις το στομάχι.

Εις περίπτωσιν δηλητηριάσεων, θά αφήνετε τον έμετόν έως ότου άδειάσθι το στομάχι από το δηλητήριο ή την δηλητηριασμένην τροφήν και έπειτα ένεργείτε ως άνωτέρω.

Αν ύπάρχη πολύς πόνος και άγωνία, μία έννεσις μορφίνης ή παντοπών, είναι όφέλιμος.

Εις το βρέφος, περιορίζεσθε εις καταπλάσματα θερμά ή μικρόν επιγάστριον συναπισμόν και διακα-νονίσετε έπειτα τον γαλουχισμόν του. Τα λοιπά όλων των περιπτώσεων, είναι ζήτημα ιατρού.

ΜΙΚΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Έναστον τεύχος χαρτόδετον, Δρ. 10.—

Βηλαρά, Ποιήματα.
Βυζαντίου, Βαβυλωνία.
Βώρωνος, ό Γκιαούρ.
Κοράς, Αυτόβιογραφία, Παπατρέχας, Ένώπιον.
Μολιέρου, Ταρτοϋφος
» Φιλάργυρος
» Μισάνθρωπος

Μολιέρου, Αμφιτρώον
Όρφανίδου, Τίρι - Λίρι
Περραιβού, Ιστορία του Σουλίου
» Ιστορία της Πάργας
Σούτσου, Όδοιπόρος
Σούτσου, Περιπλανώμενος
Χρηστοπούλου, Λυρικά.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.—ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πώς ωήρε τὸ ὄνομά της ἡ Ἀθήνα

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Μυθολογίας ἐκλεκτὰ μέρη
γιὰ παιδιὰ» Παιδικὴ βιβλιοθήκη Δημητράκου.

Baldwin

Ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο καὶ ψηλὸ βράχο, κατοικοῦσαν τὸν παλιὸ καιρὸ λίγοι φτωχοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν εἶχαν μάθει ἀκόμα νὰ χτίζουν σπίτια. Ἦμεναν μέσα σὲ μικρὲς σπηλιές, ποὺ ἀνιγαν στοὺς βράχους. Τροφὴ τους ἦταν τὸ κρέας τῶν ἀγριμιῶν, ποὺ τὰ κυνηγοῦσαν στὸ δάσος καὶ διάφοροι ἀγριοὶ καρποί. Δὲν ἤξεραν νὰ φτιάχνουν τόξα καὶ βέλη. Εἶχαν σφεντόνες, ρόπαλα καὶ μυτερά ξύλα γιὰ δόπλα καὶ τὰ λίγα ροῦχα, ποὺ φοροῦσαν, ἦταν ἀπὸ δέρματα τῶν ζώων. Κατοικοῦσαν στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου βράχου, γιατί ἐκεῖ δὲν εἶχαν φόβο ἀπὸ τ' ἀγρία θηρία τοῦ μεγάλου δάσους, ποὺ ἀπλωνόταν ὀλόγυρά τους καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους, ποὺ κάπου κάπου τριγύριζαν στὰ μέρη τους. Ὁ βράχος ἦταν τόσο ἀπότομος ποὺ κανένας δὲν μπορούσε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω παρὰ μόνο ἀπὸ ἓνα στενὸ μονοπάτι, ποὺ τὸ φύλαγε πάντα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κατοικοῦσαν στὴν κορυφὴ του.

Μιά μέρα μερικοὶ ἄντρες, καθὼς κυνηγοῦσαν στὸ δάσος, βρῆκαν ἓνα παληκάρι τόσο ὁμορφὸ καὶ τόσο καλοντυμένο, ποὺ δυσκολεύονταν νὰ πιστέψουν πὼς ἦταν ζωντανὸ τόσο λιγιστὸ καὶ περπατοῦσε μὲ τόση εὐκολία, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ γλιστροῦσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Οἱ ἄντρες εἶπαν μὲ τὸ νοῦ τους πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι φίδι μεταμορφωμένο σὲ ἄνθρωπο καὶ στάθηκαν ἀκίνητοι μπροστὰ του ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ περιέργεια.

Ὁ νέος τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς μίλησε, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ αὐτά, ποὺ τοὺς εἶπε. Τότε τοὺς εἶπε μὲ νοήματα, πὼς πεινοῦσε καὶ τοῦ ἔδωσαν κάτι νὰ φάει καὶ δὲν τὸν φοβοῦνταν πιά. Ἄν ἦταν σὰν τοὺς ἀγριανθρώπους τοῦ δάσους θὰ τὸν σκότωναν ἴσως ἀμέσως. Μὰ ἤθελαν τὰ παιδιὰ τους καὶ οἱ γυναῖκες τους νὰ ἰδοῦν αὐτὸν τὸν φιδάνθρωπο, ὅπως τὸν εἶπαν, καὶ νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ μιλή. Ἔτσι λοιπὸν τὸν πῆραν μαζί τους ἐπάνω στὸ βράχο τους. Συλλογίστηκαν, πὼς ἀφοῦ τὸν ἀφήσουν κάμποσες μέρες γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι, ἔπειτα θὰ μπορούσαν νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ προσφέρουν τὸ σῶμα του θυσία στὸ θεὸ τους.

Μὰ ὁ νέος αὐτὸς ἦταν τόσο ὁμορφος καὶ συμπαθητικὸς, ποὺ ἀφοῦ τὸν εἶδαν ὅλοι, ἄρχισαν νὰ συλλογίζονται, πὼς θὰ ἦταν κρῖμα νὰ τοῦ κάμουν

κακό. Καὶ γι' αὐτὸ ἐξακολούθησαν νὰ τὸν θρέφουν καὶ νὰ τὸν περιποιούνται. Ὁ ξένος τοὺς ἔλεγε ὠραῖα τραγούδια, ἐπαίξε μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἔκανε νὰ νιώθουν μιὰ χαρὰ, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν νιώσει ποτέ τους πρωτότερα. Δὲ χρειάστηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ μάθῃ νὰ μιλή τῇ γλῶσσά τους καὶ τότε τοὺς εἶπε, πὼς τὸν ἔλεγαν Κέκροπα καὶ πὼς τὸ καράβι του εἶχε ναυαγήσει σὲ κάποια ἀντρογαλιὰ τους, ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπειτα τοὺς διηγήθηκε πολλὰς παράξενες ἱστορίες γιὰ τὴ χώρα του, ποὺ δὲ θὰ μπορούσε πιά νὰ τὴν ξαναῇ. Οἱ φτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τὸν ἀκούγαν μὲ πολὺ θαυμασμὸ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισαν νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν θεωροῦν πρὸς γνωστὸν τους. Πήγαιναν καὶ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ κάθε πρᾶμα, ποὺ ἤθελαν νὰ κάμουν καὶ δὲ βρισκόταν κανένας, ποὺ δὲν ἔκρινε τὰ λόγια τοῦ Κέκροπα.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Κέκροπας, ὁ φιδάνθρωπος, ὅπως ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν λένε, ἔγινε ὁ βασιλεὺς τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων, ποὺ κατοικοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ βράχο. Τοὺς ἔμαθε πὼς νὰ φτιάχνουν τόξα καὶ βέλη, πὼς νὰ στήνουν δίχτυα καὶ νὰ πιάνουν πουλιὰ καὶ πὼς νὰ πιάνουν ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι. Τοὺς βοήθησε νὰ διώξουν τοὺς ἀγριανθρώπους, ποὺ ἦταν ἐκεῖ τριγύρω στὰ δάση καὶ νὰ ἐκκάνουν τ' ἀνήμερα θηρία, ποὺ τοὺς τρόμαζαν τόσο. Τοὺς ἔδειξε ἀκόμη πὼς νὰ κάνουν σπίτια μὲ τὰ ξύλα καὶ νὰ τὰ σκεπάζουν μὲ τὰ καλάμια, ποὺ φύτρωναν στοὺς βάλτους. Τοὺς ἔμαθε νὰ ζοῦν χωριστά, ὁ καθένας μὲ τοὺς δικούς του, καὶ ὅχι νὰ κάθονται πολλοὶ μαζί σὰν τὰ ζῶα, ὅπως ἔκαναν πρῶτα. Καὶ τοὺς μίλησε γιὰ τὸ μεγάλο τὸ Δία καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς δυνατοὺς θεοὺς, ποὺ ζοῦσαν μέσα στὰ σύννεφα στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου.

Μὲ τὴν ὁδήγία τοῦ βασιλιά τους τοῦ Κέκροπα σιγά, σιγά οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου βράχου ἄφηκαν τὶς ἐλαινές ἐκεῖνες σπηλιές, ποὺ εἶχαν γιὰ σπίτια τους καὶ ἔχτισαν μιὰ μικρὴ πόλη ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου μὲ ὁμορφα σπιτάκια καὶ μιὰ πλατεῖα στὴ μέση γι' ἀγορά. Τριγύρω ἀπὸ τὴν μικρὴ αὐτὴ πόλη ἔχτισαν ἓνα δυνατό κάστρο μὲ μιὰ μόνο στενὴ πόρτα ἴσα ἴσα στὸ μέρος, ποὺ ἓνα στενὸ μονοπάτι κατηφόριζε κάτω ἀπὸ τὸ βράχο, γιὰ τὴν

πεδιάδα. Μὰ ἀκόμα ἡ πολιτεία αὐτὴ δὲν εἶχε ὄνομα. Ἐνὰ πρωὶ ἐκεῖ ποὺκαθόταν ὁ βασιλεὺς μαζί μὲ τοὺς συμβούλους του στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς καὶ σχεδίαζαν πὼς νὰ κάμουν τὸ χωριὸ αὐτὸ μιὰ δυνατὴ καὶ πλούσια πολιτεία, δυὸ ξένοι ποὺ κανένας δὲν τοὺς γινώριζε, φάνηκαν στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Κανένας δὲν ἤξερε νὰ πῇ, πὼς βρέθηκαν ἐκεῖ. Οἱ φύλακες ποὺ ἔστηκαν στὴν πόρτα τοῦ κάστρου, δὲν τοὺς εἶχαν ἰδῇ καὶ κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ ν' ἀνεβῇ στὸ στενὸ τὸ μονοπάτι χωρὶς τὴν ἀδεία τους.

Καὶ ὅμως οἱ δυὸ ξένοι στέκονταν μπροστὰ τους! Ἦταν ἓνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, πολὺ ψηλοὶ καὶ οἱ δυὸ τὰ πρόσωπά τους εἶχαν τόση μεγαλοπρέπεια καὶ τόση εὐγένεια, ποὺ ὅσοι τοὺς εἶδαν στάθηκαν ἀκίνητοι καὶ ἄλλοι ἀπὸ θαυμασμὸ.

Ὁ ἄντρας φοροῦσε ἓνα μακρὸ βυσσινὶ φόρεμα μὲ πράσινες λαβίδες στολισμένο, τυλιγμένο τριγύρω στὸ σῶμα του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓνα μακρὸ καὶ δυνατό κοντάρι μὲ τρεῖς σουβλερὲς μύτες στὴ μιὰ ἄκρη, ποὺ ἔμοιαζε σὰ μεγάλο καμάκι.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν ὁμορφὴ, τὰ γαλανά της μάτια ὅμως μάγευαν τὸν ἄνθρωπο· στὸ ἓνα τῆς χέρι κρατοῦσε ἓνα κοντάρι καὶ στὸ ἄλλο μιὰ ἀσπίδα πολὺ παράξενη δουλεμένη.

—«Πὼς τὸ λένε αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ!» ρώτησε ὁ ἄντρας.

Οἱ κάτοικοι τὸν κοίταζαν στὰ μάτια σαστισμένοι καὶ σχεδὸν δὲν κατάλαβαν, τί ἤθελε νὰ πῇ. Τότε ἓνας γέρος πετάχτηκε καὶ τοὺς εἶπε:

—«Δὲν ἔχει ὄνομα. Ἐμεῖς, ποὺ κατοικοῦμε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ βουναλάκι, λεγόμαστε Κραναοί. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως, ποὺ ἦρθε ὁ βασιλεὺς ὁ Κέκροπας εἶχαμε τόση δουλειά, ποὺ δὲ μᾶς ἔμεινε καιρὸς νὰ συλλογιστοῦμε γιὰ ὀνόματα».

—«Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὁ Κέκροπας;» ρώτησε ἡ γυναῖκα.

—«Εἶναι στὴν ἀγορὰ μὲ τοὺς πρεσβύτερους, τῆς ἀπάντησε ὁ γέρος.

—«Νὰ μᾶς πᾶς ἀμέσως ἐκεῖ», εἶπε ὁ ἄντρας.

Ὅταν ὁ Κέκροπας εἶδε τοὺς δυὸ ξένους νὰ ἔρχονται στὴν ἀγορὰ, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ περίμενε νὰ τοῦ μιλῇσουν αὐτοί. Πρῶτος μίλησε ὁ ἄντρας:

—«Εγὼ εἰμὶ ὁ Ποσειδῶνας», εἶπε, «ποὺ κυβερνῶ τὴ θάλασσα».

—«Κι ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀθηνᾶ», εἶπε ἡ γυναῖκα, «αὐτοῦ χαρίζω σοφία στοὺς ἀνθρώπους».

—«Ἀκούω, πὼς θέλετε νὰ κάμτε τὸν τόπο σας μιὰ μεγάλη πολιτεία», εἶπε ὁ Ποσειδῶνας, «καὶ ἦρθα νὰ σᾶς βοηθήσω. Νὰ δώσετε τὸ ὄνομά μου στὴν

πόλη σας και να με κάμετε προστάτη και αφέντη σας, κι εγώ θα σας δώσω όλα τα πλούτη του κόσμου. Πλοία απ' όλα τα μέρη του κόσμου θα σας φέρουν εμπορεύματα και χρυσάφι και θα γίνετε κυρίαρχοι της θάλασσας.

—«Ο θεός μου σας τάξει πολλά πράγματα», είπε η 'Αθηνά «μὰ ἀκούστε και μένα. Δώστε τὸ ὄνομά μου στὴν πόλη σας, κάμετε ἐμένα προστάτη σας κι ἐγώ θα σας δώσω ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ ξαγορασθῇ μὲ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Θὰ σας μάθω νὰ κάνετε χίλια δυὸ πράγματα, πού οὔτε τὰ βάζει ὁ νοῦς σας ἀκόμη. Θὰ μένω στὸν τόπο σας τὸν περισσότερο καιρὸ και θὰ σας δώσω τόση σοφία, πού μ' αὐτὴ θὰ κυβερνᾶτε τὸ νοῦ και τὴν ψυχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων γιὰ πολλά, πέρα πολλά χρόνια.

Ὁ βασιλιάς τότε, ἀφοῦ ἔσκυψε και τοὺς προσκύνησε και τοὺς δυὸ θεοὺς γύρισε κατὰ τὸ λαό, πού εἶχε μαζεστὴ ἀπ' ὅλες τις μεριές στὴν ἀγορὰ και εἶπε:

—«Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ τούτους μεγάλους θεοὺς θὰ διαλέξωμε γιὰ προστάτη τῆς πόλης μας; Ὁ Ποσειδῶνας μᾶς προσφέρει πλούτη, ἡ 'Αθηνᾶ μᾶς ὑποσχεται σοφία. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ προτιμήσωμεν;

—«Τὸν Ποσειδῶνα και τὰ πλούτη!» φώναξαν πολλοί.

—«Τὴν 'Αθηνᾶ και τὴ σοφία!» φώναξαν ἄλλοι τόσοι.

Στὰ τελευταῖα, ὅταν φάνηκε καθαρὰ πὼς οἱ ἄνθρωποι δὲν μπορούσαν νὰ συμφωνήσουν, ἕνας γέρος, πού τὴ συμβουλή του πάντα τὴν ἄκουαν, σηκώθηκε ἐπάνω και εἶπε:

—«Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ θεοὶ μᾶς ἔταξαν μονάχα πολλά πράγματα, πού οὔτε καν τὰ ξέρομε. Γιατί, ποιὸς ἀπὸ μᾶς ξέρει τί εἶναι τὰ πλούτη και τί εἶναι ἡ σοφία; Λοιπόν, ἂν ἤθελαν τώρα νὰ μᾶς δώσουν ἕνα ἀληθινὸ δειγμά ἀπ' αὐτὰ πού λέγουν ἀμέσως κι ἐδῶ μπροστὰ μας, πού νὰ μπορούμε νὰ τὸ ἰδοῦμε με τὰ μάτια μας και νὰ τὸ πιάσουμε με τὰ χέρια μας, τότε θὰ ξέραμε καλύτερα, πὼς νὰ διαλέξωμε».

—«Σωστά! σωστά!» φώναξε ὁλος ὁ κόσμος.

—«Ποιὸν καλά, λοιπόν», εἶπαν κι οἱ δυὸ θεοὶ! θὰ σας δώσω ὁ καθένας μας ἀπὸ ἕνα δῶρο τώρα ἀμέσως, ἐδῶ πού εἵμαστε, και τότε σεῖς θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε, ποιὸν ἀπὸ μᾶς τοὺς δυὸ πρέπει νὰ προτιμήσετε».

Τὸ πρῶτο δῶρο ἦταν τοῦ Ποσειδῶνα. Πῆγε και στάθηκε στὸ πιδ ψηλὸ μέρος τοῦ θρόνου, ἐκεῖ, πού ὁ βράχος ἦταν ὅλος διόλου γυμνός και εἶπε στοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέξουν νὰ δοῦν τὴ δύναμή του. Σήκωσε τότε τὴν τρίαινά του, δηλαδὴ τὸ κοντάρι του με τις τρεῖς μύτες, και χτύπησε με μεγάλη δύναμη ἐπάνω στὸ βράχο. Μιά ἀστραπὴ ἔλαμψε, ἡ γῆ σείστηκε και ὁ βράχος σκίστηκε ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὴ μέση. Καὶ ἀπὸ τὴ σχισμάδα αὐτὴ πετάχτηκε ἕνα θαυμαστὸ πλάσμα, ἄσπρο σὰν τὸ γάλα, με μακριὰ και λιγνὰ πόδια, μ' ἕνα καμαρωτὸ λαιμό, μιὰ οὐρὰ και μιὰ χαίτη μεταξένια.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι δὲν εἶχαν ἰδεῖ ποτέ τους ἕνα ζῷο σὰν κι αὐτὸ και τὸ πῆραν γιὰ κανένα νέο εἶδος λύκου ἢ ἀγριογούρουνο ἢ ἀρκούδας, πού βγῆκε ἀπὸ τὸ βράχο μέσα γιὰ νὰ τοὺς φάῃ. Μερικοὶ ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν στὰ σπιτία τους, ἄλλοι σκαρφάλωσαν ἐπάνω στὸ κάστρο κι ἄλλοι ἀκόμη ἀρπαζάν τὰ ὅπλα τους.

Μὰ, σὰν εἶδαν τὸ ζῷο αὐτὸ νὰ στέκεται ἥσυχο στὸ πλευρὸ τοῦ Ποσειδῶνα, πῆραν θάρρος και πῆγαν πιδ κοντὰ νὰ τὸ δοῦν και νὰ καμαρώσουν τὴν ὁμορφιά του.

—«Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο μου» εἶπε ὁ Ποσειδῶνας. «Αὐτὸ τὸ ζῷο θὰ σέρνῃ τὰ πολεμικά σας ἄρματα και ὅταν καβαλικεύετε στὴ ράχη του θὰ τρέχῃ μαζί σας στὸν πόλεμο γρήγορα σὰν τὸν ἀνεμο.

—«Πὼς τὸ λέγουν αὐτό;» ρώτησε ὁ βασιλιάς.

—«Τὸ λέγουν ἄλογο!» ἀπάντησε ὁ Ποσειδῶνας.

Ἐπειτα βγῆκε σιὴ μέση ἡ 'Αθηνᾶ. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἐπάνω σ' ἕνα χορταριασμένο μέρος, πού συνήθιζαν τὰ παιδιὰ τῆς πόλης νὰ παίζουν τὸ βράδυ. Ἐμπήξε τὴ μύτη τοῦ κονταριοῦ τῆς βαθιά μέσα στὸ χῶμα: ὁ ἀέρας γέμισε ἀπὸ μιὰ γλυκιὰ μουσικὴ και ἀπὸ τὴ γῆ βγῆκε ἕνα δέντρο με λεπτὰ κλωνάρια, φύλλα σταχτοπράσινα, ἄσπρους ἀνθοὺς και πράσινους καρπούς.

—«Αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μου τὸ δῶρο» εἶπε ἡ 'Αθηνᾶ. Αὐτὸ τὸ δέντρο θὰ σας δίνῃ τροφή, ὅταν πεινᾶτε: θὰ σας ζεσταίνῃ με τὰ ξύλα του ὅταν κρυώνετε. Θὰ εἰστε φυλαγμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο στὸν ἥλιο του ἀποκάτω και τὸ βράδυ θὰ σας φέγγῃ μέσα στὰ σπιτία σας. Τὸ λάδι του ἀκόμη θὰ εἶναι περιζήτητο ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὸ δῶρο μου εἶναι τὸ σημάδι τῆς δουλειᾶς και τῆς εἰρήνης. Τὴν εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους δίνουν ἡ εἰρήνη κι ἡ δουλειὰ και ἀντίθετα, τὴ δυστυχία και τὴν καταστροφὴ δίνουν οἱ πόλεμοι. Εἶναι εὐχολο σὲ σας νὰ διαλέξετε τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ δῶρα».

—«Πὼς τὸ λέγουν αὐτὸ τὸ δέντρο;» ρώτησε ὁ βασιλιάς.

—«Τὸ λέγουν ἐλιά», ἀπάντησε ἡ 'Αθηνᾶ.

Ὁ βασιλιάς τότε γύρισε και εἶπε στὸ λαό του:

—«Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ δῶρα θὰ προτιμήσωμε;»

—«Ἡ 'Αθηνᾶ μᾶς ἔδωσε τὸ καλύτερο δῶρο» φώναξαν ὅλοι, «κι ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν 'Αθηνᾶ».

—«Ἀς εἶναι!» εἶπε ὁ βασιλιάς, «ἡ πόλη θὰ ὀνοματιστῇ 'Αθήνα».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ πόλη μεγάλωσε, ἀπλώθηκε και σὲ λίγο καιρὸ δὲν εἶχε πιδ τόπο γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς. Χτίστηκαν τότε σπιτία κάτω στὸν κάμπο ὀλόγυρα στὸ μεγάλο βράχο και ἔπειτα ἔγινε μεγάλος δρόμος κατὰ τὴ θάλασσα. Καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο δὲ βρισκόταν πόλη πιδ ὁμορφῇ ἀπὸ τὴν 'Αθήνα.

Στὴν πρώτη ἀγορὰ, πού ἦταν ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ὁ λαὸς ἔχτισε και ναὸ τῆς 'Αθηνᾶς και τὸν ὀνομάτισε Παρθενῶνα. Ὁ ναὸς αὐτὸς φαίνεται ἀκόμη και σήμερα και τὸν θαυμάζει ὁλος ὁ κόσμος, ἂν και εἶναι χαλασμένος. Κι ἡ ἐλιά, πού χάρισε στὴν πόλη τῆς ἡ θεᾶ, μεγάλωσε και φούτωσε. Ἄν πάτε καμιά φορὰ στὴν 'Αθήνα, θὰ σας δείξουν ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολη, και σήμερα τὴν ἐλιά. Πολλὲς ἄλλες ἐλιές βγῆκαν ἀπὸ τὴ μιὰ ἐκείνη ἐλιά, και με τὸν καιρὸ ἔγιναν μεγάλη εὐλογία και γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἄν ρωτᾶτε και γιὰ τὸ ἄλογο, αὐτὸ ἔφυγε βαθιά μέσα στὸν κάμπο και τράβηξε κατὰ τὸ βορρᾶ, τέλος πῆγε μακριὰ, στὴ Θεσσαλία, πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Πηνειό, κι ἐκεῖ ἔμεινε. Κι ἀκουσα νὰ λέγουν ὅτι ὅλα τὰ ἄλογα τοῦ κόσμου, κρατοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄλογο, πού ὁ Ποσειδῶνας ἔκαμε νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὸ βράχο τῆς 'Αθήνας, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ σημερινὴ Ἀκρόπολη.

Τὰ νέα βιβλία τὰ ἐκδοθέντα κατὰ τὸν γήφαντα μῆνα μετὰ συνοωτικῆς ἀναγύσεως τοῦ περιεχομένου των

Ὁ τραγουδιστὴς τῶν παιδιῶν, ὑπὸ Στέλιου Σπεράντσα. Σελ. 120..... Δρ. 25.—

Εἶναι ἡ νέα λυρική συλλογὴ ἀπὸ 85 παιδικὰ τραγούδια πού βραβεύθηκαν στὸ Φιλαδέλφειο Διαγωνισμὸ τοῦ 1929. Ἀντὶ ἄλλης κριτικῆς γιὰ τὸ ἀριστοτεχνικὸ αὐτὸ ποιητικὸ βιβλίον τοῦ κ. Σπεράντζα ἀναφέρομεν ἕνα ἀπόσπασμα τῆς γνώμης τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαγωνισμοῦ: «Ὁρμιος πλέον ὁ ποιητὴς τῆς συλλογῆς αὐτῆς, παρουσιάζει ποιήματα μεγάλου προορισμοῦ. Τὰ ποιήματα ἀξιοπαίνως ὑπενθυμίζουν τὴν ποιήσιν τοῦ Βιζυνοῦ και εἶναι ἔργα λίαν ἐπιμελημένα και ἀξιώτατα νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἀναγνωστήρια τῶν Ἑλληνικῶν παιδῶν, ὡς ἀληθῆ ἐντυφώματα αὐτῶν. Ἐνας ποιητὴς πού θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ στὰ παιδιὰ ἕνα βιβλίον ἄξιο νὰ τὸ θαυμάσουν και τὸ ἀγαπήσουν, ἂν μπορούσε νὰ καυχῆθῃ ἄλλο τόσο ὅσο και ἐν ἔγραφον ἕνα ἀριστοτεχνικὸν γιὰ τοὺς μεγάλους».

Τὸ ἐν λόγω βιβλίον κομφοτυπωμένο, με καλλιτεχνικὸ ἐξώφυλλο τετράχρωμο και με πολλὰ σκίτσα σχετικὰ με τὰ περιεχόμενα ποιήματα, περιέχει στὸ τέλος και τὴ μουσικὴ 7 ποιημάτων, καυμένη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Δ. Λαυράκη, Γ. Κομνηνόν, Α. Λάβδαν, Τ. Ξανθόπουλον και Ν. Χατζηαποστόλου.

Ἡ Λύρα τοῦ Δόγη τοῦ ποιητοῦ κ. Γ. Βουγιουκλάκη. Σελ. 166 Δρ. 25— Χρυσὸς. 32.50.

Ἡ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον λυρική συλλογὴ τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Δόγη» ποιητοῦ κ. Γ. Βουγιουκλάκη ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ δημοσιευθέντα πρὸ ἐτῶν ποιήματά του πού τῆσον εἶχον κάμει ἐντύπωσιν στὸ ἑλληνοκὸν κοινὸν με τὴν φυσικότητα τῶν στίχων, τὴν ἀπλότητα τοῦ ὅφους και τὴν χάριν τῶν εἰκόνων και τοῦ αἰσθηματοῦ πού τὰ διακρίνουν. Ἡ ἐν λόγω συλλογὴ περιλαμβάνει 250 λυρικά και 21 πατριωτικὰ ποιήματα.

«Τὰ 100 Ἑλληνικὰ Χρόνια» ὑπὸ Δ. Γαταπούλου Σελ. 176 μετὰ 8 ὁλοσελίδων εἰκόνων ταπούλου Σελ. 60 — Ἄδετον Δρ. 50— ἐκτὸς κειμένου χρυσ. Δρ. 60 —

Εἶναι τὰ ἀγνωστὰ ἀνέκδοτα τοῦ Ἀγῶνος πού ἐδημοσιεύθησαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴν «Ἑστία» ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δίδομεν εἰς τὴν οἰκείαν ἱστορικὴν στήλην τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὸ χιούμορ τῶν ἀνεκδότων αὐτῶν και ἡ χάρις τῆς ἀφηγήσεως τῶν ἀνεκδότων αὐτῶν τοῦ κ. Γαταπούλου πολὺ τιμὸν κάμουν τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γαταπούλου ἑλληνικά. γιὰ κάθε φιλόστορα ἀλλὰ και κάθε εὐγενῆ Ἑλληνα.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον τῆς σειρᾶς «25 Ἑκλεκτὰ Ἔργα».

«Μέθοδος Μουσικής» ὑπὸ τῶν κ. Γ. Χωραφᾶ, καθηγητοῦ πειραματικῶν σχολείων Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Γ. Μαργαλιώτη, καθηγητοῦ προτύπου Βαρβακείου Σχολῆς, καὶ Διδασκαλείου Μέσης Ἑκπαίδευσεως, τεύχος Α'. Σελ. 100 Δρχ. 35.—

Ἡ ἐν λόγῳ «Μέθοδος Μουσικῆς» εἶναι ἓνα βιβλίον μουσικοπαιδαγωγικὸν διὰ τὰ Γυμνάσια καὶ τὰ Διδασκαλεῖα. Τὸ ἰδιαιτέρως σύστημα κατανόμησιν τῆς διδασκαλίας ὕλης (ἀσκήσεις μελωδικαὶ καὶ θεωρητικὴ ἐρμηνεία) ποὺ τὸ χαρακτηρίζει, εἶναι σύμφωνον μετὰ τὸ τεθὲν ἐν ἰσχύϊ ἐπίσημον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου καὶ βοηθεῖ διὰ τὸν λόγον αὐτόν, τοὺς κ. κ. καθηγητὰς τῆς Μουσικῆς εἰς τὸ ἔργον των καὶ τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ἀπόκτησιν μουσικῶν γνώσεων κατὰ τρόπον σαφῆ, εὐληπτόν καὶ παιδαγωγικόν.

Συμβολὴ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ Λατινικῶν ὑπὸ Ἰωάννου Χαντέλη, ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου. **Τόμος πρῶτος. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ — ΣΥΝΤΑΞΙΣ.** σελίδες 310 Χρυσ. δραχ. 100.— Ἀδε τον δραχ. 80.—

Ἐν τῷ α' μέρει τοῦ βιβλίου τούτου εἰσάγεται ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς ἰδίᾳ Γραμματικῆς ἐπὶ τῇ βάσει ἀναγνωσματολογίου, εἰσαγομένου ἀπὸ τοῦ προσεχέως σχολικοῦ ἔτους εἰς τὴν α'. τάξιν τῶν Γυμνασίων διὰ μακρῶν ἐξετάζεται ἰδίᾳ ἡ χρῆσις τῆς ἐπαγωγῆς καὶ καταδεικνύεται πότε αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος καὶ πότε τοῦναντίον εἶναι προτιμωτέρα ἡ παραγωγικὴ πορεία τῆς διδασκαλίας, ἐκτίθενται οἱ λόγοι, δι' οὓς ἐπιβάλλεται ἡ γλωσσολογικὴ ἐρμηνεία ἐνὶ τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν φαινομένων καὶ ἡ χρῆσις ἐντύπων ἐγχειριδίων Γραμματικῆς καὶ Συντακτικῆς καὶ παρέχονται πολὺτις οἱ ὁδηγίαι διὰ τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας τῶν κανόνων, διαγραφόμενης τῆς μορφῆς καὶ τοῦ περιεχομένου τούτων. Ἐκ παραλλήλου ἐξετάζεται συντομωτέρως ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας τῶν Λατινικῶν ὑπόδειγμα διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν εἰς μαθητὰς τὸ πρῶτον διδασκόμενους ταῦτα μετὰ ἀφρονίαν ὁδηγῶν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δέον νὰ γίνονται αἱ γραμματικαὶ ἀσκήσεις, κλείει τὸ α' μέρος.

Εἰς τὸ β' καὶ γ' μέρος τοῦ βιβλίου τούτου πραγματεύεται ὁ συγγραφεὺς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς συντάξεως, παραλληλιζόμενος τῶν συνηθεστάτων καὶ σπουδαιωτάτων συντακτικῶν φαινομένων τῶν δύο τούτων γλωσσῶν πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὰ ἀντίστοιχα φαινόμενα τῆς νέας Ἑλληνικῆς καὶ ἐνίοτε τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ παραλληλισμῷ τούτῳ καταδεικνύονται αἱ ὁμοιότητες καὶ ἐξαιρούνται αἱ διαφοραὶ χαρακτηριστικὸν τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία πλείστον συντακτικῶν φαινομένων, δι' ἧς καὶ ἡ κατανόησις τούτων διευκολύνεται καὶ ἡ ἐρᾶ ἀπομνημόνευσις ἀποφεύγεται καὶ ἡ γραμματικὴ παιδείσις τῶν μαθητῶν ἐπιδιώκεται. οὕτως ἐξετάζεται ἡ γένεσις τῆς γενικῆς, αἰτιατικῆς καὶ ἀφαιρετικῆς ἀποκλίτου, ἡ γένεσις καὶ ἀνέλιξις τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἀπέρρευσεν ἡ καθ' ὅπως ὑπόταξιν συντάξεως, ἡ πρώτη σημασία καὶ χρῆσις τοῦ ἀπαρεμφάτου κτλ. κτλ.

Ὑγιεῖναι Συνήθειαι ὑπὸ Ἑμμ. Λαμπαδαρίου Ἰατροῦ, διευθυντοῦ Σχολικῆς Ὑγιεινῆς, Ἐκδόσεις πολυτελεῆς ἐπὶ ἐκλεκτῷ χάρτου μετὰ πολλῶν εἰκόνων, πολυχρόμου ἐξωφύλλου. Τιμᾶται δεμένον Δρ. 40.—

Εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Παιδικῆς Βιβλιοθήκης Δημητράκου ΣΕΙΡΑ Β'.

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Δημητράκου μᾶς παρουσιάζει μετὰ τὸ ὥραϊον βιβλιόρακι τοῦ κ. Λαμπαδαρίου μίαν μεγάλην καινοτομίαν.

Πρῶτοι οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ διεκέρχον καὶ κατόπιν τὸ παρεδέρθησαν ὅλοι: «Ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἡ καλλίτερη ὑγειονομικὴ ἐργάνωσις εἰς ἓνα Κράτος, χωρὶς τὴν ἐκλαίκευσιν τῆς ὑγιεινῆς, ποὺ θὰ μορφώσῃ τὸν λαόν καὶ τὴν ἀπαίδευτὴ μᾶλλον καὶ θὰ σχηματίσῃ εὐνοϊκὴ κοινὴ γνώμη, κατὰλλληλὴ νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς ὑγειονομικοὺς κανόνες.

Ἡ μόρφωσις ὅμως κοινῆς γνώμης εἰς τὰ ὑγειονομικὰ ζητήματα καὶ ἡ ἐκλαίκευσις τῶν ἀρχῶν τῆς ὑγιεινῆς εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα. Πολλὰ Κράτη προσλαμβάνουν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰδικούς καὶ ἐξοδεύουν διὰ τὴν προπαγάνδαν αὐτὴν καὶ τὴν συγγραφὴν τῶν κατὰλλήλων βιβλίων μεγάλα ποσά.

Ὁ κ. Λαμπαδαρίου, γνώστὸς διὰ τὴν μεγάλην του πείραν τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος εἰς τὰ ὑγειονομικὰ ζητήματα, ἀνέλαβε τὸ δύσκολον αὐτὸ ἔργον. Τὸ πρῶτον βιβλιόρακιον—διότι θὰ συμπληρωθῇ ἡ ὅλη σειρά διὰ δύο ἀκόμη—ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὑγιεῖναι Συνήθειαι, προσπαθεῖ, σύμφωνα πρὸς τὰς σημερινὰς διευθετήσεις ἀρχὰς τῆς ὑγειονομικῆς παιδείας, νὰ συνηθίσῃ τὸ παιδί εἰς τὴν καθαρὴν καὶ ὀριζμένην βασικὰς ἀρχὰς τῆς ὑγιεινῆς ἀπὸ μικρῶ. Ὑπὸ μορφὴν ἀπλῆν καὶ εὐληπτόν ἀναπτύσσονται ὅλα τὰ σχετικὰ θέματα καὶ τὸ παιδί παίζοντας ἀποκτὰ τὰς ὑγιεῖνας συνήθειας.

Παραθέτομεν τὰ σπουδαιώτερα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τούτου:

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενά του:

Τί σημαίνει καλὴ ὑγεία—Ὑγιεῖναι συνήθειαι ὅταν στεκώμεθα, ὅταν καθήμεθα, ὅταν περιπατοῦμε, ὅταν κοιμούμεθα, ὅταν τρώγωμεν, ὅταν πίνωμεν ὅταν ἐργαζώμεθα. Ἡ καρδιά καὶ τὸ ρεῖμα τῆς ζωῆς. Τὰ ἐργαστήρια τῆς τροφῆς καὶ αἱ δέκα «Πύλαι». Ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ παρασκευὴ τῆς τροφῆς. Ἡ περιποίησις τοῦ στόματος, τοῦ δέρματος, τῶν ματιῶν. Ἡ ἐνδυμασία. Πῶς νὰ προστατεύομε τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος. Κοινὰ δυστυχήματα. Πρῶται βοήθειαι.

Μετὰ ταῦτα ἀρχὰς συνταταγμένων τὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ μετὰ τὴν γνωστὴν ἐξαιρετικὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐκδόσεων τοῦ Οἴκου Δημητράκου νομίζομεν ὅτι θὰ συντελέσῃ σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ θέλει διευκολύνει μὲν ὅπως εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐργάνωσιν τοῦ Κράτους.

Ἑλληνικὴ Στενογραφία κατὰ τὸ σύστημα Gabalsbergor Μίνδελ Παριάνη Δημ. (Τμηματάρχου Α'. τάξεως ἐν τῷ στενογραφικῷ γραφείῳ τῆς Βουλῆς, διδάσκωντος τὴν στενογραφίαν ἐν τῷ Ἑθνικῷ Μετοβίῳ πολυτεχνεῖῳ, σελίδες 30 Δρχ. 75.—

«Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους» «φυσικὴ ἀφηγηματικὴ ἱστορία, σὺν παραμυθίῳ» ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ. Διασκευῆς τῆς κ. Ἀθηνᾶς Π. Βλάχου. Σελ. 168 Χρυσ. δρχ. 35.— Ἀδετον δρχ. 25.—

Ἡ ἐπιστήμη βαλμένη στὰ καλοῦπιὰ τῆς τέχνης: ἡ φυσικὴ ἱστορία ντυμένη μετὰ τὸ φῶρος τῆς λογοτεχνίας, μετὰ τὸ ὄφος ἐνὸς παραμυθιοῦ, «Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους» εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα βιβλία ποὺ ἐκλαίκευσαν τὴν φυσικὴ γνῶσιν, γιὰ νὰ τὴν κάμουν κτῆμα τῶν μικρῶν ἑλληνοπούλων.

Ἑλληνικῆς Μυθολογίας ἐκλεκτὰ μέρη γιὰ παιδιὰ. I.—Οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Διασκευῆς ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ Baldwin ὑπὸ Δ. Ἀκριτά, ἐπιμελεῖα Δ. Δαμασκηνοῦ. Ἐκδόσεις πολυτελεῆς ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου εἰς μέγα σχῆμα μετὰ εἰκόνων. Τιμᾶται δεδεμένον Δρ. 40.—

Εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Παιδικῆς βιβλιοθήκης Δημητράκου ΣΕΙΡΑ Α'. Περιλαμβάνει, ὅπως καὶ ὁ τίτλος τοῦ δείχνει, ἐκλεκτὰ μέρη τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας ἀναφερόμενα εἰς τοὺς Θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ εἶναι πλουσιώτατα, εἰκονογραφημένον. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἐπιμελημένου καὶ μετὰ μέγαν εὐανάγνωστα στοιχεῖα. Τὸ εἰς τὴν σελίδα 24 διήγημα «Πῶς πῆρε τὸ ὄνομά της ἡ Ἀθήνα» εἶναι ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτό.

Κάρολος Μάρξ Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν οικονομικῶν καὶ κοινωνικῶν θεωριῶν ὑπὸ Π. Κ. Κανελλοπούλου, ὑφηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Σελίδες 170 Δρ. 60.—

Σκοπὸς τοῦ συγγραφέως εἶναι νὰ ἐμφανίσῃ τὰς ἐν Ἑλλάδι διαρκῶς παρερμηνευόμενας θεωρίας τοῦ Μάρξ ἐν συστηματικῇ συνοχῇ καὶ δι' ὅχι ἀπλῶς νὰ ἀποδόσῃ πιστῶς καὶ δι' ἀμέσου ἐπαφῆς πρὸς τὰς πηγὰς ὅσα ἐδίδασκεν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ λεγομένου «ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ», ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐνότητα τῆς διδασκαλίας ταύτης, ἐνόητα, τὴν ὁποῖαν διέσπασαν οἱ διεκδικούντες ἀκριβῶς τὸν τίτλον τοῦ Μαρξιστοῦ. Ἰδιαιτέρως περιγράφει ὁ συγγραφεὺς καὶ τὴν εἰκόνα τῆς προκεφαλαιογραφικῆς ἐξελίξεως. Ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐξέλιξιν ταύτην ἐρευνᾷ ὁ συγγραφεὺς καὶ τὴν θεωρίαν τῶν Marx καὶ Engels περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ γάμου. Τέλος, θίγων δι' ὀλίγων ὁ συγγραφεὺς καὶ τὸ πρόβλημα τῆς «ἐπανάστασις ἢ ἐξέλιξις», εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν τοῦ Marx. Προβλεπόμενος εἰς λεπτομερῆ ἀνάπτυξιν τούτων, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι αὗται—ἀντιθέτως πρὸς ὅσα διδάσκουσιν οἱ λεγόμενοι «Μαρξισταί»—δὲν διέπονται ὅπῃ ὀλιστικῆς κατευθύνσεως. Τὸ φιλοσοφικὸν οἰκονομικὸν Marx ἐμφανίζει ὁ συγγραφεὺς, βασιζόμενος ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν πηγῶν, ὑπὸ τελείως νέαν μορφήν.

Αἱ σύγχρονοι κατευθύνσεις τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης ὑπὸ Π. Γιωτοπούλου, ἐκτάκτου καθηγητοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Σελίδες 72. Δρ. 50.—

Ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ κυρίου Γιωτοπούλου—παρὰ τὸν μικρὸν σχετικῶς ὄγκον αὐτῆς, ἐρευνῶνται μετὰ πάσης σαφηνείας καὶ περιεκτικῆς πληρότητος τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα προβλήματα τῆς σύγχρονου ποινικῆς ἐπιστήμης, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, ὁ βαθμὸς τοῦ κοινωνικῶς ἐπικινδύνου χαρακτήρος τῶν ἐγκληματιῶν, ἡ κατάταξις αὐτῶν εἰς κατηγορίας, τὰ ζητήματα τῆς καθ' ἑξῆς ἐγκληματικότητος, τῆς ἐγκληματικότητος τῶν παιδίων, τὰ περὶ τῶν ψυχικῶς ἀνωμάτων ἐγκληματιῶν ὡς καὶ τ' ἀφορῶντα εἰς τοὺς βιολογικοὺς καὶ κοινωνικοὺς παράγοντας τῆς ἐγκληματικότητος, ἡ σημασία τοῦ ὠθητικοῦ αἰτίου τῆς πράξεως, ἡ ἐννοία καὶ ἡ ἔκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν καλουμένων ἀσφαλιστικῶν μέτρων, ἡ σημασία τοῦ ἥθικου παράγοντος ὡς μέσου μειώσεως τῆς ἐγκληματικότητος κ.λ. Ἐπὶ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων ὑποδεικνύονται αἱ νομοθετικαὶ λύσεις τῶν κυριωτέρων ξένων κωδίκων καὶ προσχεδίων ὡς καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ τοιούτου.

Ἡμερολόγιον τῆς Μ. Ἑλλάδος, Γ. Δροσίνη, 1931 Σελ. 544. Ἀδετ. δρχ. 75 δεδ. δρχ. 90—

Ναζιανζηνὸν Ἡμερολόγιον 1931 ἔτος Α' ὑπὸ Γ. Δοσιτίδη δημοσιογράφου σελ. 36 δρχ. 15.—

Σατανᾶς Ἀθηναίων Ἡμερολόγιον ἔτος 9ου. 1931 ἐπιμελητῆς Θάνος Ζήρας Δρ. 50.—

Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Πελασγοῦ Κ. Σκενδέρη 1931 σελ. 178 Δρ. 35.—

Πετᾶει - πετᾶει ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τοῦ κ. Π. Πικροῦ. Σελ. 200 Δρ. 30.—

Ἡ λογοτεχνικὴ δύναμις τοῦ συγγραφέως δὲν μετρίεται καθόλου καὶ εἰς τὸ παιδαγωγικὸν αὐτό, εἶδος τῆς λογοτεχνικῆς, εἶδος σπουδαιωτάτων διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς παιδικῆς ψυχῆς μετὰ τὸ πλάισιον καὶ πρωτότυπον μάλιστα σύστημα τοῦ νέου αὐτοῦ βιβλίου, τὸ ἀπληλαγμένον ἀπὸ κάθε εἰδος κοινοτυπίας καὶ σχολαστικισμοῦ τοῦ περιωρισμένου παρελθόντος.

Ἐένα Τραγούδιον τοῦ ποιητοῦ κ. Ἀγ. Θέρον Ἐκδόσεις Β'. Σελ. 40 Δρχ. 20.—

Εἶναι μία ἐπιτυχημένη μεταφραστικὴ προσπάθεια τοῦ κ. Ἀγ. Θέρον ποὺ κάνει προσεγγιστὴν τὴν Ἑλληνικὴν ἀντίληψιν ποιήματα μερικῶν ξένων μεγάλων ποιητῶν, ὅπως τοῦ Γκαίτε, Λεάνου, Χάινε, Μαίτερλινγκ, Ροσέτι, Σαίξπηρ, Κίτς, καὶ ἄλλων. Ἡ φυσικότης τῆς ἀποδόσεως τοῦ ξένου στίχου στὴν Ἑλληνικὴν γυνῇ τὴν εὐχάριστη ἐντύπωσιν τοῦ πρωτοτύπου καὶ σαφηνεῖ τὸν ἀναγνώστην.

Η Δωδώνη και ο Έλληνικός Πολιτισμός, Α. Μ. Στρατηγοπούλου, Σελ. 35. Δρ. 10.—

Υπό τον άνω τίτλον εξέδθη και έκκυκλοφόρησε μία σοβαρωτάτη ιστοριοφιλοσοφική μελέτη του λογοτέχνου κ. Α. Μ. Στρατηγοπούλου, ή οποία είχε δοθή πρό έτους και ως διάλειψις εις την αΐθρυσαν της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρίας. Ο έν λόγω συγγραφέας παρουσιάζει μετά έμβριθείας και γλαφυρότητας εις την ως άνω μελέτην του τάς μεγάλας πορίστορικας ζυμώσεις της άνθρωπότητος και τάς αίτίας των, αί όποίαι είχαν ως αποτέλεσμα την δημιουργίαν του Δωδωνείου πολιτισμού της 'Ηπείρου από τον όποιον επήγασε και δλόκληρος ο έλληνικός Πολιτισμός. Με έκλαϊκευτική δύναμι ο κ. Στρατηγόπουλος θέτει διά πρώτην φοράν το έπιστημονικόν ζήτημα, ότι ο έλληνικός πολιτισμός κατήλθε από Βορρά και όχι από 'Ανατολών, όπως μέχρι της στιγμής έπιστευέτο. 'Η έν λόγω μελέτη δέν είναι άπλως έπιστημονική, αλλά άληθινόν λογοτέχνημα που αίχμαλωτίζει τον άναγνώστην.

Τό μαστίγιο και οι πολυέλαιοι υπό Θράσου Καστανάκη. Σελ. 130..... Δρ. 25.—

Είναι τό νέο λυρικορεαλιστικό βιβλίον του γνωστού νεοέλληνο λογογράφου. Ο χαρακτηρισμός που έδωσε γι' αυτό ο ποιητής κ. Παλαμάς ότι «ό Καστανάκης φέρνει τό νεοελληνικό διήγημα στη διεθνή σειρά», φαινομενικά ήμπορεί νά είναι μία εύγενικά κριτική έπίσκεψη του μεγάλου μας ποιητού, κατ' ούσίαν όμως δέν είναι και πολύ μακριά από τη δημιουργική αυτή προσπάθεια του κ. Καστανάκη, της όποίας και ή λυρική όρμη που την διακρίνει είναι ένας επί πλέον τίτλος λογοτεχνικής άξίας.

«Τά Μάγια» λαογραφικά διηγήματα. Του διηγηματογράφου κ. Συλβίου. Σελ. 100 Δρχ. 20.—

Στό λαογραφικό επίπεδο όπου άνέβασε τη λογοτεχνική του έργασία ο κ. Σωκράτης Προκοπίου έρχεται άμέσως έπειτα νά τοποθετηθή και ο κ. Συλβίος με τό νέο αυτό βιβλίον. Δέν πρόκειται μόνον περί των ήθων και των έθιμων ενός μέρους του έλληνικού λαού που παρουσιάζει πιστότατα και τεχνικότατα ο συγγραφέας αλλά και περί του γλαυσκικού ιδιαιτέρου ιδιώματος που περιστρέφει πλούσιο στό καίμενό του και στό ιδιαίτερο στό τέλος λεξιλόγιο.

«Κολχίδες» λυρική συλλογή, του ποιητού κ. Σωτήρη Σκίτη..... Σελ. 112 Δρχ. 50.—

Τό καθένα από τά ποιήματα που περιέχει ή νέα αυτή λυρική συλλογή του κ. Σκίτη είναι και αντιπροσωπευτική μιάς ώριμής ψυχολογικής καταστάσεως του ποιητού ή ώριμής πτυχής της σύγχρονης ζωής. Με τον πόνο ως οδηγό του και τη νοσταλγία της όμορφιάς, ο ποιητής με τίς «Κολχίδες» του γίνεται ο έρμηνευτής μιάς άληθείας που δέν γεννά έλπίδες αλλά γεννά συγκίνησι στην ψυχή του άναγνώστου.

«Μελενίκος ο νεκρός μακεδονικός» Ακρίτας» Σπανδανίδου Πέτρου 'Ιστορική, γεωγραφική, γλωσσολογική και λαογραφική περιγραφή του Μελενίκου σελ. 192..... Δρ. 75.—

Αΐτια του μεγαλείου της Ρώμης Heinze Rich Μετάφρασις υπό Χρ. Καπνονάγια σελίδες 42 επί έκλεκτού χάρτου Δρ. 76.—

Les monuments d' Athènes Philadelphus Alea. Guide Archeologique, Historique et artistique relatif au monuments classiques, Byzantins et modernes, de la ville d' Athènes II edition revisee et completee pages 512 Prix Δρ. 75.—

«Η Οικογένεια Βούλγαρη της 'Υδρας» Παπαμανώλη Ι. Σκιαγραφία, άγνωστοι σελίδες, άναμνήσεις σελίδες 190 Δρχ. 25.—

«Τό Ναυτικόν των αρχαίων» Γούδα Μιχαήλ Οι Έλληνες κατά τους προϊστορικούς χρόνους σελίδες 96 τιμή Δρχ. 20.—

«Ο Κληρονόμος της Ττάτσας», θεατρική κοινωνική σάτυρα, του κ. Γερασίμου Σπαταλά. Σελ. 32 μέγα σχήμα. Δρχ. 20.—

Είναι ή κωμωδία που άνέβη πρό πενταετίας στη σκηνή από τον θίασο Νέζερ και που έκκυκλοφόρησε πρό όλίγου σέ βιβλίον. 'Η άξία του έργου δέν είναι άπλως θεατρική, αλλά προπάντων κοινωνικοσατυρική από της άπόψεως της συμβολικής παραστάσεως των προσώπων του.

«Τραγούδια της 'Ανατολής» λυρική συλλογή του ποιητού κ. Μιχαήλ Αργυροπούλου. Σελ. 114..... Δρχ. 30.—

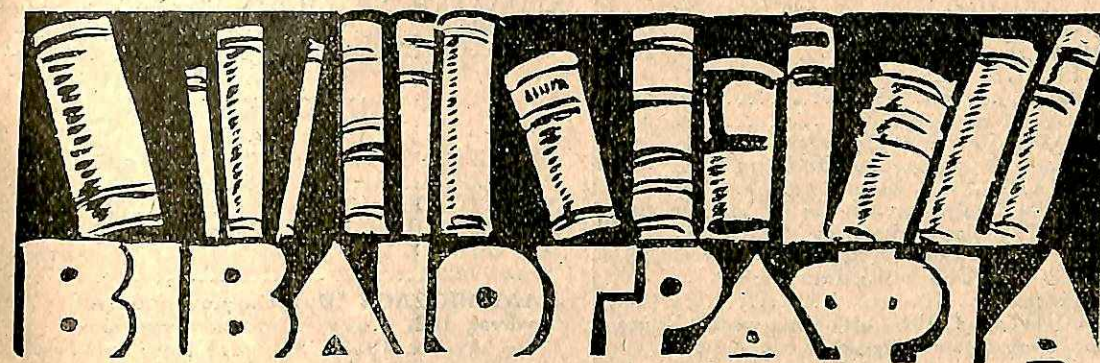
Τά αντιπροσωπευτικώτερα ποιήματα που έγράψαν ποτέ γιά τη «Λαγυμένη» 'Ανατολή, τά έρμηνευτικώτερα της ψυχοσυνθέσεώς της, των ήθων και έθιμων της, και της νοσταλγίας που τη διέκρινε πάντοτε γιά την όμορφιά, την πατρίδα και τη χαρά της ζωής.

«Τό μουσικό συναίσθημα στην πρωτόγονη μορφή του», υπό του κ. Φάνη Μιχαλοπούλου Σελ. 104. Μέγα σχήμα..... Δρχ. 50.—

Πρόκειται περί μιάς βαθυτάτης έρεύνης γύρω από τό μουσικό συναίσθημα προς άνεύρεσιν των αίτιών που τό έγέννησαν στην ψυχή του πρωτογόνου ανθρώπου, περί ενός όχι έντυπιακού προχειρογραφήματος, αλλά άληθινού έρευνήτ' ου και έρμηνευτικού έργου, περί μιάς πνευματικής πορείας μέσα από τά σιόθη του καιρού και του ανθρώπινου υποσυνειδήτου προς ανακάλυψιν της άληθείας. Μιά είν' ή άλήθεια αυτή από τό πρωτόγονο ένστικτο στη δωρική παράδοση, και από αυτή στην τετείωση του διονυσιακού πνεύματος. Τό πνεύμα αυτό έστιάσθη προς στιγμήν από τον χριστιανισμό, αλλά ξεπήδησε και πάλι ξαναξαντανεμένο στις αντιπροσωπευτικές λύρες του Βάγνερ, του Μπετόβεν, του Νίτσε, γιά νά στεφανώση την άψίδα προς την έπιστροφή στό κλασικό παρελθόν που έχει στήσει ή σύγχρονη εποχή με την όρθοκριτική της αντίληψη. Σωστός καθρέπτης της αντίληψέως αυτής είναι τό νέο αυτό βαρύτατο βιβλίον του κ. Μιχαλοπούλου.

Έκλογή από τά ωραιότερα έλληνικά ποιήματα του κ. Κ. Παράσχου—Σ. Λευκοπαρίδη. Κοινή έκδοσις Δρ. 40. Πολυτελείας Δρ. 85.

Η πληρεστέρα έλληνική άνθολογία. Ογκώδης καλλιτεχνικός τόμος σελ. 320 περιέχων περί τά 260 ποιήματα, 70 περίπου ποιητών.

[«Η Φωνή του Βιβλίου» θά άναγγέλλη εις την στήλην αυτήν όλας τάς έκδόσεις της τελευταίας δεκαετίας, λογοτεχνικές, ιστορικές, παιδαγωγικές, έπιστημονικές έν γένει κλπ. εϋθύς ως έξαντήση τάς έκδόσεις του παρελθόντος έτους 1930. Διλώνει ταυτοχρόνως στους συνδρομητάς της, ότι αναλαμβάνει νά τους παρέχη κάθε πληροφορίαν βιβλιογραφικήν που ήθελον ζητήσει, καθώς και νά τους ευκολύνη εις την άπόκτησιν ούονδήποτε βιβλίου που θά επιθυμούσαν. Αί άπαντήσεις θά δίδωνται από την στήλην της διηλογραφίας.]

Έκδόσεις 1930

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

- ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ «Η τέχνη της όμιλίας» 10.—
 ΑΡΓΗ Α. «Οί λύκοι» Δρ. 20.—
 ΑΛΕΞΙΟΥ Α. «Μπαγκατέλλες» Δρ. 100.—
 ΑΛΑΦΟΥΖΟΥ «Γιά την Εϋτυχίαν της γυναίκας» Δρ. 20.—
 ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ Α. «Οί έπτά κρεμασμένοι» Δρ. 25.—
 ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ Α. «Φύλλα» (Ποιήματα) 95.—
 ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗ ΧΡ. «Πληγές και Φραγέλιον» Δρ. 40.—
 ΒΟΥΤΥΓΑ ΔΗΜ. Στους άγνώστους Θεούς..... Δρ. 20.—
 ΒΟΥΤΙΟΥΚΛΑΚΗ Γ. «Τό Φάντασμα της Γυναικός» Δρ. 20.—
 ΒΕΝΑΡΔΟΥ Ι. «Αξέχαστος πόνος» Δρ. 35.—
 ΓΚΟΔΦΗ «Λυρικά Χρώματα» Δρ. 25.—
 ΓΚΑΥΝ ΕΛ. «Όταν ο έρωας νικά» Δρ. 28.—
 — «Τυφλή άγάπη» Δρ. 25.—
 ΓΟΛΕΜΗ ΔΗΜ. «Δόξα» (Ποιήματα) Δρ. 15.—
 «Γκρεμισμένες ψυχές» (Ποιήματα) Δρ. 20.—
 ΓΡΥΠΑΡΗ Ι. Αισχύλου - Προμηθεύς 'Ικέτιδες Δρ. 35.—
 ΔΟΓΗ Τά εκατό χρόνια Λυρικά και Πατριωτικά ποιήματα με ωραίο έξώφυλλο. Δρ. 7.50
 ΔΕΦΝΕΡ 'Οδοιπορική έντυπώσις από την δυτικήν Κρήτην σελ. 200 Δρ. 13.—
 ΔΕΚΟΥΛΑΚΟΥ Κ. «Όταν μιλήση ή καρδιά» (Μυθιστόρημα κοινωνικό) .. Δρ. 30.—
 ΖΟΥΡΑΡΗ Γ. «Έρωας» Δρ. 25.—
 ΖΗΣΗ Ε. «Εξημερώματα» (Ποιήματα) Δρ. 10.—
 — «Αυθόρμητα» (Ποιήματα) Δρ. 10.—
 ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ Γ. «Φάσμα» ή Μιά ώρα λογικής κάποιου τρελλού. Δρ. 10.—
 ΙΜΠΑΝΙΕΘ Μ. «Οί έχθροι της Γυναίκας» 30.—
 ΚΑΡΑΒΙΑ Π. «Η Νύχτα με τά πολύχρωμα Φώτα Δρ. 25.—
 ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ Γ. 11 π.μ.—1 μ.μ. «Διηγήματα σελ. 206 Δρ. 25.—
 ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ Φ. «Ταξείδια» Δρ. 50.—
 ΚΑΝΕΛΛΗ Μ. «Σάρκα» Δρ. 30.—

- ΚΟΡΕΛΛΙ Μ. «Αίσθηματικό κορίτσι» 30.—
 ΚΑΛΑΜΑΡΗ «Ο Κήπος των Χαδιών» Δρ. 50.—
 ΚΑΛΑΜΑΡΗ Ε. «Τά παράπονα» Δρ. 50.—
 ΚΟΥΓΙΑ ΗΒΗ «Φωνές Έντόμου» Δρ. 15.—
 ΚΑΤΗΦΟΡΗ Ν. «Η Πιάσσα» Δρ. 25.—
 ΚΑΡΚΑΝΙΔΟΥ «Πρός τό Λυτρομό» Δρ. 20.—
 CONTONI «Κάποιες ψυχές» (Ποιήμ.) Δρ. 30.—
 ΚΡΑΥΣΣ R. «Medaillon Atheniens» (Ποιήματα) σελ. 96 Δρ. 50.—
 ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ Π. «Έκλογή ποιημάτων και Μονολόγων» Δρ. 40.—
 — «Η Μιμνή» Δρ. 50.—
 — «Στοιχεία της τέχνης του Λόγου» Δρ. 25.—
 ΛΑΓΕΡΛΕΦ Θρύλοι γιά τό Χριστό. Δρ. 12.50
 ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ «Στ' Άγραφα» Δρ. 10.—
 — «Ποιμενικά της Ρούμελης» Δρ. 36.—
 ΛΙΒΑΔΑ Ν. «Πρώτη Άγάπη» Δρ. 10.—
 — «Άγαθή Μανέντα» Δρ. 25.—
 — «Μαρία Κοιμητή» Δρ. 40.—
 ΛΙΒΙΝΣΩΝ Ρ. «Ο Ζαχαρίας» Δρ. 27.—
 ΛΑΜΠΕΛΕΤ «Παλαίοι και νέσι Ρυθμοί» 25.—
 ΔΕΥΚΟΠΑΡΙΑΗ Π. «Ορίζοντες» Δρ. 18.—
 ΛΑΛΑΠΑΝΟΥ Θ. «Βήματα στη χλόη» Δρ. 20.—
 ΜΑΛΑΜΟΥ «Γιά Λίγη Άγάπη» Δρ. 40.—

Όλα τά έν τη ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ άναφερόμενα έργα καθώς και οιονδήποτε άλλο έλληνικόν βιβλίον δύνασθε νά προμηθευθήτε από τον

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

Διά τάς Έπαρχίας έπιβαρύνονται με τά ταχικά έξοδα τά όποία είναι: 20 ο) ο διά παραγγελίας μέχρι Δρ. 100 και 15 ο) άνω των Δρ. 100 και 10 ο) άνω των Δρ. 150—

ΜΙΧΑΗΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Μ. «Όταν ή Μοίρα προστάζει...» σελ. 63	δρ. 10.—
ΜΠΕΡΑΤΗ Γ. «Διασπορά»	δρ. 20.—
ΜΠΑΡΚΛΕΥ «Στη γαλήνη του Μοναστηρίου» σελ. 271	δρ. 30.—
— «Αυτοί που αγαπούν»	δρ. 30.—
— «Άγγελος και Σατανάς»	δρ. 30.—
ΜΑΥΡΕΑ Π. «Έλεγχοι» (Ποιήματα)	δρ. 7.50
ΜΥΡΙΒΛΗ Σ. «Η Ζωή εν τάφω»	δρ. 50.—
ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΥ «Ισιγένεια εν Ταύροις»	δρ. 20.—
ΜΠΟΥΜΗ «Τραγούδια στην Άγάπη»	δρ. 25.—
ΜΑΡΙΝΗ «Αντίλαλοι από το χωριό μας»	25.—
ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΣΚΙ «Μία άπιστευτος περιπέτεια»	δρ. 25.—
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΓΡ. «Ο Κοσμάκης» Ιστορία ένος φυσιολογικού άρώσπου εις 4 μέρη.	
— Μέρος Α'. «Πρωτοξύπνημα»	δρ. 25.—
— Μέρος Β'. «Τό Κέντρον»	δρ. 25.—
— Μέρος Γ'. «Τελευταία όνειρα»	δρ. 25.—
— Μέρος Δ'. «Ο Γυρισμός»	δρ. 25.—
ΟΥΤΚΩ Β. «Ύμνοι προς τους Έρωτας της Έλληνικής Παλιγγενεσίας 1821 (μετάφρασις Α. Καφεντζοπούλου Les Ori- entales v. Hugo)	δρ. 25.—
ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ Δ. «Η Δασκάλα διή- γημα»	δρ. 7.50—
ΠΙΚΡΟΥ «Σάν γίνωμε άνθρωποι»	δρ. 20.—
ΠΑΠΑΓΑΗ Π. «Ανάμεσα στην φρίκη του πολέμου» σελ. 150	δρ. 25.—
ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ Π. «ή Κέδρον»	20.—
ΠΕΤΡΙΔΗ Μ. «Τραγούδια της γυναίκας»	15.—
ΡΕΜΑΡΚ ΕΡ. «Τίποτε Νέωτερον από το Μέτωπον» σελ. 235	δρ. 40.—
ΡΩΤΑ Β. «Νά ζή το Μεσολόγγι»	δρ. 12.—
ΣΚΑΡΙΜΠΑ Γ. «Καύμοι στο Γριπονήσι»	35.—
ΣΑΡΡΟΥ Μ. «Σοφοκ έους Αντιγόνη»	40.—
Πιστή, γλαφυρωάτη και ποιητική μετάφρα- σις εις ώραιαν δημοτικήν γλώσσαν.Τό βιβλίον έ- κρίθη επαινετικώτατα εις διαφόρους έφημερίδας και περιοδικά. Ένθουσιωδώς έξεφράσθη περί αυ- τού και ό κ. Βενιζέλος. Οί κ.κ. Π. Νιρβάνας, Γρ. Ξενόπουλος, Μ. Ροδάς, L. Roussel και άλλοι.	
ΣΛΑΒΙΤΣ Ι. «ό Παπά Πολυλογάς»	δρ. 25.—
ΣΑΡΑΚΑΝΙΩΤΗ Δ. «Λευκοί άγρόται»	δρ. 25.—
ΣΑΒΒΑ Ν. «Ο Παππούς»	δρ. 10.—
ΣΤΑΥΡΟΥ Η. «Δησμονημένοι Στίχοι»	δρ. 10.—
ΣΠΑΤΑΛΑ ΓΕΡ. «Ο βίος μις ψυχής»	δρ. 20.—
— «Αντίλαλος»	δρ. 20.—
ΣΠΗΡΔΑ Γ. «Ο Βενιζέλος» (Θέατρον)	10.—
— «Ξεροούλουδα» 62 στιχουργ.	δρ. 10.—
— «Ο Ήλιογράφος» (Νουβέλα)	δρ. 10.—
— «Η Γαρυφαλιά» (Μυθιστορημ.)	δρ. 10.—
— «Απομνημονεύματα Ειρηνοδίκου»	10.—
— «Ο δάσκαλος Χουρμούζης» (Μυθ.δρ.)	10.—
— «Οι Αισχροκερδείς»	δρ. 10.—
— «Τό Αγοράκι» (Μυθιστορ.)	δρ. 10.—
ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ Α. «Απολογία μισαν- θρώπου και άλλα διηγήματα. Τά διηγή- ματα αυτά είναι άσφαλώς προωρισμένα να χαρίσουν άπολαυστικάς ώρας εις όποιους τά διαβάσουν	δρ. 30.—
ΤΥΜΦΗΣΤΟΥ «Ο Άνθρωπιστής»	δρ. 25.—
ΤΕΝΝΥΣΟΝ Α. «Ένθ' Άρντέν»	δρ. 50.—
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Π. «Τ' άνθρωπινο φάρμακον»	δρ. 15.—

ΧΙΛΙΑΔΑΚΗ ΣΤ. «Η Κάτω Γής κι ό Χάρος»	δρ. 75.—
Παραδόσεις του Έλληνικού Λαού	δρ. 75.—
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ «Ζυγός πολέμου»	δρ. 20.—

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΑΡΜΑΝΤΟΥ «Ανέκδοτα Έγγραφα του Ρήγα»	δρ. 29.—
ΑΜΑΝΤΟΥ Κ. «Έλληνικά»	δρ. 40.—
ΑΣΠΡΕΑ «Πολιτική Ιστορία» τόμοι 3	δρ. 350.—
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ι. «Η Ιστορία της Σιατίστας» σελ. 142	δρ. 75.—
ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΥ «Ημερολόγιον του Ά- γώνος 1821. Όλα τά ιστορικά γεγονότα του Άγώνος 1814—1830 μετά 150 όλοσε- λίδων εικόνων»	Δρ. 125.—
ΒΛΑΧΟΠΙΑΝΝΗ Γ. «Μεγάλα χρόνια»	δρ. 35.—
ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝ ΗΛ. «Ιστορικό έξέτασμα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας	δρ. 12.—
— «Η Ξένη επίδρασις στη Νεοελληνική Λογοτεχνία σελ. 47	δρ. 8.—
ΓΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΠΥΡ. «Οι Φαναριώται»	25.—
— «Άλβανία»	δρ. 6.—
ΔΡΑΓΑΤΣΗ ΙΑΚ. Χ. «Τό σχολείον και ό διδάσκα- λος, τί προσήνεργον εις τον Ιερόν άγώνα»	10.—
— «Τό Φανάρι και αί Φαναριτισσαι»	δρ. 10.—
ΕΣΠΕΡΟΥ Χ. «Ο Άνατόλ Φράνς»	δρ. 25.—
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Δ. Α. «Ιστορία της Σταφίδος»	100.—
ΘΕΟΤΟΚΗ «Άλληλογραφία του Καϊποδίστρια» τόμος Α'	δρ. 24.—
— τόμος Β'.	δρ. 50.—
ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ Κ. «Ιστορικά σελίδες Τήνου» 1207—1821»	δρ. 50.—
ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ «Ιστορικά Διηγήσεις»	5.—
ΚΡΙΑΡΗ Π.Κ. «Ιστορία της Κρήτης» Τόμ. Α'	δρ. 75.—
ΚΟΡΔΑΤΟΥ Ι. «Εισαγωγή εις την Ιστορίαν της Έλλην. Κεφαλαιοκρατίας»	δρ. 20.—
ΛΑΣΚΑΡΗ «Ο Φιλελληνισμός εν Γερμανία»	5.—
ΛΑΣΚΑΡΙ «Χαρίλαος Τρικούπης»	δρ. 20.—
ΑΛΤΗΝΤΟΠ ΠΕΡ. Κ. «Γαλάττη» Έπος και πεζή έκθεσις Μικρασιατικών. σελ. 244	δρ. 75.—
ΛΑΣΚΑΡΗ Ν.Ι. «Le Theatre Néo-Grec (Resu- mé de l'histoire du theatre)	δρ. 30.—
— «Ιστορία του Ρωμαϊκού θεάτρου»	δρ. 50.—
«Μεγάλη Ναυτική και Στρατιωτ. Έγχυ- κλωπαίδια» τόμοι 6 Δεδ.	δρ. 2000.—
ΜΙΧΑΗΛΟΠΟΥΛΟΥ «Τά Γιάννενα»	δρ. 100.—
— «Ρήγας Βελεστινλής»	δρ. 100.—
ΜΗΛΙΑΔΗ Ι. «Δελφοί»	δρ. 30.—
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗ Μ. «Ο Γκάντι»	10.—
ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ «Η Καστορία»	25.—
ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ Ε. «Ο έλιγμός του Μαραθώνος»	δρ. 12.—
ΠΑΠΑΖΟΥΛΟΥ Π. «Βασίλισσα Όλγα»	15.—
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΑΡ. «Ο Δημιουργός του Έλληνικού Έθνους»	δρ. 50.—
ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ Ε. «Η Συμβολή της Κάσσου εις την Έπανάστασιν 1821»	δρ. 20.—
ΡΑΓΚΑΒΗ «Απομνημονεύματα» τόμοι 4 σελίδες 1958	δρ. 210.—
ΣΠΑΝΟΥΔΗ Σ. «Ο Βάγνερ» σελ. 149	δρ. 22.—
ΣΕΙΓΝΟΒΟΣ «Ιστορία του Πολιτισμού»	δρ. 70.—
ΣΚΕΝΔΕΡΗ «Βορειοηπειρωτικός Άγών»	100.—

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Συνταχθέν

υπό Έπιτροπής Λογίων κατά τά
Έλλην. Λεξικά ΡΑΡΕ και LIDDELL
και SCOTT. Έκδ. 6η

Επιμελεία :

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΣΤΗΛΟΙ 5.000

ΤΙΜΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ. Ένα τό μέγα και πο-
λύτιμον τοῦτο έργον, τό ευτυχήσαν να
έκδοθῇ εις 6ην έκδοσιν, γίνη κτήμα
παντός Έλληνος έγγραμμάτου και μα-
θητοῦ, ώρίσαμεν τιμήν χρυσοδέτου

ΜΟΝΟΝ ΔΡ. 600.—

(Η προηγουμένη άσυμπλήρωτος έκδ. έπω-
λήθη άδετ. δρχ. 1000).

Περιλαμβάνει εις παραρτήματα: α') Πί-
νακα όλων των συγγραφέων μετά του χρόνου
της άκμης αυτών, β') Έλληνικήν γραμματολο-
γίαν (έν περιλήψει), γ') Πλήρη επιστημονικήν
γραμματικήν.

Κατά την νέαν ταύτην έκδοσιν έγένοντο αί
εξής βελτιώσεις:

1) Διά να είναι τό Α. εύχρηστον άντικατε-
στάθησαν με ώραία μαύρα στοιχεία όλαι αί
άρχικαι των άρθρων λέξεις και οί αριθμοί και
αί παράγραφοι των διαφόρων σημασιών έκά-
στης λέξεως. 2) Άντικατεστάθησαν όμοίως πολ-
λά άρθρα, τά όποια έν της προόδου των επι-
στημών ησαν παλαιά, ιδίως δε των μη άναθε-
ωρημένων κατά τάς προηγουμένας έκδόσεις
στοιχείων.

ΠΛΗΡΩΜΗ ΔΡ. 20 ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ 4 ΜΗΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟΜΟΣ

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

ΠΛΗΡΩΜΗ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΔΡ. 20

Κατώτατον όριον έγγραφής Δρ. 200.

ΚΑΘΕ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΜΟΣ

Τά κατωτέρω 6 λεξικά, γνωστά διά την πρα-
κτικότητα, την ακρίβειαν, την σαφήνειαν και
την καλλιτεχνικήν των έκδοσιν, περιλαμβάνοντα
εις 1200 σελ. πᾶσαν την χορήμιον ύλην.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ ΕΚΑΣΤΟΝ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΠΡΟΣ ΔΡ. 95.—(αί παλαιαι άσυμ-
πλήρωτοι έκδόσεις των επωλήθησαν δρ. 150-175)
Γαλλοελληνικόν λεξικόν Ν. Κομποπούλου έκδ.
7η σελ. 1300.

Περιέχει επί πλέον: α') τάς άνωμαλίας της
Γαλλ. Γλώσσης, β') τάς έκτης Λατινικής και
άλλων ξένων γλωσσών φράσεις, γ') τάς κατά τά
τελευταία έτη δημιουργηθείσας ΝΕΑΣ λέξεις.

Έλληνογαλλικόν Λεξικόν Ν. Κομποπούλου.
Περιέχει επί πλέον: α') τεχνικάς και επιστη-
μονικάς λέξεις, β') κατάλογον άνωμαλιών, γ')
τάς κατά τά τελευταία έτη ΝΕΑΣ λέξεις.

Άγγλοελληνικόν Λεξικόν Ί. Πεοβάνογλου.
Περιέχει επί πλέον: α') Εισαγωγήν περί προ-
φοράς, β') πίνακα άνωμαλιών ρημάτων, γ') την
προφοράν και τόν τονισμόν των δυσκόλων λέ-
ξεων, δ') τάς μεταπολεμικάς ΝΕΑΣ λέξεις.

Έλληνοαγγλικόν Λεξικόν Ί. Πεοβάνογλου.
Περιέχει άκόμη α') Πίνακα κυρίων όνομάτων.
β') συνοπτικήν άγγλικήν γραμματολογίαν, γ')
τάς κατά τά τελευταία έτη ΝΕΑΣ λέξεις.

Γερμανοελληνικόν Λεξικόν Α. Γιάνναρη.
Περιέχει: α') Εισαγωγήν περί προφοράς, β')
πίνακα άνωμαλιών ρημάτων με την νέαν Γερμ.
δοθογραφίαν, γ') τάς μεταπολεμικάς ΝΕΑΣ
λέξεις.

Έλληνογερμανικόν Λεξικόν Ρ. Ρουσοπού-
λου. Περιέχει έν παραρτήματι: α') τά κύρια
όνοματα, β') τάς ΝΕΑΣ λέξεις.

ΕΚΑΣΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΜΕΘΩΔΩΝ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ ΔΡ. 35

ΈΗ Γαλλική Δι Εικόνων. Hoezel άνευ
διδασκάλου υπό Η. Κορρή. Καθ. μετά του βι-
βλίου του διδασκάλου

ΈΗ Γερμανική Δι Εικόνων. Hoezel άνευ
διδασκάλου υπό Η. Ήπειρώτην μετά του βι-
βλίου του διδασκάλου.

ΈΗ Άγγλική Δι Εικόνων. Hoezel άνευ
διδασκάλου υπό Ηλ. Κομποπανίδου. Έκδ. 2η
μετά του βιβλίου του διδασκάλου.

Μέθοδος Ιταλικής Γλώσσης, κατά τό σύ-
στημα Gaspey-Otto Sauer υπό Α. Καρακιδου,
σελ. 650.

Κάθε βιβλιοθήκη, Έπιστημονική, Σχολική, Μαθητική προέ-
πει να έχη τά άπαραίτητα αυτά βιβλία και Λεξικά. «Όποιος ξέ-
ρει μία ξένη γλώσσα, αποκτᾷ και μία νέα ψυχή». Μή λησμονήτε
τό όρθόν αυτό απόφθεγμα.

Έγγραφαί: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

25 ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ

30 ΤΟΜΟΙ

ΕΠΙ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ
ΤΙΜΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 1500
ΠΑΗΡΩΤΕΑΙ ΕΙΣ 30 ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ
"Η ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 1150
ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

1. Πανδέκτης ἢ Ἑγκυκλοπαίδεια κατὰ κλάδους, περιλαμβάνουσα εἰς 2 πυκνοτυπωμένους τόμους ὅλας τὰς ἀνθρωπίνων γνώσεις. Εἴκοσι καὶ πλέον ἔργα (4 Λεξικά, 1 Ἄλγας, 15 ἑγκυκλοπαιδικὰ ἔργα) συγκεντρωμένα μεθοδικῶς εἰς ἓν. Βιβλίον εὐχρηστον, ἀμύθητον, ἀπαράιτητον εἰς κάθε σπῖτι.

2. Παγκόσμιος Ἱστορία. Γ. Οὐέλς. (Γ. Wells). Τόμοι 2 μετὰ πολλῶν χαρτῶν καὶ εἰκόνων. Διαφωτίζει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὄντων καὶ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὰς μακροαἰώνας περιόδους τοῦ παρελθόντος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἔργον μεγίστης ἀξίας, καταπληκτικῶς καινοτόμον, μεταφρασθὲν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.

3. Γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος. Τόμοι 2 μετὰ πολλῶν χαρτῶν καὶ εἰκόνων. Ὅλοι οἱ κατοικήμενοι τόποι. Ἡ ζωὴ, ἡ φυσικὴ διάπλασις τοῦ ἐδάφους, ἡ συγκοινωνία, τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα, αἱ ἐργασίαι, τὰ προϊόντα, ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπορίον, τοπεῖα κλπ.

4. Μπέρτου Ν. Ὁ Τζιόττε, πολυτελὲς ἔκδοσις. Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τοῦ διασημοῦ ζωγράφου μετὰ 35 ὁλοσελίδων εἰκόνων.

5. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Εἶναι ἓνας πολύτιμος ὁδηγὸς δι' ὅλους πῶς νὰ προοδεύουν καὶ νὰ μὴ σκοπιάγουν εἰς τὴν ζωὴν των. Διδάσκει τὴν κόρην πῶς νὰ συμπεριφέρηται εἰς τὴν ζωὴν, γνῶσις πού ἀποτελεῖ καὶ τὸν θῶρον αὐτῆς ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τὴν μητέρα πῶς νὰ καλλιιεργῇ τὴν σωματικὴν, ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον καὶ εὐτυχίαν τοῦ παιδιοῦ. Τὴν οἰκοδόμοιναι ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ὡς οἰκοκυρά, ὡς σύζυγος καὶ ὡς μητέρα. Τὸν νέον πῶς νὰ φέρεται στὸ σπῖτι καὶ πῶς νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὴν κοινωνίαν. κ.λ.π.

6. Ὁ Γιατρός τοῦ Σπιτοῦ. Χαριτάκη Π. Ιατροῦ, τόμοι 2. Ὁ,τι λείπει καὶ χρειάζεται εἰς ὅλους. Ἀσθένειαι—Παθήσεις—Θεραπείαι—Ἀτυχήματα—Δηλητηριάσεις—Πρῶται βοήθειαι—Βρεφοκομία—Παιδοκομία—Γεννησιάζω—Γυναικολογία—Υγιεινὴ—Προφυλακτικὴ—Φάρμακα—Βότανα κλπ.

7. Πρόχειρος Δικηγόρος. Κουντουριώτου Ν. καὶ Πατσούρου Β. δικηγόρων. Πῶς θ' ἀποφεύγετε τὰ δικαστήρια. Πῶς θὰ ξεύρετε τί νὰ κόμετε, ὅταν μπλέξετε. Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιάσεις, προίκα, κληρονομίαι, διαθήκαι, δωρεαί, συμβόλαια, συμφωνητικὰ, αἰτήσεις, ἀγωγαί, μηνύσεις καὶ ἐν γένει ὁδηγίαι διὰ κάθε περιστατικὸν τῆς ζωῆς σας.

8. Γατοπούλου, Τὰ ἑκατὸ Ἑλληνικὰ χροῖνα. Ἐκδοσις εἰκονογραφημένη. Αἱ περιεργότεραι καὶ ὠραιότεραι σελίδες ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα εἰς τὸ διάστημα αἰῶνος γεγονότα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχείων τῆς οἰκογενείας Ζαΐμη καὶ ἄλλων ἱστορικῶν ἀρχείων καὶ πηγῶν.

9. Καμπούρογλου Δ. Ἀπομνημονεύματα μιᾶς μακρᾶς ζωῆς. (Ἀπομεινάρια ἐντυπώσεων καὶ μελετῶν 1852—1862.)

10. Λιψ. Αἱ περὶ τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ζωῆς ἀντιλήψεις καὶ τὰ ἰδεώδη περὶ μορφώσεως, μετὰ φράσεις Παναγιωτίδου.

11. Μῦθοι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ Ρώμης, ὑπὸ Guerber

12. Μῦθοι καὶ παραδόσεις τῶν βορείων λαῶν, ὑπὸ Guerber.

13. Μῦθοι καὶ παραδόσεις τῶν Κελτικῶν φυλῶν (Γάλλων).

14. Μῦθοι καὶ παραδόσεις τοῦ Μεσαίωνος, ὑπὸ H. Guerber.

15. Μῦθοι καὶ παραδόσεις τῶν Σέρβων, ὑπὸ Πέτοβιτς

Οἱ ἀνωτέρω 5 τόμοι «Μῦθοι καὶ παραδόσεις» εἶναι τὰ ἀριστουργήματα τῆς ΛΑΤΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. Μέσα εἰς θελκτικὰς ἱστορίας περιλαμβάνονται ἡ ζωὴ καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν λαῶν πρὸς τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθιμά των, τὰ ὅποια διειρηθήσαν διὰ τῆς παραδόσεως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μέχρι σήμερον, πρὸς δὲ ἡ ἐπιστημονικὴ σημασία καὶ ἡ προέλευσις αὐτῶν. Ἐκδοσις πολυτελὲς μετ' εἰκόνων.

16. Βουτυρᾶ Δημοσθ. Ἡ Ἐπανάστασι τῶν ζώων. Συμβολικὸ καὶ μὴ συμβολικὸ διήγημα πρὸς ἀέρην σειρὰ διηγημάτων ἄλλων.

17. Νιρβάνα Παύλου, Ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐκλεκτὰ διηγήματα.

18. Οὐίλιαμς. Ἡ βασιλεία τοῦ Ροβεσπιέρου (1793—1794) μετὰφρ. Μπάμπη Ἀννίνου.

19. Καζαντζάκη Γαλ. Οἱ ἑπτὰ ἀδελφές. Μυσθιστόρημα

20. Παλαμᾶ Κ. Ἐξάστιχα.

21. Σκίπη Δ. Οἱ μεγάλοι Λογοτέχναι, ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα των.

22. Τανάγρα Α. Νενίκηκας με Ναζωραῖ. Ἱστορικὸν Μυσθιστόρημα τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου. Προσὶον μακρᾶς μελέτης τῶν πηγῶν τῆς πύλης Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑθνισμοῦ.

23. Τουργένιεφ, Βροχές Ἀνοιξιότικες. Μετ. Πάμπη Ἀννίνου

24. Φαγκέ. Φιλολογικὴ Μύσις. μεταφρ. Γεο. Βώκων. Ἔργον μοναδικόν. Καθοδηγεῖ τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν γνῶσιν τῆς παγκοσμίου φιλολογίας ἀπὸ τῶν πλέον ἀπομακρυσμένων ἀπαρχῶν ἕως σήμερον. Ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ πνεύματος τῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ οἱ συγγραφεῖς των.

25. Τὰ Ἑθνη καὶ ἡ φιλοσοφία των. Wundt. μετ. Γ. Παπαϊωάννου.

Ἀπὸ τὰ 25 ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ ἄλλα λύουν ὅλας τὰς ἀπορίας, πὺθ θὰ συναντᾶτε σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας, ἄλλα θὰ σᾶς τέρπουν καὶ θὰ σᾶς διδάσκουν εὐχάριστα καὶ ὅλα θὰ εἶναι ἀληθινοὶ σᾶς βοηθοὶ καὶ σύντροφοι. Εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ κάθε οἰκογένεια, γιὰ κάθε σπῖτι.—Ἡ ἐκλογή ἐγένετο μετὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε τὰ 25 ἔργα αὐτὰ θὰ ἀποτελοῦν πλήρη βιβλιοθήκην τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον.—ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ